

CSABA TESTVÉR NAGY CSALÁDJA
SZENT FERENC ALAPÍTVÁNY

ELÉRHETŐSÉGEINK

ROMÁNIA

SZENT FERENC ALAPÍTVÁNY (FUNDATIA SFANTUL FRANCISC)

Cím: RO-330046 Deva, str Progresului nr. 6.

Tel./fax: + 40 254 214 873

E-mail: sztf@mail.recep.ro

Honlap: www.magnificat.ro

MAGYARORSZÁG

DÉVAI SZENT FERENC ALAPÍTVÁNY

Székhely: H-1053 Budapest, Vármház krt.8.

Postacím: H-1536 Budapest, Pf. 234.

Iroda: H-1114 Budapest, Ulászló út 25. fszt. 1.

Ügyfelfogadás előzetesen egyeztetett időpontban:

Telefon: +36 30 685 7819 és

H-1053 Budapest, Ferenciek tere 9.

(bejárat a Kárpátia udvar felől, a Szt. Miklós könyvesbolt mellett)

Telefon: +36 20 773 8984; +36 30 538 8434

E-mail:

iroda@devaigyerekek.hu – önkéntesekkel kapcsolatos és általános ügyekben,

keresztstzulo@devaigyerekek.hu – keresztstzulókkal kapcsolatos ügyben

elnok@devaigyerekek.hu – alapítványunk elnökének

Honlap: www.devaigyerekek.hu és www.szentferencalapitvany.org

Facebook: Magnificat.ro

Kiadja: Szt. Ferenc Alapítvány, Déva

Szerkesztette: Nagyfalusi Éva

Design: **Republic Group**
Advertising + Branding

BANKSZÁMLASZÁMOK

Romániai számlaszám:

FUNDATIA SFANTUL FRANCISC

OTP (DEVA) bankban nyitott számlaszámok:

Kod Swift: OTPVROBU

RON IBAN: RO60 OTPV 3400 0006 9719 RO01

HUF IBAN: RO64 OTPV 3400 0006 9719 HU01

EUR IBAN: RO17 OTPV 3400 0006 9719 EU01

CAD IBAN: RO86 OTPV 3400 0006 9719 CA01

CHF IBAN: RO04 OTPV 3400 0006 9719 CH01

USD IBAN: RO74 OTPV 3400 0006 9719 US01

COD FISCAL: 5013605

Magyarországi számlaszám:

Magyar Külkereskedelmi Bank

H-1056 Budapest, Váci utca 38.

Swift: MKKB HU HB

FORINT alapú bankszámlánk: 10300002-20145639-00003285

HUF IBAN: HU42-1030-0002-2014-5639-0000-3285

EURO IBAN: HU53-1030-0002-5100-0130-2630-4887

USD IBAN: HU66-1030-0002-2014-5639-4012-0016

Az 1% felajánlásakor kérjük, hogy

az alábbi adatokat feltüntetni szíveskedjenek:

Dévai Szent Ferenc Alapítvány

Adószám: 18106802 – 1 – 41

H-1051, Budapest Vigyázó Ferenc utca 4., Hungary
www.hellorepublic.com

CSABA TESTVÉR NAGY CSALÁDJA

ÉLET A SZENT FERENC ALAPÍTVÁNYNÁL

Kedves Adományozó Testvéreink!

Gyermekkoromban olyan utcában éltem, ahol egy állami árvaház működött. Évekig figyeltem a sok, egyforma ruhába öltöztetett apró emberkét. Tiszták voltak, ruhájuk szépen kivasalva, fegyelmezetten sétáltak hetente kétszer a nevelők felügyelete alatt. Kíváncsi voltam arra, kik ezek a gyerekek, de szüleim mintha kímélni akartak volna a fájó részletektől. Anynyit mondtak, hogy nekik nincsenek szüleik. Valóban, csak arcuk végteszen szomorúsága árulkodott arról, hogy kicsi szívükben nagy fájdalmat hordoznak.

Felnőttem és Isten úgy vezette sorsomat, hogy ilyen gyerekek közelébe kerülhettem, sőt olyan társat kaptam tőle, aki szintén vállalta, hogy teljesen lemond önmagáról és ezeknek a gyerekeknek él. Megtudtam, hogy nemcsak a kimondott árvaság, a szülők

elvesztése ok arra, hogy egy gyerek bekerüljön egy gyermekotthonba. A nincstelenség, az éhség, a lelki terror, a munkanélküliség, a válás és még sorolhatnám, hogy mi minden teszi szükségessé a gyermekvédelmi központok létezését!

Nem feladatom gondolkodni azon, hogy Isten miért ad ekkora szenvedést egy-egy gyereknek. Ő, aki mindent tud, bölcsen így határozott és ez nekem elég. Nem kutatom, hogy hol, kinél van az igazság és mivel szegény vagyok, hát úgy segítek, ahogy tudok. Életemmel.

Ti pedig, drága Adományozók, éljeteik mindig abban a tudatban, hogy Isten látja jó tetteiteket, tudja, hogy sokszor a kevés fizetésből, nyugdíjból képesek vagytok kiszakítani és adni másoknak. Önzetlenül. Akkor is, ha nektek sem jutott sok. Csupa szeretetből, jóságból. Hiszem, hogy minden fel van jegyezve egy nagy könyvbe és egyszer majd jutalom fog járni érte! Isten nagy kegyelme, hogy nekünk szép, gondtalan életet ajándékozott és nem kell úgy szenvednünk, mint egy kitaszított gyermeknek, aki senkinek sem kell, akinek nem süt tortát

anyukája születésnapjára és apukája nem vesz új cipőt, ha a régi elszakadt! Mindent, amit kaptunk, kölcsön kaptuk Teremtőnkől, hogy nemes tettek véghezviteléhez használjuk fel. Minden szegény, akit Isten utunkba vezérel, valójában egy égből kinyújtott kéz, amelynek segítségével fel lehet kapaszkodni az örök boldogság hazájába.

Azzal, hogy Ti igyekeztetek enyhíteni anyagi gondjainkat, valójában saját örök életeteken munkálkodtok. Nem ismerünk Titeket név szerint, lehet, hogy soha nem fogunk találkozni, de jelenléteteket érezzük minden nap, amikor használjuk adományaitokat. Mint mondtam, szegények vagyunk, de imáinkban beszélünk Rólatok Istennek. Elmondjuk neki, hogy évek óta, rendületlenül gondoskodtok rólunk, hogy nálunk nem fekszenek le soha éhesen a gyerekek, van ruha, játék, könyv és füzet elegendő. Hogy felvehetjük a tiszta ruhát, a jó cipőt és szemüveg is kerül, ha szükség van rá. Nem fázunk és nincs hiányunk semmiben. Miattatok!

Nem telik el egy hét sem anélkül, hogy ne imádkozzunk Értetek, hogy ne mondjunk áldást Rátok, mert nélkülöttek nem tudnánk létezni!

Adjon Isten ezer annyit Nektek, fizesse meg jóságotokat egészséggel, tiszta lelki örömmel és békességgel!

Szeretettel,
A Szent Ferenc Alapítvány összes dolgozója és gyerekei nevében:

Kolozsi Noémi Bernadette,
Kovácszna

KÖSZÖNET AZ ADOMÁNYOZÓKNAK

KÖSZÖNTŐ A 20 ÉVES SZENT FERENC ALAPÍTVÁNYHOZ

Húsz év... két évtized alatt az ember életében sok minden történhet, nagy változásokra kerülhet sor: a nem-létből a létbe „ébred”, a gyerekből felnőtt lesz, a fiatal emberből édesapa, az édesapából nagypapa lehet... S így a szeretetből fogant élet minden szakaszában megtalálhatja azokat a feladatokat, amelyeket csak ő tud igazán megvalósítani, elvégezni, elsősorban azokért, akik közel állnak a szívéhez, akiket rábíz az isteni Gondviselés.

Egy intézmény, s főleg egy szociális jellegű kezdeményezés élete is sok mindenben hasonlít az ember életéhez: a szeretetből születik, ennek fényében tevékenykedik, ezt próbálja közvetítenie azok számára, akik menedéket keresnek az ő árnyékában. Lehet, hogy a mértékek ebben az esetben egy kicsit másak, mint az emberi élet arányai, de minden bizonnyal itt is szükség van arra, hogy a szeretet folyamatossága táplálja, erősítse... s újra meg újra megújítsa a kezdeti lelkiületet.

A Szent Ferenc Alapítvány eddigi húsz évében is láthatjuk az imént említett mozzanatokot: a legkiszolgáltatottabbak iránti szeretet hívta létre, szeretet és nagylelkűség „táplálta”, erősítette, növelte... S ezt a szeretetet próbálja továbbadni azok számára, akik erre valóban rászorulnak. Tüzetesebben nézve bizonyára észrevehetőek azok a változások, amelyek ebben a két évtizedben történtek: nemcsak a külső nagy változások, de a belső apró rezdülések is, amelyek talán a felületes szemlélő számára nem annyira szembeötlőek, de az Alapítvány, annak közössége életét, az árnyékában védelmet nyerők jelenét és jövőjét minden bizonnyal alapvetően meghatározták.

Az évforduló kapcsán érdemes ezekkel számot vetni: a sok-sok megtapasztalt és továbbadott jóéért, a nagy eseményekért fontos hálát adni, köszönetet mondani. Mind-eközben érdemes az első szeretet-hez visszanyúlni, szükséges annak

jelenlétét a jelenben is megkeresni és tudatosítani, hogy a kiszolgáltatottak felé megnyilvánuló kisebb testvéri szeretet ott lehessen minden lépésnél, minden változásnál, s megvilágítsa minden jövőre mutató döntést. Ehhez adjon erőt a Mindenható Úr, s legyen ebben a példa Assisi Szent Ferenc, aki élete végéhez közeledve is ki tudta mondani, hogy „Testvérek,

kezdjünk el szolgálni a mi Urunknak, Istenünknek, hiszen mindezidáig nem sokat cselekedtünk.”

Kisebb testvéri szeretettel,

fr. Orbán Szabolcs testvér
Erdélyi Ferences Rendtartomány
provinciálisa

GYERMEKVÉDELMI TEVÉKENYSÉGÜNK

A médiában gyakran emlegetik: „Böjte Atya árvái vagy árvaházában...” - pedig a Szent Ferenc Alapítvány nem csak árvákkal foglalkozik. Mégis ez a tévhit terjedt el. Persze van sok gyerek, aki elveszítette egyik vagy mindkét szülőjét, de a legtöbb nálunk nevelkedő fiatal „szociálisan árva”, rászorult. Olyan környezetből származik, ahol a szülők nem dolgoznak, alkoholt fogyasztanak, a család sok tagból áll, nehéz, elviselhetetlen körülmények között élnek, vagy a szülők külföldre mennek dolgozni, illetve van olyan család is, ahol mindez halmozva jelentkezik. Kezdetben Csaba testvér sokat járta a szegény vidékeket, és személyesen ő maga hozta el a rászoruló gyerekeket az otthonokba. Az alapítványt mostanában már a szülők keresik meg, de vannak esetek, amikor egy plébános, tanár, vagy a polgármesteri hivatal alkalmazottjai hívnak fel minket kérésükkel. A rászoruló három típusú gyermekvédelmet kérhetnek Romániában írásban a gyerekek számára:

Napközi otthonban való elhelyezés

Az alapítvány napközi otthonaiba hátrányos helyzetű gyerekek járnak. Olyanok, akiknek bár van családjuk, de szülei nem tudják a napi ellátást megoldani, nincs, aki otthon segítsen nekik a tanulásban, vigyázzon rájuk délután.

A gyerekek iskola után elmennek a napközibe, ahol helytől függően hideg vagy meleg ebédet kapnak, majd a nevelők segítségével elvégzik a házi feladatukat, tanulnak. Utána következnek a szabadidős programok: a gyerekek játszódnak vagy életviteli tevékenységeket tanulnak (kertészkedni, varrni, stb.). Este pedig hazamennek a saját szüleikhez. A napközinek a lényege tulajdonképpen az, hogy a gyerek helyben folytassa az iskolát és megelőzzük, hogy bekerüljön egy bentlakó otthonba, vagyis a nehéz körülmények ellenére a saját családjában maradjon.

Állami gondozás – „plasamentesek”

A románból átvett szóval, „plasamenteseknek” hívjuk a hivatalos határozattal (gyámhivatali- vagy törvényszéki-) nálunk elhelyezett gyerekeket. Próbálunk mindenkinek ilyen forma elhelyezést intézni, mivel ez a törvényileg elfogadott mód, de sok esetben vagy

a szülők tiltakozásával küszködünk (pl. nem akarják elveszíteni a 42 lejes gyerekpénzt, amit a fiuk/lányuk után kapnak) vagy más megyék gyámhivatala nem támogatja kérésünket. Természetesen van lehetőség az állami gondozottaknál arra, hogy a gyermek kapcsolatot tartsa a szüleivel, rokonaival, meg is látogathatja őket hétvégén, vagy vakációban (illetve a rokonok is meglátogathatják az alapítványnál). Ezen gyerekek után az alapítvány az államtól egy minimális összeget kap úgymond „havi ellátásra”.

Szociális kollégiumban való elhelyezés

Ilyen típusú gyermekvédelem hivatalosan nem létezik a romániai törvényben. Lényege, hogy a szülők gyorsan és könnyen kérhetik a gyermekük bentlakásában (kollégiumban) való felvételét: egyszerűen besétálnak az alapítványhoz és a házvezetővel megbeszélik. Persze ennek is feltétele, hogy szociálisan hátrányos helyzetű családból származzon a gyerek, és a szülő valamiféleképpen bizonyítsa ezt nekünk.

Ezek a gyerekek is ugyanabban a bánásmódban részesülnek, mint a hivatalosan elhelyezettek („plasamentesek”), ugyanúgy kapnak ételt, ruhát, tanszert és szeretetet.

Ezért a fajta ellátásért a szülők nem fizetnek semmit. A földrajzi távolságtól és a család helyzetétől függően akár minden hétvégén hazautazhatnak a gyerekek, a messzebb lakók persze csak iskolai szünetekben tudják ezt megtenni.

Mindkét típusú gyermekvédelembe tartozó gyerekek az alapítványnál részt vesznek különböző szabadidős tevékenységekben: helytől függően zenélnak, táncolnak, barkácsolnak, állatokat gondoznak, eljárnak kirándulni, táborokat szervezünk számunkra. Sajnos gyakran küszködünk azzal a problémával, hogy nem találjuk a szülőket, és nem tudunk a gyerekeknek útlevelet csináltatni, így nem tudnak külföldre utazni, nyaralni. Kezdetben Csaba testvérnek sok baja volt a hatóságokkal, mostanra elmondható, hogy jó a kapcsolatunk a gyámhivatallal, különösen Hunyad megyében, ahol az alapítvány első otthonai indultak. Amikor új házat nyitunk, felvesszük a kapcsolatot a gyámhivatalokkal, hogy „együttműködési szerződést” kössünk a jó kapcsolat érdekében. Az alapítványnál jelenleg 6 szociális munkás dolgozik.

Varga Anna-Mária,
Déva,
szociális munkás

„AKI EGYET A LEGKISEBBEK KÖZÜL IS BEFOGAD...”

Dél-Erdélyben a kommunista rendszer óriási anyagi áldozatokkal kiépített egy már akkor elavult ipart. A Zsil-völgyéből jött a szén, a Nyugati Érchegységből az érc, Hunyadon, Pusztakalánban beindult a kohászat. A működtetéséhez az ország minden részéről hoztak olcsó, jórészt szakképzetlen fiatal munkaerőt. Több százezer embert mozgattak meg, ezek egyszerű, kis szolgálati lakást kaptak és közülük sokan szép, sokgyermekes családot alapítottak. A diktátor szükségyszerű bukása magával hozta a megalomániás tervek bukását is. Egyik napról a másikra ez a gyöker nélküli tömeg munkanélküli lett, sok család összeroppant a nehézségek, a gondok alatt, és ami nagyon szomorú, az ártatlan gyerekek az utcára kerültek.

Közben a ferences közösség ötven éves kényszerű hallgatás után újraindult, és Isten akarátának éreztük, hogy erőnkhez mérten felvállaljuk népünk, térségünk gondjait, problémáit. 1992-ben kerültem Dézsről Dévára,

és 1993 tavaszán létrehoztuk a Szent Ferenc Alapítványt, mely megfelelő keretet nyújtott és nyújt ahhoz, hogy összefogjuk a sok-sok belföldi és külföldi jóakarató személy segítőkészségét, tenni akarását térségünk gondjai, bajai megoldására.

Az első felmérések után, 1993 nyarán, egy szórványtábort szerveztünk. A tábor végén megfogalmazódott bennünk, szervezőkben a vágy, hogy egy egész éves tábort kellene szervezni ezeknek a gyermekeknek. Elkezdtük hát rendbehozni a kolostor, és elmentünk a kolostor melletti állami román iskolába beírni a gyerekeket.

1993-ban egy esti mise előtt egy kedves néni egy kislánnyal jött hozzám, és azt mondta, hogy ezt a gyermeket az állomásban találta. Gratuláltam neki a szerencséjéhez és mondtam, hogyha ő találta az övét és vigye haza. A néni a gyereket szeretett volna a plébánián hagyni – látva a szórványkollegiumunkat – de én

ezt a papírok nélküli talált gyereket nem mertem befogadni. A néninek mondtam, hogy imádkozom majd én is, és a Szentlélek Úristen megmutatja, hogy mi történjen ezzel a gyerekkel. A szentmise evangéliumát én olvastam fel, döbbenet láttam Jézus szavait: „Aki egyet a legkisebbek közül is befogad, engem fogad be!” Úgy érztem abban a szentmisében, hogy nem beszélni kell szeretetről, befogadásról, hanem cselekedni kell. Úgy döntöttem, hogyha mise végén újból megkérnek, hogy fogadjam be a gyereket, be fogom fogadni, annak ellenére, hogy senkit nem ismertünk a rokonai közül, nem tudtuk ki az apja,

anyja, nem volt a gyerekek lakhelye, papírja semmi. Kacagva, mosolyogva a szentmise végén újból bejött a kislány a sekrestyébe, megöleltem az álarcos Jézus Krisztust és befogadtuk a plébániára. A szakácsnő, Vera mondta, hogy bűdös a gyerek. Én biztattam, hogy akkor ne szolgassuk, hanem fürdessük meg! Turkáltam neki néhány ruhát, és azalatt szépen megfürdették, megfésülték. Én magam csodálkoztam, hogy egy óra alatt ez a kolduskislány szép tiszta ruhában mennyire megváltozott, megszépült. Ő volt az első gyerek, akit direkt az utcáról fogadtunk be.

MIÉRT NEM VÁSÁROLOK ÚJABB HÁZAKAT?

A családok, plébánosok amikor látták, hogy mi Isten nevében gyerekeket fogadunk be, nagyon hamar elkezdtek hozni innen is, onnan is aranyos, kedves gyerekeket. Így nagyon hamar kinőttük a dévai kolostort. Akkor történt, hogy egy kedves holland úr átutazás közben meglátogatott. Ebéd után, mikor kikísértem, egy anyuka 3 gyerekkel állt a kolostor előtt. Arra kért, hogy fogadjam be a gyerekeit. Mondtam, hogy sajnos már nincs hely. Minden szoba, minden ágy tele van. Ez a számomra ismeretlen ember azt kérdezte, hogy miért nem vásárolok újabb házakat? Mosolyogva mondtam, hogy mert nincs pénzem. Megkérdezte, mennyibe kerül egy lakrész? Olyan 10-15.000 márka, mondtam. A férfi szó nélkül elment, és 2 hét múlva küldött nekem 30 ezer márkát, ami akkoriban nagyon nagy pénz volt, és amiből én tudtam vásárolni 2 tömbházlakást, egyet a fiuknak, egyet a lányoknak. Így elkezdtünk növekedni.

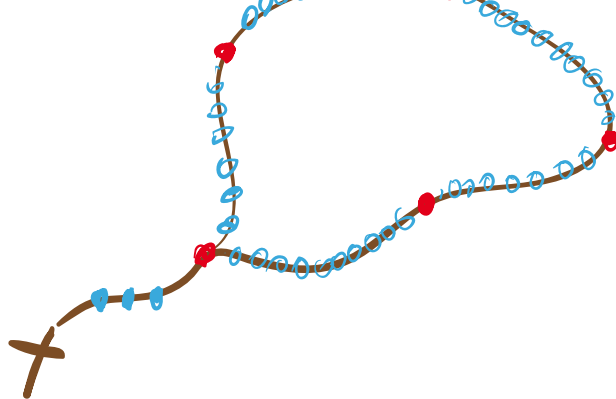
Aztán 1999-ben a Ferences rend nekünk adta a szászvárosi kiürült kolostort is, majd 2003-ban a Magyar Püspökkari Konferencia gyűjtést szervezett az erdélyi árva gyerekeknek. A magyarországi diákokat biztatták, hogy osszák meg a kenyereket az éhezőkkel. Nagyon jól sikerült ez a gyűjtés, 14 millió forint gyűlt össze, és ebből vásároltuk meg Szóvátán a Szent József Gyermekvédelmi Központ telkét, ahol ma 130 gyerek kacag, dicséri az Istent. Így indult el a Szent Ferenc Alapítvány gyermekvédelmi hálózatának a kiépítése.

Nagyon hamar észrevettük, hogy – bár a szülők gyakran nem tudják ellátni szülői funkciójukat – sok gyerek nem szorul rá arra, hogy kiemeljék a családjukból. Végül is a fog-

Marosvásárhelyi ház

orvos a lyukas fogat nem kihúzza, hanem kezeli, betömi. Mi is úgy döntöttünk, hogy a költséges, sokszor fájdalmas családból való kiemelés helyett – ahol lehetséges – egyszerűbb, humánusabb napközi otthonos elhelyezést szervezünk. A napközi otthon igazából nem egy meghosszabbított iskola, hanem a megrendült család funkcióit próbálja átvállalni. Itt a gyerek nemcsak ruhát, tanszert, élelmet kap, hanem próbáljuk őt mindarra megtanítani, amit az embert emberré teszi. A képzés egy olyan fa, amelynek egyik nagyon fontos ága az oktatás, tanulás, de ennek a fának az ága a tisztálkodás is, az emberekkel való társas lét,

Gyergyószentmiklósi ház

a fizikai munkára való felnevelés, kertészkedés, virágültetés, szórakozás, szabadidős programok stb.

Gyermekeinket biztattuk, hogy tanuljanak, és ők lelkiismeretesen, szófogadóan elkezdtek fejlődni, tanulni. Így olyan fiatalok is elvégezték a középiskolát, akik nélkülünk V.-VIII. osztályt sem tudták volna befejezni. Ezek a fiatalok természetesen szerettek volna továbbtanulni. Ezért hoztunk létre Csíksomlyón, Gyergyószentmiklóson a felsőbb osztályos (IX.-XII.-es) diákjaink számára kollégiumot, Kolozsváron ezért létesítettünk és Marosvásárhelyen most próbálunk létesíteni főiskolai-, egyetemi tanulmányokat végző diákjaink számára bentlakásokat.

A Ferences Betegápoló nővérekkel karöltve hoztuk létre Árkoson azt az anyaotthont, ahol a kedves nővérek imádságos szeretettel várják azokat a nőket, lányokat, akik babát várnak, bármilyen okból kifolyólag veszélyben vannak, és otthont keresnek.

A Szent Ferenc Alapítvány az évek alatt baráti kapcsolatot épített ki a vajdasági, kárpátaljai, magyarországi gyermekvédelmi hálózatokkal. Vajdaságban Harmat Károly Ferences Atya Lurkóházait imádságos szeretetünkben hordozzuk és tehetségünkhöz mérten tanáccsal, kaláccsal támogatjuk. Kárpátalján Ferences Antal Püspök Atyát, aki szintén gyermekvédelmi hálózatot épít ki gyermekeinkkel szívünkben hordozzuk, és lehetőségeinkhez mérten anyagiakkal is segítjük.

Magyarországon 2002-ben létrehoztuk a Dévai Szent Ferenc Alapítványt. Ezen az alapítványon keresztül több „próbafurást” is végeztünk Magyarországon a gyermekvédelem területén. Jelenleg Csobánkán működtetjük az Élet Házát, ahol nevelőszülőknél elhelyezett gyerekek mellett napközis ellátást is kaphatnak bajban lévő gyerekek. Polgárdiban és Székesfehérváron az erdélyi tapasztalatok alapján egy-egy iskolaházat indítottunk be, kis oratóriumot, melyben a gyermekek délután felügyelet alatt tanulhatnak és kosztot, ruhát, odafigyelést kapnak.

Székelyhídi ház

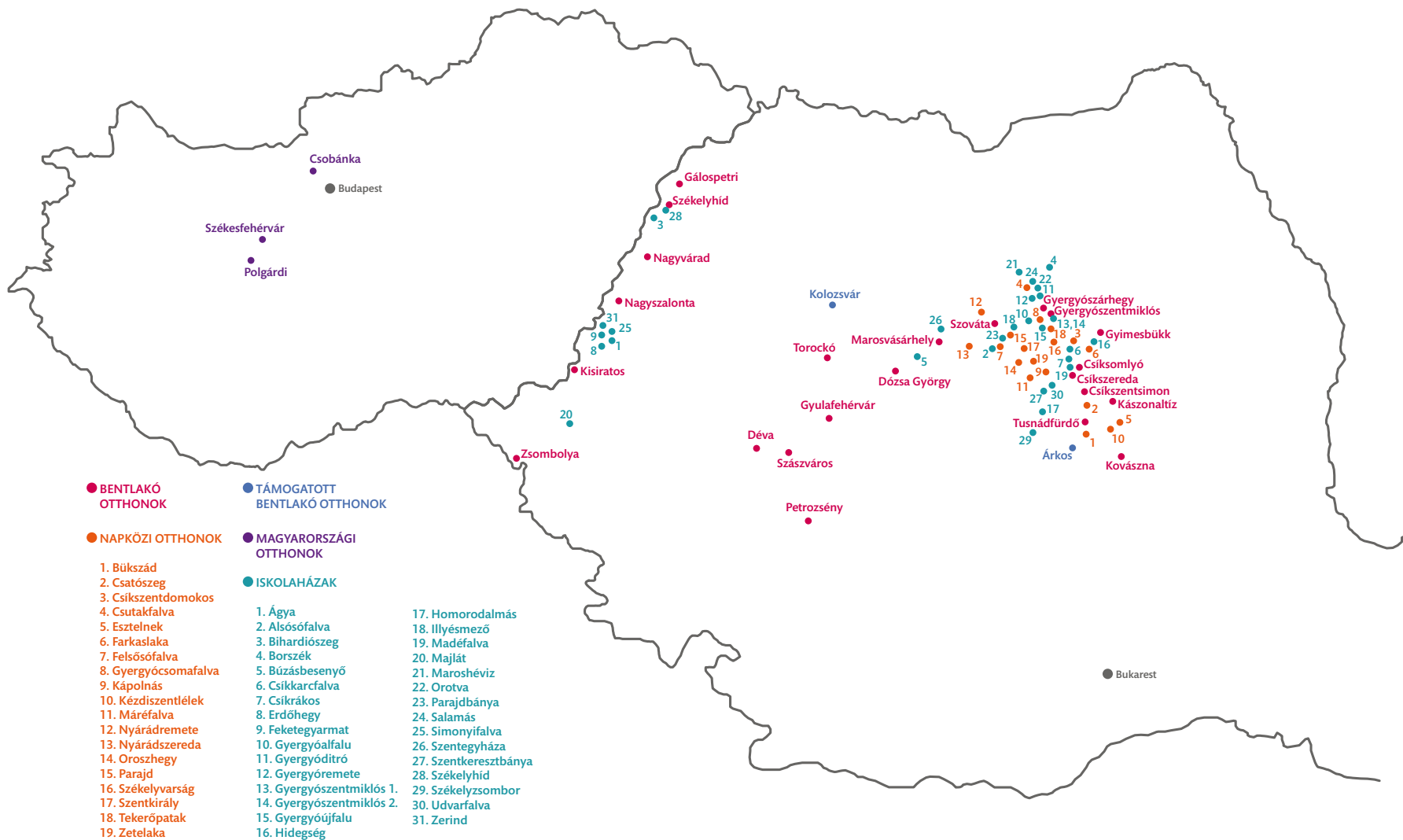

Nagyvárad ház

ÚJ GYEREKEKNEK ÚJ OTTHONOKAT

Minden házunk, és a házak minden szobája folyamatosan tele van gyerekekkel. Sajnos az ajtónkon újabb és újabb maszatok, megriadt gyermekekkel kopogtatnak rokonok, állami gyermekvédelmi központok szociális munkásai. Istennek legyen hála, az egyház és nagylelkű emberek ingatlanokkal, anyagiakkal ajándékoznak meg minket, és így az új gyerekeknek új otthonokat tudunk kialakítani: Nagyváradon az Orsolyita Nővérektől kaptunk egy szép családi házat, melyben Szent Angéláról elnevezett bentlakó otthon formálódik. Marosvásárhelyen egy nagyon kedves doktornő hagyta a gyermekekre végrendelettel házat, kertjét, anyagi javait. Székelyhídon a városi tanács döntött úgy, hogy az üresen maradt, korábban állami iskolaként használt kastélyt nekünk adja. Csíkszentsimon határában egy üzleti vállalkozó ajándékozott meg 7 hektár területtel, melyen több épület is áll, s ahol mi mezőgazdasági-, vendéglátó-ipari szakmunkásképzőbe járó diákoknak szeretnénk egy kollégiumot kialakítani. Csíkszeredában egy alapítvány engedett át egy 4 szintes tömbházat, melyben a Szent Mónika otthont szeretnénk beindítani, régi álmunkat valóra váltani, a gyerekeket szüleikkel együtt befogadni, megmenteni. Mivel a Titanikon kevés volt a mentőcsónak, s ezért csak néhányan menekülhettek meg. Ehhez hasonlóan gyermekvédelmi központjaink is sajnos csak a család egy részét, a gyermekeket tudják megmenteni. A Szent Mónika otthonban szeretnénk egész családokat ideiglenesen befogadni, rehabilitálni, talpra állítani, hogy erőre kapva ők maguk tudják gondozni, nevelni gyermekeiket.

Csaba testvér

BEMUTATJUK AZ AKKREDITÁLT
BENTLAKÓ OTTHONAINKAT

MAGYAROK NAGYASSZONYA GYERMEKVÉDELMI KÖZPONT, DÉVA

Tizenhat éve kerültem az alapítványhoz, mint könyvelő. Ezelőtt három évvel elvállaltam a dévai ház vezetését is. Erre a két munkakörre való tekintettel a vendégek - akiknek az otthonunkat mutatom be - meg szokták kérdezni: „Miből tartjátok fent ezt az egészet, hogy lehet előteremteni a mindennapit?” Erre a következő történetet mesélem el:

Minden héten a munkatársakkal gyűlést tartunk, ahol megbeszéljük gondjainkat, bajainkat. Tavaly nyáron, egy ilyen gyűlésen, mondták a nevelők, hogy elfogyott a mosópor. Az agyamon végigfutott, hogy a rakárban sincs, a kassza is üres, a gyerekek nem járhatnak mocskosan, mit is válaszoljak? Hogy ne tűnjön nagyon drámainak a helyzet, mondom a nevelőknek, menjenek a templomba, imádkozzanak Szt. Antalhoz, beszéljék meg vele, hátha küld! Gondoltam, valahogy csak megoldódik a helyzetet pár nap alatt.

Délután jött egy nevelőnő, hogy van neki egy játék autója, amin azt írja „PERSIL”, ő azt odaviszi Szt. Antal szobrához a templom előterébe. Mondom, jó, de lehet, nem fogja tudni mi az a „PERSIL” és valami egyéb

port fog küldeni. A nevelő végül odavitte, imádkozott, kérte Szt. Antal közbenjárását, hogy kapjunk mosóport. Rá két napra megáll egy kamion a ház előtt, hozott néhány zsák lisztet. Nagyon örültünk, de én viccesen megjegyeztem, hogy Szt. Antal csak nem tudta mi a „PERSIL”. A nevelőnő nem hagyta magát, visszament Szt. Antalhoz. Jött vissza elkeseredve, hogy eltűnt az autóska.

Következő héten megint megállt egy kamion a ház előtt, és mi volt benne? A várva várt mosópor! Egy egész kamionnal!

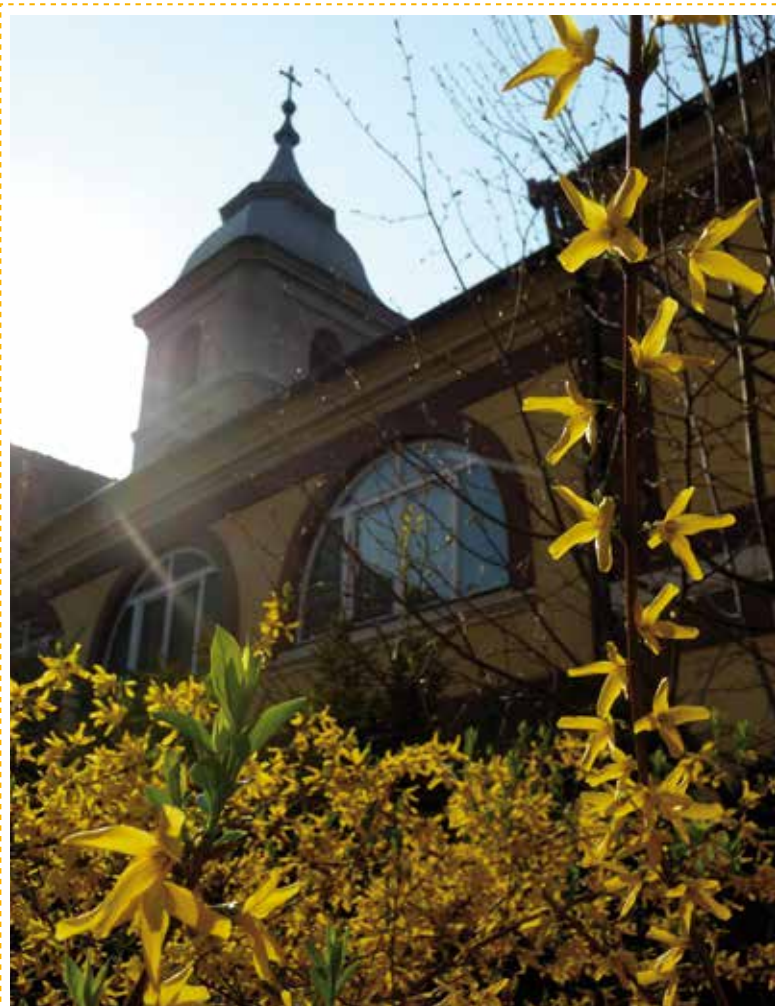
Gyorsan megköszöntük Szt. Antalnak, és megállapítottuk, hogy a szentek szeretnek viccelni.

Minden adományozónak köszönjük imájukat, jószágukat, szeretetüket és adományait.

Isten szeretete nélkül nem létezne a Szt. Ferenc Alapítvány, nem léteznénk mi.

Palkó Cecília,
házvezető - gazdasági vezető

folytatás ►

► Mikor megszülettem, kiderült, hogy édesanyám gyomorrákos, már nem lehetett segíteni rajta. Rá 11 hónappal születésem után meghalt. Nekem még van egy lánytestvérem, akit elraboltak 3 éves korában. Hogyha én nem lettem volna a kórházban, engem is elvittek volna. Én nem igazán kaptam meg az anyai szeretetet, édesapám sajnos nem tudta pótolni mind a kettőt egyszerre. 2001 őszén kerültem Dévára, Marosi Jolán 11 évig volt nevelőm. Ő tudott úgy szeretni, mint saját gyermekét, ha beteg voltam mellettem ült, ha kórházban voltam eljött a kórházba, ha baj volt az iskolában, eljött az iskolába, ha kellett tanulni, tanult velem. Hogyha nem lenne az alapítvány, én nem is tudnék járni iskolába. Nem is lett volna esélyem, hogy eddig eljussak. Sokat köszönhetek Csaba testvéremnek, hogy én itt lehetek, itt maradhatok, befejezhetem az iskolát. Elérhetem a célokat, álmomat. Nagyon szeretek főzni, remélem, hogy az Isten megsegít. Szakács szeretnék lenni. Az asztalra szeretnék boldogságot hozni az embereknek.

Bordás Pál, 17 éves, Déva
(részlet a Magyar Televízió,
Jónak lenni jó! című műsorából,
2012. dec. 16.)

SZENT ERZSÉBET GYERMEKVÉDELMI KÖZPONT, SZÁSZVÁROS

A szászvárosi Szent Erzsébet Gyermekotthon 1999 januárjától működik. Ez a Szent Ferenc Alapítvány első fiókja, amely Déva után megnyitotta kapuit. Otthonunkban 40, 3-10 év közötti gyerek lakik, szociális családokban. Egy nevelő 8 gyerekekkel él együtt egy lakrészben. Ők úgy élnek, mint egy család: együtt ébrednek, együtt étkeznek, együtt tanulnak, játszanak stb.

Az otthon mellett egy napközti is működtetünk, 30 szászvárosi gyerek részére. Ez azért jött létre, mert sajnos nincs elég hely, hogy több gyermeket befogadjunk. A napköziben hét közben, reggeltől estig vannak a gyerekek. Reggelivel kezdik, utána óvodába/iskolába mennek, délután a nevelő mellett tanulnak, játszanak, s vacsora után hazamennek a szüleikhez aludni.

Mivel házuk eléggé régóta működik, az elmúlt évek során szükség volt a modernizálására, amely nagylelkű adományozóinknak köszönhetően nagy részben sikerült is. A hozzánk látogatók nem csak a sok maszatos gyerek nevetése mellett kapcsolódhatnak ki, hanem az otthonukat körülvevő kertben is. Ott a patak csobogása és a madarak éneke messze távol visznek a város zajától, ezért „csend szigetnek” is szoktuk nevezni otthonunkat.

A 95. évében járó Antal atya, aki németül is beszél, jó útitárs lehet a szavak, történetek világában.

Menyhárt Ernő,
házvezető

SZENT JÓZSEF GYERMEKVÉDELMI KÖZPONT, SZOVÁTA

Szovátán 10 éve van jelen a Szent Ferenc Alapítvány. 2005-ben lett kész a nagy ház, amit Szent József gyerekköthonnak nevezünk el. Rá 3 évre bővült a ház egy újabb épülettel: itt a líceumba járó IX.-XII.-es nagy diákok laknak. Így most 117 gyerek van az otthonban. A legkisebb gyerek 2-3 éves, a legnagyobb 18 éves végzős diák. A gyerekek 9 szociális családban élnek.

Szováta nagyon híres a sós tavairól, ezt a gyerekek is kihasználják: kora nyár elejétől egészen késő őszig sokat járnak a sós tavakba fürdeni. A város jól befogadta a gyerekeket, szívesen látják őket a település óvodáiban, iskoláiban. Az otthon épületei jó állapotban vannak. Van egy 1 hektáros udvarunk, aminek egy része már elkészült, de az elkövetkezendő időben szeretnénk

tovább kiépíteni, hogy a gyerekek jól érezzék magukat és kedvükre elfoglaltságot találjanak a szabadban.

A kapu mindig nyitva van, szeretettel várjuk az ismerősöket, vendégeket és bárkit, aki még nem járt nálunk!

Lengyel János,
házvezető

Hét éve kerültem az alapítványhoz, mi négyen vagyunk testvérek. Otthon nehéz körülmények között voltunk. Kovászna megyéből, egy kis eldugott faluból, Hiliből származunk. Iskola csak I.-IV. osztályig van a faluban. Amikor nyolcadikba kellett menjek, tudtam, ha otthon maradok a kis érettségim nem fog sikerülni. Ha nem lenne az alapítvány, biztos 8 osztállyal maradtam volna és otthon napszámosként dolgoznék. Akkor nagy nehezen úgy döntöttem, hogy ott hagyom a szüleimet és elmegyek tanulni. Nagyon nehéz volt, főleg inkább a szüleimnek, de nekik is úgy jött, hogy elengedjenek. Egy évet tanultam Szovátán. Ott amennyi szeretetet kaptam, azt soha nem tudom elfelejteni, a gyerekektől, a barátaimtól... mert otthon a faluban voltak barátaink, de ugye mindig egy kicsit ki voltunk szorítva, amiért szegényebbek vagyunk. Amióta odakerültem Szovátára, 7 éve, minden vágyam az volt, hogy ezt a szeretetet visszaadjam a gyerekeknek, amit én kaptam. Leérettségiztem, hála Istennek sikeresen. Egy éve, hogy férjhez mentem. A férjem is itt nőtt fel óvodás korától, három évet nevelő bácsi volt, és most közösen neveljük a családot Déván.

Horváth Mircse Kinga, 21 éves, Déva
(részlet a Magyar Televízió Jónak lenni jó! című műsorából, 2012. dec. 16.)

SZENT ANTAL-, ÉS BÉKE KIRÁLYNŐJE GYEREKVÉDELMI KÖZPONT, NAGYSZALONTA

A nagyszalontai otthon 2004-ben indult, jelenleg 97 gyermeket nevelünk, 9 szociális családban. A városban két otthonunk működik: a Szent Antal és a Béke Királynője központok. Az első egy családi házban, a második otthon egy volt kaszárnya épületben jött létre 2008-ban, amit a város vezetése adott át használatra a Szent Ferenc Alapítványnak.

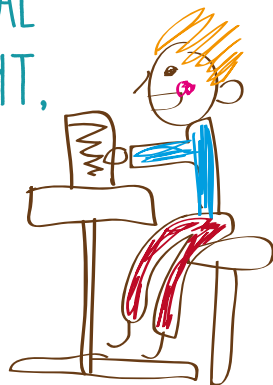
A gyerekeink a környező településekről származnak és általában sok gyermekes családból jönnek. A tanuláson és a napi programon kívül a gyerekeink aktívan részt vesznek a város életében, szalmafonó műhelybe járnak, ami Nagyszalonta egyik büszkesége, van egy jó tucatnyi gyerek, aki néptáncot tanul. Ezen kívül járnak különféle körökre pl. elektronika, repülőmodellezés. Mivel elég fiatal az otthonunk, ezért nem volt nagy számban végzős diákunk, de az a pár gyerek, aki kirepült, megtalálta a helyét a világban: vagy egyetemre jár, vagy becsületesen keresi a kenyerét.

Makai István,
házvezető

SZENT MIHÁLY ARKANGYAL GYERMEKVÉDELMI KÖZPONT, ZSOMBOLYA

Zsombolya a szerb határtól 5 km-re fekszik, a magyar határtól 60 km-re. Régen svábok laktak itt, most már vegyes a lakosság, a nagy többség román anyanyelvű.

Hogyan került ide a Szent Mihály gyerekotthon és a benne levő gyerekek?

Kaba Gábor úr – akkori polgármester úr – szerette volna, ha megmarad a magyar oktatás, s ennek az érdekében megtett mindent. Meggyőzte Csaba testvért, hogy Temes megyében is vannak bajba jutott gyerekek és szükségük van a segítségre.

Ennek lassan a kilencedik éve, hogy itt van a Szent Ferenc Alapítvány és ez a kis háza. Az évek folyamán volt, mikor 20 gyerek lakott nálunk, de ebben az évben 13 gyerekkel működik a ház. Láttunk felnőni gyerekeket, van, aki már 18, 20 éves múlt. Hozzánk úgy kerültek, hogy kétszer, háromszor már osztályismétlők voltak. De sikerült maguk mögött hagyni a múltat, megtanultak tanulni, pótolni az ismereteik hiányosságát, lehetőséget kaptak önmagukat megismerésére és kiteljesedésére.

Nemrég meglátogattott Ricsi. Harmadik osztályos korában került hozzánk, emlékszem, szeptemberben a szülei és ikertestvérevel együtt érkezett. Akkor már kétszer megbukott, nem akart egyáltalán iskolába járni, azt mondta, pásztor lesz, minek neki az iskola? Egy vékony, mozgékony,

dadogó gyerek volt. Ha kérdeztél tőle valamit, annyira izgult, hogy nem tudta elmondani dadogás nélkül. Az alapoktól kezdtük vele, nem ismerte a magyar ABC-t, mivel román iskolába járt addig. Nem tudott összeadni, kivonni. Visszatekintve mit látok? Látom felnőni, kibontakozni, formálódni, tapasztalatot gyűjteni. Lassan, fokozatosan – már az első évben – elmaradt a dadogás, kezdett tanulni, segített, játszott. Most már felnőtt fiatalember, aki egy építkezési vállalatnál dolgozik, mint segédmunkás, de tanulni akar tovább, hogy jobban elsajátítsa a szakmát, amit választott.

Nagy öröm volt számomra, hogy visszajött látogatóba hozzánk. Ez a kicsiknek is jó, kapocs, mert szeretik egymást és ragaszkodnak egymáshoz. Jó volt látni, milyen szép felnőtté lett, s ezt az alapítvány által adott a lehetőségnek köszönheti. Ezáltal kapott esélyt az életre.

Az itt eltöltött évek alatt sokan segítettek, szeretetből, kitartásból jó példát látott. Köszönet azon embereknek, akik töretlenül hittek abban, hogy munkájuk gyümölcséből valami jó születik meg, és hogy ezt megosztották Ricsivel és a többi gyerekünkkel.

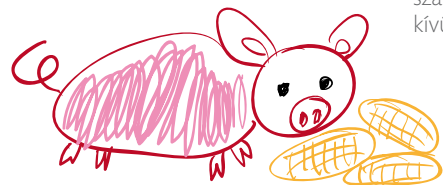
Márkó Piroska,
házza vezető

KÁJONI JÁNOS I. ÉS II. GYERMEKVÉDELMI KÖZPONT, GYERGYÓSZÁRHEGY

Gyergyószentmiklóstól 6 km-re helyezkedik el. A gyergyói medence egyik legrégebbi települése. Szárhegyen a „kicsi otthonban”, a ferences kolostor árnyékában két nagy hálósoba, egy ebédlő várja a ház gazdáit, a tizennégy gyermeket, akik az alapítvány segítségével kerültek lehetetlen családjukból jobb környezetbe. Az otthon 2004-ben nyitotta meg kapuit ezen bajban lévő gyermekek számára.

Tizennégy ágy, tizennégy tányér, tizennégy szekrényke. Ennyi „bentlakó” van Szárhegyen, főként olyan gyerekek, akik most, iskoláskorúan ismerkednek a meleg étel fogalmával. Tizennégy apró emberke, tizennégy különböző, hátborzongató emlékek egykori családjukról. És egy új család, amely megadatott nekik.

Már a szárhegyiek is kezdenek erre büszkének lenni, és hálásak, hogy a község legszegényebbeinek is jut ott egy tányér étel, és a tanulás lehetősége. Tudják, ha ezek a gyerekek nagyra nőnek, a nyomor fölé emelkedhetnek kamionsofőrként, szakácsnőként vagy épp nevelőként. S talán majd egyszer hasonló szegény sorsúak útját egyengethetik.

A „nagy” szárhegyi otthon 2010-ben indult, jóval több hálósobával és nagyobb befogadóképességgel, mint a kicsi ház. Jelenleg 4 család működik, 4 nevelőnővel, akik 8-10 gyermeket nevelnek. Van „fiús” család, „kicsi” család, „lányos” család és „nagyobb” család. Ezek a gyerekek nemcsak Szárhegyről származnak, hanem a környék településeiről is. Az otthon tágas udvarral, szép tájjal fogadja a gyermekeket, akiket az iskolabusz szállít minden nap iskolába a falun kívül eső otthonból.

A külföldi és belföldi vendégek, támogatók is nagyon kedvelik a festői tájban lévő otthont, nyaranta nagyon sok vendég száll meg itt. A gyerekek rendszeresen gyalogtúrákra járnak a közeli erdőben, lovagolhatnak az alapítvány lovardájánál, tanulhatják a gazdálkodást és állattenyésztést az alapítvány istállóinál, földjén.

Mivel egy nyugodt, csendes tanyasi környezetben nevelkedhetnek, remélhetőleg kiegyensúlyozott, önálló, egészséges felnőttként tekintenek majd vissza gyermekkoruk „fészkére”.

Csergő Hajnal,
házevezető

KIS SZENT TERÉZ GYERMEKVÉDELMI KÖZPONT, TOROCKÓ

A Kis Szent Teréz Gyermekvédelmi Központ 2004-től fogadja be a rászoruló gyermekeket Torockón, Erdély egyik legszebbnek tartott településén. A 30 gyermek egy több mint 130 éves műemlék épületben, és egy

lakóházzá átalakított egykori csűrben, csendes és békés környezetben élhet. A torockói iskola fennmaradásában komoly szerepe van a gyermekotthonnak, mert az elöregedett község nem tudná létszámmal fenntartani az iskolát.

Három (szociális) családban élünk, de valójában egy nagy család vagyunk. Együtt dolgozunk a kertben, gondozzuk a virágainkat, együtt kirándulunk a csodálatos vidéken. Kis Szent Teréz szellemében minden nap próbálunk a magunk kis dolgaiban jók lenni, és Isten minket körülvevő szeretetének

jeleit észrevenni és megköszönni. Nálunk soha nem okoz gondot a szabadidő eltöltése, ha csak a kertbe megyünk ki szalonnát sütni, ott is kivételes táj vesz körül minket. De a hétvégi kiránduláson kívül még sok mindent szoktunk együtt csinálni: van, aki állatokat gondoz, citerázni vagy furulyázni tanul, házi kenyeret dagaszt, táborokat szervezünk, gazdálkodunk a kertünkben, és nagyon szeretjük a virágokat. A ház alatt egy kápolna található, így Jézus is együtt lakik velünk; itt minden évben van keresztelő, elsőáldozás. Vannak kitűnő tanulóink, és persze néhányan olyanok is, akiknek nehezebben megy ez vagy az a tantárgy, de azon kívül, hogy igyekszünk olyan gyermekeket nevelni, akik jók a matematikában, talán fontosabb, hogy amikor a gyermekeink felnőnek, olyan biztos alapon álljon az életük, mint a becsületesség, a hit és a szorgalom és a képesség arra, hogy örülni tudjunk apró dolgoknak is. Tavasztól őszig a faluturizmusnak is köszönhetően több látogatónk van, sokan nagyon messziről eljönnek, hogy láthassák ezt a vidéket. Szeretettel várunk minden érdeklődőt, aki meg akar ismerkedni az életünkkel, mindennapjainkkal.

Karczagi Anna-Iringó,
házzvezető

Mit jelent számomra a torockói gyermekotthonban élni?

Az, hogy itt élek, nekem sokat jelent, mert sok minden megváltozott az életemben. Otthon az volt a baj, hogy a szüleim nem jöttek ki jól egymással. Ennek sok oka volt, sokat szenvedtek a pénzhány miatt is. A keresztanyukám találta ezt a nyugodt helyet, ahol több gyermekkel ismerkedhetek meg és élhetek együtt.

2010. február 27-én jöttünk ide a két testvéremmel. Amióta itt lakok, az változott meg, hogy megtanultam helyesen beszélni, megbarátkoztam az itteni gyermekekkel, és megtanultam viselkedni, imádkozni és még sok mást is. Az is nagyon fontos, hogy van egy nagyon jó barátnőm, fontos nekem, mert otthon nem volt egy barátnőm se. Itt van lehetőségem, hogy kiránduljak és táborba járjak, ahol érdekes dolgokat tanulhatok és más gyermekekkel és nevelőkkel köthetek barátságokat. Itt megkapom amire szükségem van, ételt és sok minden mást is, a békét és a legfőbb dolgot: sok – sok szeretetet :-)

B. Helga, 12 éves

JÉZUS SZÍVE GYERMEKVÉDELMI KÖZPONT, PETROZSÉNY

Az ezredforduló elejére a Zsíl-völgyében teljesen leépült a magyar oktatás. 2003-ban egy tanító bácsi foglalkozott 7-8 gyerekkel egy összevont I.-IV. osztályos közösségben. Petrozsényben a Ferences nővérek iskolája üresen, elhagyottan állt. Ezt az épületet kezdtük rendbe szedni, elsősre csak egy szintjét újíttattuk fel az épületnek, majd emeletről emeletre az egész épületet. Nem csak kijavítottuk, hanem be is laktuk. A házat Jézus Szentséges Szívéről neveztük el, arról a szívről, melyet a katona lándzsája átdöfött, mely mégis feltámadt és szeretett. Jelenleg 4 csoportos óvoda, I.-VIII. osztályos iskola és 10 szociális családból álló gyermekvédelmi központ működik itt, 100 bentlakó és 50 napközis gyerekkel – megmentve így a magyar oktatást.

PIO ATYA GYERMEKVÉDELMI KÖZPONT, KISIRATOS

Kisiratos Arad megyében található. 2005-től működik itt az Szent Ferenc Alapítvány, jelenleg 15 gyerekkel. Számunkra az a legnagyobb élmény, amikor elkezdesz egy gyereket kicsi korában nevelni, mellette ülsz, tanulsz vele, neveled. Próbálsz a jó útra terelni. Néha úgy tűnik, nem is figyel rád. De eltelik egy pár év, leülsz vele beszélgetni és megköszön mindent, amit érte tettél: a neveléstől a jó szóig; a születésnap tortától a bátorításig mindent. Ilyenkor látjuk meg a munkánkért a valódi fizetséget. Nincs jobb érzés annál, amikor egy gyerek elvégzi a iskolát, összepakol és mielőtt tovább menne, a nevelőit sorban átöleli. Ebben az ölelésben benne van az elmúlt évek minden pillanata. Úgy gondoljuk, hogy egy köszönömért és egy ölelésért érdemes nevelőnek lenni, gyerekeket nevelni.

Győrfi Melinda,
házzvezető

BOLDOG DR. BATTHYÁNY-STRATTMANN LÁSZLÓ GYERMEKVÉDELMI KÖZPONT, GYULAFEHÉRVÁR

Gyulafehérvár az ősi erdélyi fejedelemség és püspökség székhelye. A püspökséget Szt. István királyunk alapította (1009.) ezért is nevezik „ezer éves templomnak” a székesegyházat, ahol számos fejedelem, püspök és főpap van örök nyugalomra helyezve, többek között boldog emlékű Márton Áron püspök is. A székesegyház és a frissen felújított látványos várrendszer környezetében

működik a Szent Ferenc Alapítvány, Boldog Strattmann Lászlóról elnevezett család típusú otthona, ahol jelenleg húsz gyermek örül Csaba testvér és sok-sok jóakarató ember szeretetből meghozott áldozatos figyelmességének.

A Szent Ferenc Alapítvány gyulafehérvári háza 2005 szeptemberében indult 10 gyerekkel és egy nevelő házaspárral. Akkor még a magyar tagozat a román iskolában működött, összevont osztályokkal. Mindent apránként építettünk fel, az emberi-, a hivatali kapcsolatokat, a ház és az udvar bővítését, szétépítését, de legfőképpen a gyerekekkel való viszonyunkat. Mi is – mint a gyerekek – idejöttünk, mert itt volt szükség ránk, idegen környezetben, szörványban... Mindezeket a próbálkozásokat átszűrte az Istenben vetett hit és bizalom.

A Szent Ferenc Alapítvány szerepe 2005. és 2009. között itt Gyulafehérváron létfontosságú volt. Csaba testvér elfogadta a felkérést és létrehozta a gyerekhont, így nem csak az elhagyott gyerekek kaptak egy jó lehetőséget a tanulásra és az emberhez méltó életre, hanem megmentették a kritikus időszakban levő gyulafehérvári magyar iskolát is.

2011-ben a gyulafehérvári főegyházmegye átadta az alapítványnak egyik épületét a várban (Fogarasy palotához tartozó épületeket), közvetlen a Gróf Majláth Gusztáv Károly Római Katolikus Teológiai Líceum keretén belül működő általános iskola mellett, így lehetőség nyílt a gyerekeket két házban elhelyezni. Két család indult az új házban, egy lány és egy fiú család 10-10 gyerekkel, a régi házban pedig 5 fiú és 4 lány maradt egy nevelő házaspárral. A házban családias légkör uralkodik, a gyerekek az iskolai felkészülésen kívül megtanulnak mellettünk főzni, mosni, takarítani, elvégezni a ház körüli munkákat. Megpróbáljuk felkészíteni őket a nagybetűs életre.

Visszatekintve az elmúlt nyolc évre elmondhatjuk, hogy Isten gondviselő jósága egy percig sem hagyott magunkra, mindig elküldte a megfelelő embert, embereket. Főleg Magyarországról, Németországból, de más országokból is kaptunk segítséget ahhoz, hogy a gyerekeinknek mindenük meglegyen, ami az egészséges fejlődésükhöz szükséges, mint pl. edények, szőnyegek, bútorzat, tisztálkodási felszerelések, javítások, ruhák, cipők, játékok, elektronikai felszerelések, engedélyek beszerzéséhez szükséges változtatások.

Így elmondhatjuk, hogy segítőtársaink által érezzük, élvezzük Istenünk gondviselő szeretetét.

Ami kissé hiányzik, az a közösség. Nagyon kevés itt már a magyar ember, és aki van, annak nagyon sok a gondja-baja. Mindenki fut, harcol, menti a menthetőt és amikor kerülne egy kis idő, akkor inkább a szűk családi körben töltik. Igaz, itt van a szomszédban a katolikus teológia (papnevelő intézet), akikkel jó kapcsó-

latunk van, de nehezíti a helyzetet, hogy folyamatosan változnak a tanárok, diákok. Ugyanez a helyzet a teológiai líceummal, ide még serdülő fiúk járnak, ezért inkább a gyerekek találhatnak egy-egy jó barátra közülük. Bűszkék vagyunk arra, hogy eddig már három fiunk felvételizett ide. A mai globalizált világban ez az iskola egy kis sziget, ahol a szellemi és lelki értékek is nagy fontossággal bírnak és a tanítás mellett komoly nevelés is folyik. Ezek mellett keressük a közösséget a százszobesi ferences testvérekkel, akik szellemiségét nagyon közel érezzük magunkhoz - így valahol össze is tartozunk.

Szeretettel gondolunk mindazokra, akik bármi apró dologban is a gyerekeink segítségére voltak, vannak. Minden nap kérjük az Urat, hogy áldja és őrizze minden kedves barátunkat. Szeretettel fogadjuk az erre látogatókat, igény szerint szállást, étkezést, idegenvezetést biztosítva számukra.

Böjte László,
házvezető

SZENT LÁSZLÓ GYERMEKVÉDELMI KÖZPONT, TUSNÁDFÜRDŐ

„Csíksországban is, mint sok más helyen az országunkban eléggé nagy baj a szegénység.

Csaba testvér Tusnádfürdőn az Amerika Magyar Közösségek által adományozott pénzből vásárolta meg az egykori Anna villát, melyet 2006 tavaszán németországi jótévedőink segítségével sikerült felújítani. 2006 szeptemberétől a ház második emelete is már lakhatóvá vált. Kezdetben csak harmincan voltunk, köztük én is, három nevelő és a házvezető Kolozsvári Tibor. Igaz, eleinte még nem volt fűtés, meleg víz, szekrény, de a legfontosabb mégis meg volt: szeretet, kedves-ség, gondoskodás, a gyógyszer testünknek, lelkünknek egyaránt. Lassan minden kialakult. Nőtt a létszám, elkészült az első emelet meg a földszint, lassan megtelt a ház. Most száznál többen lakunk az otthonban. Tíz család van: négy fiú és hat lánycsalád, plusz a helybeli gyerekek napközis csoportja. Sok dologban gazdagodtunk, élmények ezre rejtőzik mindannyiunk szívében: kirándulások, zarándoklatok, játékok stb. Itt találták meg egyesek szívük választottját, mások legjobb barátjukat, barátnőjüket, mások meg itt tértek át a helyes életmódra.”

(**R. Renáta** és **B. Andrea**)

„A nevelők sokat imádkoznak a házért, a gyerekekért és a szeretetért. Az Isten meg is hallgatja őket, mivelhogy az itteni gyerekek szeretik egymást, ahogy a testvérek. A gyerekek mindig vidámak, frissek, szeretetre méltók.”

(**B. Boróka**)

*Kérem fogadjanak szeretettel
egy néhány szemelvényt a házunk
életéből:*

Szabadidő

„Mi minden szerdán és pénteken járunk foci edzésre, de gyakran járunk halászni is. Ha sokat fogunk, akkor hazavisszük, de ha keveset, akkor visszadobjuk a halakat a vízbe. Van több méter zsinórunk és mogyorófa botra kötjük, avval halászunk. A lányok inkább kézilabdázni szeretnek és énekelni, vagy gitározni és egymás közt vihorászni.” (**Gábor István**)

„Tusnádfürdőn kemények a telek, de jó a sípálya és a kedvünk. Tetszik, ahogyan a hó és a hideg megcsípi az arcomat, attól teljesen kipirulok. Voltak vicces dolgok is. Sokszor el-estem. Egyik alkalommal alig tudtam feltápáskodni, de azért már várom az új telet. Most azonban a nyár rejteget ezer meg ezer csodát. A tél hideg és szórakoztató volt.” (**L. Rozi**)

„Nagyon jó volt látni a nevelőt, hogy mennyit esik, és ő is nevet ezen.”

(J. Eszter)

„Ha az időjárás engedi, hétvégenként elmegyünk, vagy elbiciklizünk az Olt partjára a meleg vízhez. A „meleg víz” egy bő hozamú forrás. Az az érdekesége ennek a forrásnak, hogy a vize még a legrosszabb esetben is langyos és még télen sem fagy be. Út közben, egyszer Arni még kigyót is fogott. A nevelő-néni nagyon megijedt és mondta, hogy eresszük el.”

„Sokféle játékot kitalálunk. Isti és a Péter meg is tanult úszni. A kirándulásaink akkor teljes értékűek, ha az egész család ott van. Együtt játszunk és összekovácsolódunk, mint egy igazi család.” **(Zsófi nevelő lányai)**

Születésnap

„Mindenki életében van születésnap. Olyankor a nevelővel tortát sütünk a konyhán. Az ünnepelt meghívja a barátait, osztálytársait, majd vacsora után következik a szülinapi buli. Énekelünk és az ünnepelt felvágja a tortát és közösen elfogyasztjuk. Szoktunk egymásnak szülinapi emléklapot is készíteni mindig, ezt nagy szeretettel csináljuk. Az ünnepelt felbontja az ajándékait és együtt örülünk neki. Szerintünk az egymásra való figyelés és az egymás iránti szeretet a legsebb ajándék.” **(Éva nevelő lányai)**

Csaba testvér

„Csaba testvér egy csíki székely, aki nem zárkózott el a rászoruló gyerekektől, nem kergette el az ajtója előtt, onnan ahol segítséget, befogadást kértek tőle, hanem igenis tiszta szívvel, boldogan befogadta őket. Ugyanígy tett Szent László is. Az ellenséget – miután legyőzte – nem megölte, hanem megbocsátott nekik. Nem kell semmit elutasítani, ami első látásra rosszak látszik. Minden szakadt ruhájú, gondozatlan gyerekből egy kis szeretettel, jószággal szép, „új” gyermeket lehet varázsolni, a rosszból jól lehet csinálni. Csaba testvér mindig imádkozik a bajba jutott gyerekekért, egy kis segítségért, egy kis pénzért. Neki sem könnyű, de ő értünk sose adja fel. Isten áldja őt!”

(Molnár Kinga és R. Renáta).

BOLDOG APOR VILMOS GYERMEKVÉDELMI KÖZPONT, KOVÁSZNA

2006 őszén kezdtünk el gyermekeket fogadni ebben a házban, egy nagyon kemény nyár után, amikor valamennyire rendbe tettük az ingatlant. A ház fekvése ideális: patak partjától nem messze, a városi park kellős közepén található, öreg fák között. Olyan hely, mely valóban alkalmas arra, hogy itt gyerekek tartózkodjanak. Jelenleg 42 bentlakó és 18 napközis gyerekünk van, egyik szebb, mint a másik, kedvesek, aranyosak és nagyon sok szeretetet adnak nekünk. Életük nem volt könnyű, mégis megőrizték ártatlan mosolyukat és megszegyenítő módon vidámak, jókedvűek. Példát adnak nekünk - felnőtteknek -, hogy nehézségek, lelki szenvedések ellenére is lehet nevetni és Istenben bízva élni.

Céljaink közismertek: Istenhívő, vallásos embereket szeretnénk nevelni, akik a társadalomnak támaszai lehetnek majd és megőrzik magyarságtudatukat.

Jó keresztény, jó magyar és jól felkészült legyen mindenki: ezt szeretnénk elérni.

Munkánkat egy igazi csapat végzi, évek óta együtt vagyunk, és egymást kiegészítve teszünk eleget gyönyörű feladatunknak.

Sokat olvasunk közösen, most Wass Albertetadtuk a nagyobbak kezébe.

Próbálunk írni is, írásaink rendszeresen megjelennek a katolikus sajtóban.

Kézimunkát tanítunk: varrást, origamit, gyöngyfűzést, rajzot, festést. A fiúk lassan a láncfűrészst is próbálgatják, vágják a fát, kertet ásna. A lányok ültetnek, gyomlálnak. A téli befőzést is közösen végezzük. A zene hatalmas teret kap nálunk, a gyerekek gitáron, orgonán, furulyán, dobon tanulnak játszani, saját zenekarunk van. Kettő is: egyiket gyerekek, a másikat a felnőttek alkotják.

Szeretnénk, ha a lelki élet is nagy hangsúlyt kapna nálunk, néhányan minden első pénteken gyónunk, áldozunk. Van, aki még a suliból is ellóg, hogy ezt megtudja tenni. Többet imádkozunk közösen, hetente egyszer imaórát tartunk, ahol mindenki megfogalmazhatja kéréseit az Úrhoz.

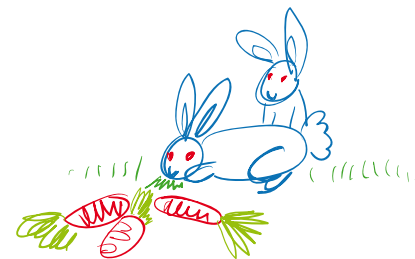
Jó itt élni, együtt mindenben, örömben és bánatban, dolgozva és pihenve.

Jó figyelni egymásra, segíteni másoknak, tanulni egymástól. Jó látni, hogy szeretnek minket és mi is szeretünk másokat.

Kolozsi Noémi Bernadette

VIGASZTALÓ SZENTLÉLEK GYERMEKVÉDELMI KÖZPONT, GYIMESBÜKK

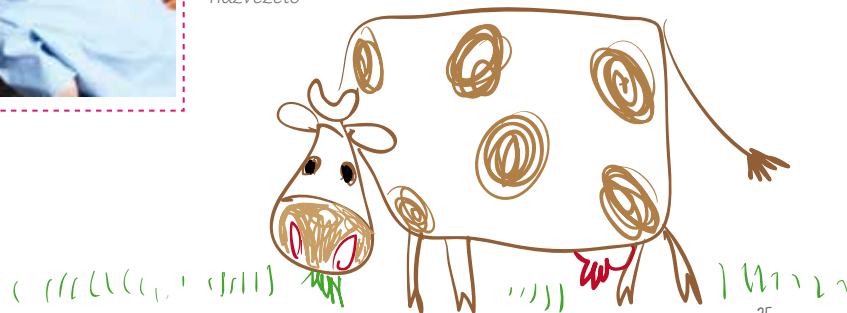
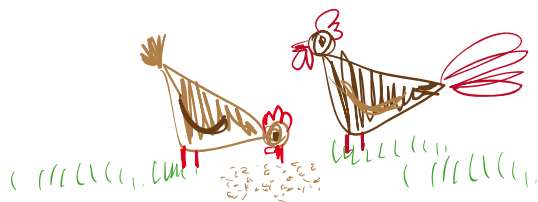

A Szent Ferenc Alapítvány Vigasztaló Szentlélekről elnevezett gyermekvédelmi központja 2008 tavaszán nyitotta meg kapuit a Gyimes-völgyén élő szociálisan rászoruló családok gyermekei előtt. A jelenleg itt lakó huszonhat gyermek három szociális családban él, két lány- valamint egy fiú családban.

A gyerekekkel közösen harmadik éve állattenyésztésbe fogtunk, eleinte csak nyulakat, aztán tyúkokat és ma már teheneket is tartunk. Fontosnak tartjuk, hogy a gyermek megtapasztalja a kétkézi becsületes munka örömeit, szépségét. A fiúk örömmel segítenek az állatok gondozásában valamint a ház körüli teendőkben. A lányok heti két alkalommal sütni, főzni tanulnak, szabadidejük egy részét örömmel töltik gyertya- valamint gipsz emléktárgyak öntésével. Húsvétra készülődve a Gyimes-völgyén nagy múltra visszatekintő tojásírásba is kezdtünk.

Szeretettel, tárt karokkal várunk mindenkit otthonunkba!

Ciobotaru György,
házigazda

SZENT ISTVÁN GYERMEKVÉDELMI KÖZPONT, CSÍKSOMLYÓ

Székelyszöld két megyéből áll: Hargita és Kovászna megye. A Szent Ferenc Alapítvány ebben a két megyében több gyerekotthont működtet: Tusnádfürdőn, Gyimesbükkön, Kovászna városban, stb. Ezekhez a gyerekotthonokhoz több új napközi otthon is kapcsolódik.

A 8 éves általános iskolai képzés után a gyerekek továbbtanulása az alapítványnak korábban nagy gondot jelentett. Eddig csak a Kovászna megyei gyerekeknek tudott az alapítvány továbbtanulási lehetőséget biztosítani, mivel Kovászna városban van magyar gimnázium és szakiskola. Hargita megyében a bentlakó- és a napközi otthonokból kikerülő gyerekek számára eddig nem volt olyan központ vagy kollégium egyetlen városban sem, ahol középiskolába vagy szakiskolába járhattak volna. 2008 novemberében a Csíki Magánjavak Egyesület Csíksomlyón (ami

közvetlenül a megyeszékhely – Csíkszereda mellett fekszik) felajánlott egy ingatlant és a hozzá tartozó telket az alapítványnak. Az épület 3.000nm-es, és 3 hektár földterület tartozik hozzá. Az alapítvány az ingatlant szimbolikus 1 Euro's évi bérlet mellett kapta meg 100 évre.

Az épületben 1630 óta ferences iskola működött. Alig 150 méterre a háztól található az erdélyi ferences központ és a Szűz Mária kegytemplom.

Az épületet kiváló fekvése, a nagysága és a lelki örökség miatt, ami majd 470 évig kisugárzott az épületre, az alapítvány örömmel átvette.

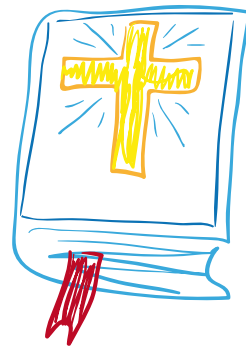
Mivel a központ 5 évig üresen állt, és előtte 50 évig mint állami árvaház működött, teljes felújításra szorult, illetve az új célnak megfelelően át is kellett építeni. 2009 márciusában kezdtünk hozzá a műemlékvédelem alatt álló épület külső- és belső felújításához. Az alapítvány azon 18.000 adományozó adójából tudta ezt megvalósítani, akik nekünk ajánlották adójuk 1% illetve 2%-át. A hajdani hatalmas osztálytermek lakásoknak lettek átalakítva, ezekben két-két szoba, két fürdőszoba és egy előtér található. Egy ilyen lakásban 8-10 gyermeknek van hely. A ház jelenleg 110 gyerek befogadására alkalmas.

Csíksomlyói házunk tanulni akaró nagydiákok központja, gyerekeinket nemcsak a szellemi lelki életre nevel-

jük, hanem szeretnénk megtanítani őket mindarra, amit egy vidéki embernek tudnia kell. A ház melletti nagy kertben ezért nemcsak veteményt, gyümölcsöt, természetünk és nevelünk, hanem különféle állatokat is tartunk. Itt a gyerekek megtanulhatják különféle gyógynövények gondozása mellett többféle haszonállat tartásának csínját-bínját.

Mivel Csíksomlyó egy nagyon látogatott zarándokközpont, ezért egy Mária-kertnek nevezett zarándokcélpontot is megpróbálunk kiépíteni, ahol vendégeinket nemcsak fogadni tudjuk, hanem egy nyugodt sétán elgondolkodásra, imára is tudjuk bízni.

Balázs Melinda Zsóka,
házvezető

Anyum dolgozott egy harangozó-házban¹, majd kirúgták. De próbáltak helyrejönni, nyáron dolgoznak kinn a tanyán. Itt az alapítványnál a 8-dik évet töltöttem. Az első 6 évet Tusnádfürdőn töltöttem, utána a testvérem után felkerültem ide Csíksomlyóra.

Én a Kós Károly Szakközépiskolába járok, IX. osztályban környezetvédelmit tanultam, de átiratkoztam kőművesire (kőműves szakra), mert sokkal jobban láttam benne a jövőt, az én jövőmet. A kőműves szakma szerintem nagyon-nagyon jó szakma, mert el tudom indítani magamat, fel tudom építeni a saját házamat.

Itt sok mindent kaptam, hát szerintem itt többet kaptam, mint otthon, az anyagiakon túl, szeretetet, megértést. Meg tudtak itt engem vezetni előre, és nem úgy, hogy lépcsőzetesen megyek lefelé, mint otthon. De otthon is összetartóak lettünk, megértőek. Annak örvendek, hogy most már együtt van a család.

Bács Márton, 16 éves,
Csíksomlyó
(részlet a Magyar Televízió,
Jónak lenni jól' című műsorából,
2012. dec. 16.)

¹harangozói állásban

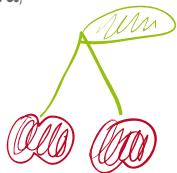
ISTENI IRGALMASSÁG GYERMEKVÉDELMI KÖZPONT, DÓZSA GYÖRGY

Házunk – amely Marosvásárhelytől nem messze, egy kis faluban található – 2010 őszén indult tizenhét gyerekkel, azóta létszámunk húszra nőtt. Az épület katolikus templomnak készült, de nem lett befejezve és közel húsz évet állt üresen, végül átadták az alapítványnak. A kezdeti nehézségeket legyőzve – ami a víz és a villany hiányát jelentette 6 hónapig – szépen sorban Isten segítségével és Csaba testvér mellénk állásával minden megoldódott.

Nagyjából azt esszük, amit mi termelünk meg a veteményeskertben, vannak állataink, amelyeket mi nevelünk. 300 csirkénk van – ezeket nagy szeretettel adták egy csirke farmról – amiből 250-et levágtunk. A csirkékkel kezdetben bajban voltunk, mert nem volt ahova tegyük őket, mikor kaptuk. Végül kitettünk egy ruhásszekrényt és abban laktak egy kecskegida társaságában. Mára – hála Istennek és a sok segítő embernek –, van egy szép gazdasági épületünk, ebben tartjuk a disznókat, a tyúkokat, a kacsákat, a kecskéket és a két kutyánkat. Van egy szép parasztházunk is, amit ősink hagyományát ápolva berendeztünk vendégszállásnak.

Aki szeretne időben száz évet visszautazni és ilyen a környezetben eltölteni pár napot, az nálunk megteheti. Itt kakaskukorékolásra ébred az ember, gyógynövényeket gyűjthet a gyerekekkel és fával fűtött kemencében sült finomságokat kóstolhat. Talán a mi otthonunk van a legközelebb a természethez, így reméljük, hogy gyerekeink is igazi túlélők lesznek, látva a kétkezi munka gyümölcsét.

Bajkó Erzsébet-Éva,
házvezető

SZENT KATALIN OTTHON, KÁSZONALTÍZ

Egy újabb otthont sikerült létrehozni és benépesítenie a Szent Ferenc Alapítványnak a Kászonokban! Kászon egy nagy völgyben van elrejtőzve, amit dombok, hegyek vesznek körül. Nem messze található a Nyerges-tető. Arra a dombra mentek fel a falusiak harcolni a tatárokkal, törökökkel, megvédeni a falujukat, ott vívták a székelyek 1849-ben élethalálharcukat az osztrákok ellen. Ma is a földművelésből, gazdálkodásból tartják fenn az emberek itt a családjukat. Hagyományőrző falu, hagyomá-

nyaikat ma is ápolják. Ez eltér a többi falutól, például híres a farsangi bikaütés.

Az utolsó királybíró kászoni születésű volt. Az ő 1800-as években építtetett háza, a Balássi-kúria most a rászoruló, elhagyott gyermekek meleg otthona. 2011 októberében költöztünk be, 12 gyerekkel. Mára már 28 gyereknek sikerül a napi szükségletét megadni. A 28 gyerek 3 szociális családban él. A gyerekeket a tanuláson kívül a ház körüli munkára is neveljük.

Kis veteményes kertet gondozunk, ahol a gyerekek maguk is láthatják, ahogyan a kis mag kibontakozik, a felszínre jön, majd odafigyeléssel és gondozással bő termést hoz.

Egy kisebb állatállományunk is van a gyerekek nagy örömeire. Javukra szolgál, hiszen ebből tanulják meg az állatok etetését, tisztán tartását. Mivel elég tiszta környezetben élünk, gyógynövényeket is gyűjtünk télire a gyerekek teaszükségletének fedezésére.

Megosztom egy kislányunk történetét, aki 11 hónapos korától nevelkedik a Szent Ferenc Alapítványnál. Egy hideg februári napon kopogtak be ajtónkon azzal a kéréssel, hogy van egy 11 hónapos kislány 2 testvérével együtt, akiknek nagy szükségük lenne az Alapítvány segítségére. Emlékszem, milyen megdöbbentő látvány volt, hogy a kislány éppen csak hogy szuszogott. Anyukájuk szörnyű körülmények között hagyta a 3 gyermeket, külföldre ment, azóta is ott van, mit sem tud a gyerekeiről. Mára már a 11 hónapos kislányból - hála Istennek - értelmes, ügyes kislány lett, jövőre iskolába megy! Észjárásával megszégyeníti a társait, még az elsősöket is! Ilyen apró csodára képes a Szent Ferenc Alapítvány, amiért hálásak vagyunk!

Köszönjük az emberek jóságát, támogatását, hogy ezek az apró csodák létrejöhessenek!

Részeg Erika,
házvezető

BEMUTATJUK AZ AKKREDITÁLT
NAPKÖZI OTTHONAINKAT

SZENT BORBÁLA NAPKÖZI OTTHON, PARAJD

2006. február 13-án születünk a sóvidéken, jelenleg 33 gyerek jár hozzánk, kik sokan már hét éve szárnyaink alatt nőnek.

Volt, akinél az elvetett mag már meghozta gyümölcsét és ezekre a gyerekekre nagyon büszkék vagyunk. Van, ahol a mag – az élni akarás vágya – nagyon nehezen fog kibontakozni. A sok szép év alatt – volt itt ám öröm is, és könny is – együtt tudunk örövendeni, bánatainkat elmesélni, problémáinkat közösen megoldani, gyermekeinket – kik hisznek szavunkban – a jó útra, az élet szép útjára indítani.

Ünnepeket közösen szoktunk ünnepelni, ahol fehér asztalterítő van, ahol minden áldott ünnepnek és napnak, értelemmel, tanulsággal megadjuk a módját. Számunkra a legfontosabb, hogy közösen adunk hálát a jötevőinkért, ismerőseinkért, barátainkért, és mindenkiért, aki imádkozik érettünk. Szép hét év áll hátunk mögött.

Hisszük, hogy a tanításunk, magvetésünk, nem volt hiábavaló. „Merjeteek álmodni és kérni Istent, mert egyszer, váratlanul, a csoda jönni fog!”

A Szent Borbála Napközi Otthon kicsijei és nagyjai nevében.

Ágnes Kovács,
házigazda

REMÉNY NAPKÖZI OTTHON, FELSŐSÓFALVA

2006 szeptemberében kezdtük el gyermekmentő szolgálatunkat itt Felsősófalván. Az első évet iskolánk egyik osztálytermében töltöttük el, hideg étellel: zsíros kenyér, margarin, lekvár és tea volt főleg a menü. Azután 2007 júniusában Csaba testvér megvásárolt egy tapasztos falú régi

öreg házat a gyermekeknek, amit őszre sikerült beköltöztethetővé varázsolni. Ez a ház lett 2007 szeptemberétől a napközi otthonunk. Csaba testvér, angolai támogatóink és sok jószívű ember segítségével sikerült ezt az öreg házat annyira megerősíteni, hogy elbírja a 20-22 gyermek csintalankodásait.

Hetedik éve nevelgetem, formálgatom gyermekeimet, Istenbe vetett bizalmammal támogatom őket. Most már meleg ebédet és sok finomságot tudok készíteni a gyerekeknek, sőt ők maguk is sütögetnek (palacsintát, süteményt). Csodálatos aranyos gyermekeim vannak, akiknek szép lassan sikerült feloldani gátlásait, sérüléseiket gyógyítani. Igyekszem következetes lenni a nevelésükben, aminek eredménye az, hogy amikor jön egy új kisgyerek, ő már tudja az iskolából a többi gyermektől, hogy milyen szabályok vannak a napközi-ben, és minek kell eleget tenni. Megígéri, hogy nem beszél csúnyán, nem verekedik, segít nekem mindenben és ügyesen fog tanulni. A napköziből a gyerekek nap mint nap hazamennek szüleikhez, otthon

a nehézségeikkel együtt kell élniük. Ezért talán a napközis gyermekeink nevelése egy kicsit nehezebb is, mint a bennlakó otthonokban. Nagyon fontos a szülővel való kapcsolattartás és a szülő lelki támogatása, néha útbaigazításra szorulnak gyengeségükben. A gyerek otthon a lazaság elve alatt nevelkedik, nincs határ például a rossz filmek nézésében, mert nem törődik a szülő ezzel. Mégis jobbnak találok, hogy a gyerek családban nevelkedjen. Hiszen az élet is tele van rossz dolgokkal, így talán könnyebben különbséget tud majd tenni jó és rossz között. Mivel a délutániban – így nevezik a napközit – igyekszünk egymásra figyelni, mindent, amit fontosnak látok kellő időben kibontjuk és megbeszéljük, ez szerintem sokat segít a fejlődésükben.

Nagyobb diákjaim, akik tovább mentek tanulni, péntekenként meglátogatnak, szívesen jönnek vissza a délutániba. Nagyon sok szeretetet kapok a gyermekektől, és én is nagyon szeretem őket.

Gagyi Margit,
házezető

ÁRPÁD-HÁZI SZENT MARGIT NAPKÖZI OTTHON, CSUTAKFALVA

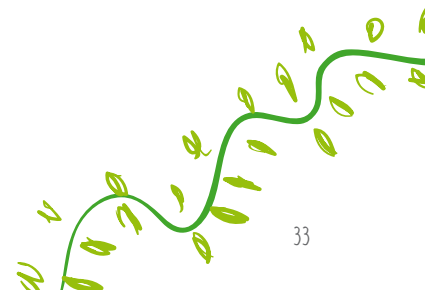

Csutakfalva – Gyergyóremete nyugati részén, a Kőpatak-völgyében fekvő, közigazgatásilag nem önálló településrész körülbelül 1500 lakossal. 1835-től, a közeli erdők irtása során keletkezett, innen kapta a Csutakfalva elnevezést. A település a vallásos élet központja volt az 1940-es évek elején, Pál Elek plébános idején építették és Árpád-házi Szent Margit tiszteletére szentelték fel a templomot. Csutakfalván a Szent Ferenc Alapítvány napközije 2006. március 27-én indult, a Balás Jenő Általános Iskola egy külön termében. A gyereklétszám mindig változó, indult 13 gyerekkel, jelenleg 23 gyerek jár rendszeresen. 2011. november 16-án a helyi önkormányzat és Csaba atya közreműködésével egy gyönyörű családi házat kaptak a napközis gyerekek, a Csutakfalva út 53. szám alatt, mely teljesen tatarozott, központi fűtéssel ellátott, nagy udvarral és kerttel rendelkezik. Ezt ugyancsak Árpád-házi Szent Margitról neveztük el.

A gyerekek mind nagycsaládokból valamint szerény jövedelmű családokból jönnek. Az állandó tanulási program mellett a gyerekeknek más tevékenységek is vannak biztosítva, mint a születésnapok megünneplése, a Mikulás várás, karácsonykor betlehemes előadás a templomban, farsangolás, a nyári vakációban kézműves tábor.

Mindennap hálát adunk Istenünknek, Csaba atyának és a támogatóknak a mindennapi ételünkért, a szép, tiszta házáért és hogy a Szent Ferenc Alapítványhoz tartozhatunk.

György Mózes Renáta,
nevelő

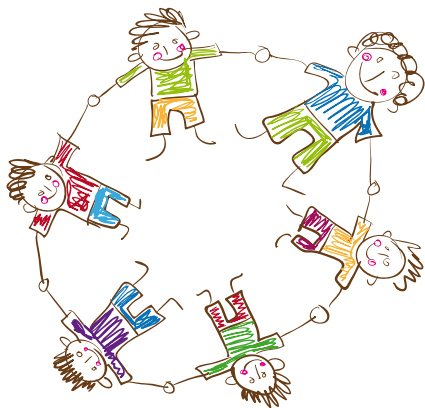
SZENT IMRE NAPKÖZI OTTHON, NYÁRÁDREMETE

2006 januárjában egy pár gyerekkel indultunk a falu hittantermében. Rövidesen negyven körüli gyermek jött naponta. A hittanterem kicsinek bizonyult, ezért a polgármester segítségét kértem, hogy egy nagyobb helységet kaphassunk. Így a 2006-2007-es tanévet már egy nagyobb épületben kezdtük, amely több mint száz éves, romos, elhanyagolt épület volt. Amikor Csaba testvér meglátogatott, azt mondta: „Ne búsuljak, mert ez a ház lesz a legszebb faluban!” – és igaza lett!

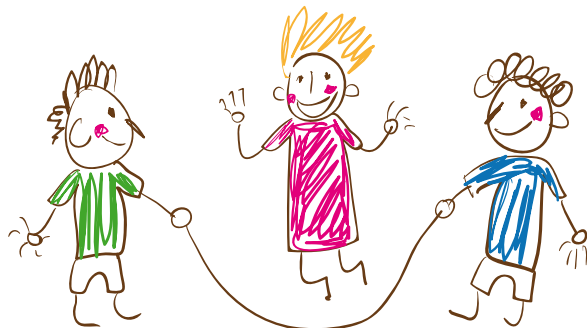
2008 októberében volt a házszentelő. Addigra már nagyon sokat változott a ház. Sok segítséget kaptunk ahhoz, hogy ez a régi rendőrségi épület megújuljon, egy szép, kényelmes de főképpen étellel teli otthon legyen. A gyerekek az iskolából, óvodából szeretettel jönnek. Együtt tanulunk, játszunk, dolgozunk és sokat imádkozunk. Szeretnénk jó gazdái lenni a napközi otthonunknak, hogy még nagyon sokáig és sok gyereknek egy igazi otthona legyen.

Naponta hitünk erősítéséért imádkozunk és örömmel tapasztaljuk, hogy nem hiábavaló.

Hegyi Anna,
házzvezető

TAMÁSI GYÖRGY SZERETETHÁZ, OROSZHEGY

Napközi otthonunk 2007 februárjában jött létre Csaba testvér és a helyi pap bácsink jóvoltából. Ideiglenesen egyházi épületben kapott helyet a 40 rászoruló gyermek, amely két csoportban működik, két nevelőnő vezetésével. Négyéves kortól egészen tizennégy éves korig vannak gyerekeink. Boldogan mondhatjuk el, hogy már ötven átmentek a csíkszeredai Szent István középiskolai kollégiumba. Mikor hazajönnek, mindig visszatérnek hozzánk, és örömmel tölt el minket, hogy még mindig visszakíváncsoznak oda, ahonnan elindultak. Célunk a napköziben, hogy egy nagy család legyünk, ahol gyerekeink jól érzik magukat, biztonságban, szeretetben, melegségben legyen részük. Őszinteségre, becsületes munkára próbáljuk nevelni őket, hogy közösségünk hasznos, és vállalásos tagjai legyenek.

Isten segítő szeretetét kérjük Csaba testvérrre, minden kedves támogatónkra, gyerekeinkre és munkatársainkra!

**Mihály Anna, Bálint-Pál Edit
és a gyerekek**

DR. P. BOROS FORTUNAT NAPKÖZI OTTHON, ZETELAKA

2007 decemberében indult a csoportunk Zetelakán. 2009-ben a napközi otthonunk felvette a falu nagy szülöttének Dr. P. Boros Fortunat ferences szerzetesnek a nevét. A napköziben tanulás után délutánként a gyerekekkel kézműveskedni szoktunk: bűtört festünk, rongybabákat készítünk, gyöngyöt fűzünk és a szabadban játszunk sokat.

Egyik lányunk versét küldjük üdvözlésként,

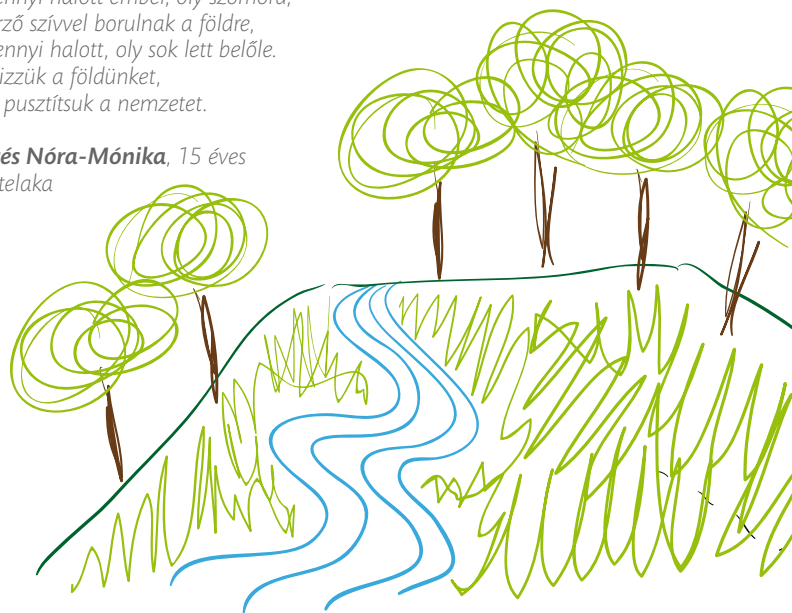
Zsombori Zsóka,
házigazda

Ilyen a Föld?!

Mi boldognak látjuk világunk
De mindennap, csak rongáljuk.
Mi kapzsi emberek
nem értékeljük az életet,
holott, oly rövid és szármalmas,
nem tart örökké a fájdalmas.
Földünkön dül a háború,
mennyi halott ember, oly szomorú,
vérző szívvel borulnak a földre,
mennyi halott, oly sok lett belőle.
Őrizzük a földünket,
ne pusztítsuk a nemzetet.

Ilyés Nóra-Mónika, 15 éves
Zetelaka

SZENT RITA NAPKÖZI OTTHON, ESZTELNEK

Esztelneken a napközi 2008 januárjában indult, egy évet az óvoda épületében működtünk. 2009 februárjában Csaba testvér vásárolt egy régi falusi házat, amely Isten segedelméből 1908. május havába épült.

Szépen felújítottuk, két fürdőszobával és egy szobával bővült, tehát van három szoba, egy konyha, kamra, két fürdő, pince és egy kert. A ház megmaradt a maga régi stílusában. Csendes helyen van a napközi és van egy külön érdekessége, hogy a napközihez autóval csak a patakon át lehet bemenni, mivel pont a kapu előtt folyik Esztelnek patakja. Fut egy keskeny ösvény, mi azon közlekedünk. Nyáron sokat lubickolnak a gyerekek ebben a patakban.

A napközibe 40 gyerek jár, ovisok és I.-VIII. osztályosok. Magyar és roma nemzetiségű gyerekek ők. A gyerekekkel tanulunk, leírjuk a házi feladatot, játszunk és van egy veteményesünk, ahol tavasztól őszig dolgozunk a gyerekekkel.

A gyerekek örülnek, hogy jöhetnek a napközibe.

Hálásan köszönjük Csaba testvérnek és a támogatóknak a sok segítséget.

Csibi Edit,
házvezető

SZENT FAUSZTINA NAPKÖZI OTTHON, FARKASLAKA

Farkaslakán a Nyikó-patak mellett, a falu legmélyebb pontján áll egy ház, a Sáros utca 110. szám alatt.

Amikor 2005. augusztus 25-én végigvonult ebben a falucskában az árvíz, ezen a részén tombolt a nagy áradat, vitte a ház melleti csűr egy részét, valamint az udvarban álló melléképületet. De a házban – valami csodával határos módon – csak a pince részt lepte el a víz. Emiatt úgy érezték a tulajdonosok, hogy valami jó célra kell felajánlani a házat, amelyből ők az árvíz után elköltöztek.

Miután Csaba testvér elfogadta a nagylelkű felajánlást, 2009. október 1-jén elkezdődött a gyermekvédelmi tevékenység. Azóta működik a napközi, kérve az irgalmasság apostolának, Szent Fausztina nővérnek közbenjárását az itt tanuló gyerekek és szülei számára.

Napi tevékenységünk 17 gyermekkel, 12 órától este 6 óráig tart.

A gyerekekkel – ahogy az iskolából érkeznek – a házi feladatokat kezdjük, majd 2 és 3 óra között ebédelünk.

Az ebéd alatt felolvasunk egy ígérést, magyarázva egy kis történettel, majd közösen kibontjuk és megbeszéljük, hogyan éljük meg ezt a minden-napokban. Ezután a házi feladatok további megírása következik és utána jön a játék és szabad foglalkozás. A nap végét imával zárjuk, amelyben minden gyerek befoglalja saját szándékát. A gyerekeknek az imába foglalt szándékaik részben különböznek, de sokuk problémája hasonló. Kérjük őszinteséget mutat, felajánlják szülei bűneiért, megváltozásáért, a családi békéért, hogy apa és anya ne veszekedjen (verekedjen), a halottakért, főleg azokért, akiket ők ismertek a közelmúltban (pl. a kéményseprő bácsiért), a tisztítótűzben szenvedőkért, a beteg mamáért, a tatáért, mindenki szüleiért.

Pakot Emília,
házvezető

PÁLI SZENT VINCE NAPKÖZI OTTHON, GYERGYÓCSOMA- FALVA

Gyergyócsomafalva Székelyföld északi, Hargita megye középső részén terül el. Gyergyószentmiklóstól 9 km-re délnyugatra a Nagy-Somlyó-patak Marosba ömlésénél fekszik.

Itt 2009. október 3-án kezdte el a Szent Ferenc Alapítvány gyermekvédelmi tevékenységét a község 100 éves kihasználatlan Népiskolája egyik termében. A népszerű és újszerű központ vonzotta a község gyerekeit, minden gyerek oda szeretett volna járni, de mivel megvoltak a kritériumok csak a legrászorultabbak kerülhettek be. Egy év után – miután eltelt egy nehéz és hideg tél – be kellett ismerniük, hogy nem megfelelő az épület állapota a központ számára: télen a nagy hidegek miatt képtelenség volt megfelelő hőmérsékletre kifűteni.

2010 nyarán Csaba testvér Csomafalva központjában vásárolt egy kertes, kétszobás családi házat, ahol ősszel az új tanévet megkezdheték a gyerekek. A ház otthonias, meleg és tiszta, viszont a zajt nem nyeli el úgy, mint a magas falú iskola.

Az új otthon a község központjában fekszik, jelenleg 21 hátrányos helyzetű gyerek jár oda. Legkisebb „lakója” 6 éves, míg a legnagyobb 16. Egy igen összeforrt közösség ez, ahol mindenki tudja, hogy mi a feladata. Sokuknak újdonság volt az angol wc használata, a „kötelező” kézmosások, a tisztaság,

az étkezés előtti ima, a rend, a szent énekek, az előadások, utazások, köteleességek, elvárások. Vannak olyan gyerekek is, akik a napköziben cserélnek tiszta ruhát, és laknak jól naponta egyszer. Sokan az otthonban érezték meg először az ünnepek hangulatát: milyen egy anyák napi ünnepség, milyen a mikulásjárás, a karácsonyi vásár, a húsvéti tojásírás.

A gyerekek nagyon szeretik a nyarat, nemcsak azért, mert nincs iskola, hanem, mert mehetnek táborokba, részt vehetnek saját szervezésű táborjaikban (angol-román tábor, sátor-tábor az udvaron, kézműves tábor) tehát ilyenkor sem áll meg az élet a napköziben. Ha egy-egy gyerekekkel egyéb nem is történik: együtt készülnek nevelőjükkal az eltussolt pótvizsgáikra.

Nevelőjük, egyben pótmamájuk, rendszeres kapcsolatban van a gyerekek tanáraival, szüleikkel, a rendőrséggel, a polgármesteri hivatallal, az orvosi rendelővel és a helyi plébánossal. Bármilyen probléma esetén ezzel a nagy kapcsolati hálóval sokkal könnyebben és hatékonyabban sikerül megoldani a nehézségeket.

Bartalis Beáta,
házvezető

MÁRTON ÁRON NAPKÖZI OTTHON, CSÍKSZENTDOMOKOS

Csíkszentdomokos Felcsík legnagyobb székely faluja, a Csíki-medence felső részén található, az Egyeső lábainál. Ebben a faluban is van egy, a Szent Ferenc Alapítvány által működtetett napközi otthon, ami Márton Áronról, Erdély püspökéről lett elnevezve, mivel e falu szülötte volt ő is. Csíkszentdomokos méltán büszke rá.

Jelenleg 27 gyerek jár ide, akik huncutkodva lakják a házat – iskola után kihallatszik a gyerekszívaj, a lárma és a kacagás. Szeretik a vendégeket, szeretnek barátkozni, ismerkedni az emberekkel. Lelkesen keresik az új barátokat és ismerősöket, akiknek megmutathatják a környék vad szépségeit. Mindeközben ők is belopják magukat az emberek szívébe... mert úgy szeretnek őszintén és igazán, ahogy csak a gyerekek tudnak. Mint nevelőjük az a véleményem, már ez megér egy látogatást...

Opra Margit,
nevelő

P. BARTÓK ALBERT NAPKÖZI OTTHON, KÉZDISZENTLÉLEK

Kézdivásárhelytől 7 km-re északra a Kászon vize egy igen kedves falun csörgedezik keresztül. Szép székely kapuk, sok faszindelyes háztető van a faluban, amelynek neve Kézdiszentlélek. A hangulatos falukép, a XIV. században épült, erődített templom már elég is lenne ahhoz, hogy érdeklődésünket felkeltse. Az erődtemp-

lomtól meredeken emelkedik ki a tájból rozsdavörös szikláival a Perkő. A hegy tetején, ahol valamikor az egyik legrégebbi székely végvár állott, igen különös építmény vonja magára a figyelmet: a Szent István kápolna. Kézdiszentlélek községben a napközi otthon 2011 februárjában indult és 2012. júniusig megfelelő helyiség hiányában a plébánián működött. 2012 tavaszán a Polgármesteri Hivatal jóvoltából kaptunk egy épületet, amelyet felújítottak és jelenleg 15 hátrányos helyzetű gyermek birtokolja.

A gyerekek 6-12 éves kor között vannak. A napközi otthon nemcsak azon gyerekeknek nyújt segítő meleg

otthont, akik számára ez nem adatott meg, hanem azoknak is, kiknek szülei éjt nappalá téve dolgoznak az életben való fennmaradásukért.

A gyerekek napjai Mátyus Emese nevelő segítségével tanulással, gyermekjátékokkal, vidámsággal, imádkozással szeretetben telnek.

P. Bartók Albert ferences neve méltón került a napközi otthonunk homlokzatára, mivel a község szülötte volt és szerzetesként Istent és embertársait szolgálta haláláig.

Mátyus Emese,
házza vezető

KERESZTELŐ SZENT JÁNOS NAPKÖZI OTTHON, TEKERŐPATAK

Tekerőpatakon a napközi otthon 2010 októberében indult 20 gyerekekkel. Az egyház épületében kaptunk egy termet, kezdetben ez elégséges volt részünkre. Most is abban az épületben folytatjuk tevékenységünket, de egy másik részében, amit 2012 nyarán újíttak fel. Nagyon szép és kényelmes ez a hely, 22 gyerek jár most ide. 2012. szeptember 9-én volt a napközi otthonunk felszentelése, amely a Keresztelő Szent János nevet kapta. Büszke vagyok arra, hogy gyerekeink örömmel jönnek minden nap.

Szeretettel,
Fodor Klementina
Tekerőpatakról

SZENT PÉTER ÉS PÁL NAPKÖZI OTTHON, SZÉKELYVARSÁG

Csodaszép vidéken húzódik meg ez a 7 tanyabokorból álló község. A falu olyan hatalmas területen fekszik, hogy három helyen van óvoda és iskola. Mi – egyelőre – a központi helyen lakó bajba jutott gyerekeknek tudunk a napközinkkel segíteni. Ide érkeznek egy órától a gyermekek, 3-ig tanulunk, utána eszünk, 4 órakor, akik nagyon távol laknak már mennek haza. Szabadidőnkben képeslapokat készítünk, énekeket tanulunk, játszunk, rajzolunk. Jelenleg 16 gyerek jár hozzánk.

Fábián Melánia-Mária,
házigazda

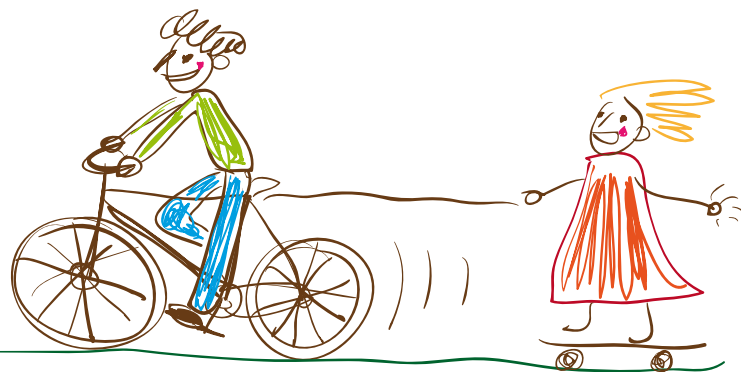

ÖSSZEFOGÁS HÁZA, MÁRÉFALVA

Máréfalván 2006-ban indult 22 gyerekkel a napközi a kántori lak régi épületében, melyet akkor még az iskola használt. Isten segítségével, Csaba testvér, egy nagylelkű vállalkozó támogatásával és sok jó ember összefogásával felújítottuk a mellette álló gazdasági épületet. 2008-ban szenteltük fel, és megkapta az „Összefogás Háza” nevet. Az új házban két csoportot tudunk működtetni, 42 gyerekkel és két-három nevelővel, önkéntesekkel. A nyári vakációban, minden év júliusában megszervezzük gyermekeinknek a Biblia táborát, ami három napig tart. Ez a tábor nyitott a falunk gyermekei számára is (100-120 gyereket foglalkoztatunk). Besegít a helyi plébános is, és több önkéntes szolgál ez idő alatt. Ennek a tábornak 5 éves hagyománya van, amire nagyon büszkék vagyunk.

Olosz Zsófia-Katalin,
házvezető

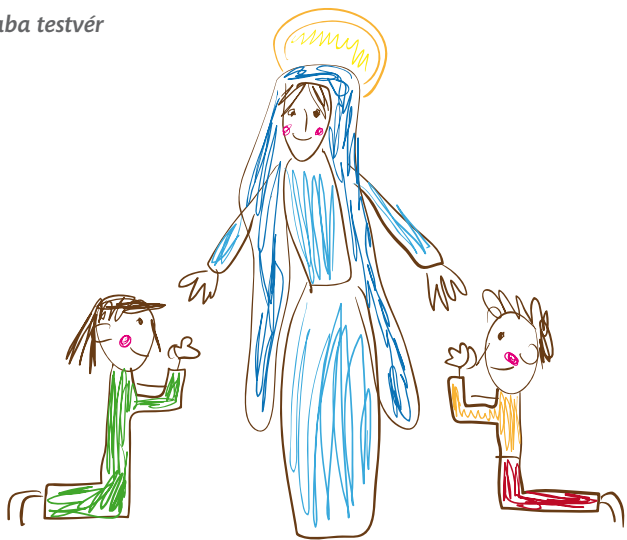

ÉLET AZ ALAPÍTVÁNYNÁL

AZ ÉLET OTT IS ÉLET VOLT ÉS MA IS AZ

Az évek alatt nagyon sokan érezték úgy, hogy társaim akarnak lenni a gyermekek nevelésében, világunk jobbá tételében. 17 évvel ezelőtt egy fiatal nő jelezte levélben, hogy szeretne nálunk dolgozni. Fenn a Hargitán egy bárban dolgozott, én bementem a bárba és rendeltem egy kávét. Azt hiszem, nem ismertek ott, nem tudta, ki vagyok. Megkaptam a kávét, tetszett a kiszolgálás és megkérdeztem a nőtől, hogy Ő írta-e ezt a levelet? Marika nagyon elcsodálkozott, de mire megittuk a kávét, megvolt a munkaszerződése. Ez volt a kis borraló a jó kiszolgálásért. Amit gondolom se ő, sem én nem bántunk meg.

Csaba testvér

A Szent Ferenc Alapítvánnyal való kapcsolatom az életet jelenti nekem a munkám kezdetétől.

Amikor az első alkalommal Csaba testvérrrel, a Szeles gyerekekkel, és a nevelőkkel találkoztam feltöltöttek őszinteségükkel, kedvességükkel, vidámságukkal. Olyan volt, mintha egy utcában nőttünk volna fel kisebb-nagyobb különbséggel.

A döntésemet az mélyítette, amikor Csaba testvér útjai során ellátogattam a neveltjeink szüleihez: a Horváth családhoz, a rokonaikhoz, Mátusához, Déván, Szászvároson, Vajdahunyadon, a Zsil völgyében. Az élet ott is élet volt és ma is az.

Megdöbbenett, amikor szembesültem, hogy nem jut sok helyen napi egy étkezésre sem, sokszor az is az eldobott szeméthulladékból van válogatva, az ágyban – saját elmondásuk szerint – tíz fölötti létszámban is alszanak. Az ágyak mérete pedig ugyanakkora, mint itthon a miénk. Nem is beszélve arról, hogy a kisebbek egész 7-8 éves korukig bevizelnek. Mindezek ellenére nagy nyitottsággal fogadtak, kedvesen, amijük volt, azzal megkínáltak: kávéval, ünnepek alatt szerény asztalukról a legfinomabb falatokat odaadták nekünk. Szinte barátaikként, távoli rokonaikként bántak velünk.

AMIKOR A DÉVAI FANTOM BLOKKBÓL HARMINC CSALÁDOT KIKÖLTÖZTETTEK EGY DISZNÓÓLHOZ, MEGRENDÍTETT NYOMORULT ÁLLAPOTUK. MINDENFÉLE NEMZETISÉGŰEK LAKTAK CSALÁDONKÉNT EGY-EGY KOCA HELYÉN, KARTONBÓL MAGAS FALAT HÚZVA maguk köré, hogy szobájuknak formája legyen. Ott mesélték a férfiak, hogy éjszakánként a vasrácsot kopogtatják, hogy a szopós babákat megvédjék a patkányoktól. Sok befogadásra való

kisgyerek volt ott. Ezek a nyomorult sorsok minket sok bensőséges, őszinte imára és jócselekedetekre vezettek Jucika-néni segítségével. Akkori szegényes konyhánkól szalonnás rizst készített Jucika-néni², ezt naponta osztogattuk, amíg felocsúdtak a disznónevelde lakói s lábukra tudtak állni.

Ezekkel a tapasztalatokkal indulunk az újonnan nyíló szászvárosi gyerekotthonba 1999-ben. Itt is tanúi voltunk egy négyemeletes tömbház kilakoltatásának, a lakókat december 15-ig katonai sátraikban a városi park mellett látogattuk, és segítettünk ahogy tudtunk: vízzel, kevés élelemmel, ruhával, a gyerekek tanításával s a felnőttek bátorításával. Míg a (foci) stadion régi öltözőjét át nem adták nekik, állandó lakóhelyül.

Szovátán, Szárhegyen, Szalontán és környékén is gyakorolni lehetett az irgalmasság cselekedeteit. Faluról falura, városról városra terjedt a Szent Ferenc Alapítvány missziós tevékenysége: újabb bentlakó- és napközi otthonok jöttek létre, mert olyan sokan álltak mellénk: nevelők és támogató jó emberek, hogy magukkal sodortak a jótettekbe. Minden út, találkozás, újabb megtapasztalás formálta a lelket, tudatosította bennem Istenem irgalmát, aki lépésről lépésre, házról házra vezetett. Sokszor mély együttérzéssel borultam Isten elé és megkö-

szöntem jelenemet, egészségemet, gyengeségeimet, fogyatékoságaimat, kudarcaimat, barátaimat s örültem, hogy irgalmából élhetek.

A marosvásárhelyi gyermekotthon jelenlegi lakóhelyem, életem. Kevesen lakjuk még ezt a nagy házunkat, vágyom az itteni életünk kiteljesedésére. A zenei-, művészeti-, főiskolai-, egyetemi képzések lehetőségei mellett bútorfestéssel, méhészkedéssel, zöldségpalánta neveléssel foglalkozunk, hagyományos muskátli szaporításába kezdünk.

Pál Mária,
házvezető,
Marosvásárhely

AZ UZSONNÁS ZACSKÓ FEL VOLT AKASZTVA A KOLOSTOR KILINCSERE

Márkó Piroska egyik legrégebbi munkatársam, még '90-ben együtt táboroztunk és egy lelki beszélgetés során elmesélte az álmát. Én úgy gondolom, ő azt az álmot álmodta, amit most nap mint nap csinál. Nekem csak egy dolgom volt: kinyitni számára egy ajtót, mely a 3 váltású (műszakú) gyárból a gyermekek csodálatos álmvilágára nyílt.

Csaba testvér

Egy táborral indultunk, a kistestvérek táborával, ahova egyetemem végzett fiatalok és egy tanító néni érkezett!

A gyerekek koszosan és mocskosan jöttek meg Csaba testvérral ebbe a táborba. Aztán megfürödve, tiszta ruhát kapva ezek a gyerekszemek hirtelen átalakultak! Pedig nem volt sok, amit kaptak: kis ráfigyelést, időt, szeretetet és máris átférfalódtak. Nyugodtan elvegyülhettek a város forgatagában, nem mondta meg senki, hogy szégyen, elhanyagolt gyerekek lennének.

Nemsokára Csaba testvér azzal az ötlettel állt elő, hogy mi lenne, ha kipróbálnánk és szerveznénk ezeknek a gyerekeknek egy éves tábor! Adjunk nekik lehetőséget – ne csak

tiszta ruhát, tisztálkodási alkalmat – hanem segítsük őket, formáljuk, tanítsuk meg írni, olvasni, a világból többet látni és felfedezni!

A kolostor felső szintje még készülöben volt, az első folyosó állt készen csak szeptember 15-ére. Volt ágy, matrac, ágynemű és gyerek, de még nem volt ajtó. Aztán pár nap múlva az is a helyére került. Mi felnőttek, az oktatók egy ideig a nagy teremben aludtunk, mivel a többi szoba nem volt még lakható. De lassan mindenkinek lett helye, kapott ágyat és megoszthatta életét a közösség többi tagjával.

30 gyerek érkezett szeptemberben, 21 kis diák, egy-négy osztályos, és 9 kilencedikes diák. Velük és egy

maroknyi lelkes csapattal kezdődött a Szent Ferenc Alapítvány élete. Heinrich Ildikó, Németh Angéla, Szilágyi Kata, Nagy Zsolt, Böjte Csaba testvér, Eta tanító néni, Veronka, Zsók Évi, Erika, Kacsó Kati és jómagam. Meleg szeptember és október volt, fával és az udvaron lerakott hulladék fával fűtöttük a csempekályhákat. Esténként kilenc órákor összegyűltünk zsoltosmára a templomban, énekeltünk és hálát adtunk az Úrnak az Ő nagy jóságáért. A lelkesedés, ami bennünk volt, nagyobb volt, mint a mi szakértelmünk. Szerencsére Lengyel Etelka tanító néni ott volt és szaktudásával segítette minket.

Milyen volt az alapítvány?

Egy maroknyi kis csapat voltunk, akiben hatalmas volt a lelkesedés és a szeretet, aki képes volt a józan ész racionalitását legyőzni, és megtapasztalni a hit megtartó erejét: azt, hogy az Úr gondoskodik az Őt szeretőkről. S ha jó döntést hozol az életben és Mellette döntesz, Tőle életet kapsz és Te is életet adhatsz.

Lehetetlenségnek tűnik így visszatérve, honnan indult az alapítvány és ma hány gyereket fogad be, hánynak ad szeretetet, táplálékot, biztonságot, célt, értelmet az életükbe. Lehetőséget, hogy kilépjenek, tapasztaljanak és merjenek álmodni, jobbá lenni és

a megszokás bilincseit széttörni, önmagukat megismerni, szeretni.

Eszembe jutnak a kongó kolostori folyosók, és Mici, aki belelépett a munkások által a fürdőben felejtett festékbe, aztán pedig a festékes lábával végiggyalogolt a frissen pácolt, lakkozott folyosón. A nyomokat el lehetett tüntetni, újbóli gyalulással, pácolással és lakkozással. S ez érvényessé vált a mi életünkre is: tanultunk a hibáinkból mi is.

A közösség megtartó erejét az Úr adta: esti imák, közös együttlétek, közös munka öröme, étkezések, kirándulások, séták, szentségimádások. Feladatot kaptunk, mindenki mást, de együtt alkottunk egy közösséget, egy egységet. Az Úr szeretete, bizalma, Csaba testvér szeretetével és bizalmával egységben végül segített felnőni feladatainkhoz. Számomra új kihívás volt határain megismerése, a bennem rejlő képesség felfedezése. Nem volt tökéletes minden, mert egy közösségbe kerülve vannak súrlódások. Csiszolódní kell egymás fele. Olyan ez, mint amikor a kagyló belsejébe kis homokszemcse kerül, és a kagyló könnyezik, fáj neki, körbe vonja a kis szemcsét és ez a fájdalom által megszületik végül az igazgyöngy.

Nyomot hagyunk egymás életében, tudatos, vagy tudattalan nyomokat,

felfedezéseket és kibontakozásokat. Visszatekintve, megtisztelve érzem magam, hogy ott lehettem, imádkozhattam, félhettem, szerethettem, sebet szerezhettem, és felnőhettem, kibontakozhattam. Ez egy nagy út volt az életemben, hogy azzá váljak, akivé az Úr megálmodott: hogy van hit bennem, tudom, hogy az Úr gondoskodik, szeret, elfogad és formál. Benne szeretetünk és erőnk végtelen. Megtanultam, hogy emberi jóság vesz körbe, hogy az emberek tele vannak szeretettel és segítőkészséggel.

Emlékszem, egy család az első évben uzsonnát kent 30 gyerekeknek, minden nap, hogy legyen nekik is úgy, mint a többi gyerekeknek. Az uzsonnás zacskó fel volt akasztva a kolostor kilincsére minden reggel, ott várta, hogy valaki levegye. Nem egy napig – amíg lelkes az ember – hanem egy egész tanéven keresztül minden nap.

Szeretet, igen szeretet és jóság.

A városban élő- és templomba járó hívek befogadták, hazavitték a családjaikba a hétvégén ott maradt gyerekeket, akik messze voltak az otthonaiktól, vagy nem volt ahova hazamenjenek. Volt olyan gyereünk is, aki új családot kapott ezáltal, megtapasztalta egy család szeretetét, gondoskodását. Így kapott lehetőséget a kibontakozásra. Ez a család vé-

gigkísérte és segítette a gyereket, amíg felnőtt. E kapcsolat által mindenki gazdagabb lett. Beengedték az emberek az életükbe ezeket a gyerekeket, szeretettel adtak és szeretetet kaptak. Nekünk pedig lehetőséget adtak a pihenésre, hogy hétfőn új erővel tudjunk nekifogni feladatainknak. Az Isten gondoskodó szeretetét, melegét én is tapasztaltam, megtanultam ezen évek alatt... Emlékszem, ebédet készítettem vasárnap, de nem volt tojásom és tejem. A kilences mise végén egy néni beszélt a konyhába és egyszerűen letette az asztalra mindazt, amire pont szükségem volt.

Ilyenkor mi jut eszembe? Milyen kicsi is vagyok ebben az univerzumban, milyen jó az Isten, milyen végtelenül gondoskodó.

Csaba testvér mesélte, hogy egy alkalommal mentek bevásárolni. De nem volt csak az a pénz, amit az emberek a Szent Antal perselybe tettek. Verával ment (a szakáccsal). Vera mondta, hogy ez is kellene, meg arra is szükség lenne. Csaba testvér így szólt Verához: „Nem tudom, mennyi a pénzünk, elegendő lesz vagy nem?” És a végén pont annyi pénz volt náluk, amennyit akartak vásárolni, pont elegendő lett! Milyen jó lecke volt ez arra, hogy bízzuk magunkat az Úr gondviselésére, mert Neki gondja van rá, gondja van ezekre a gyerekekre.

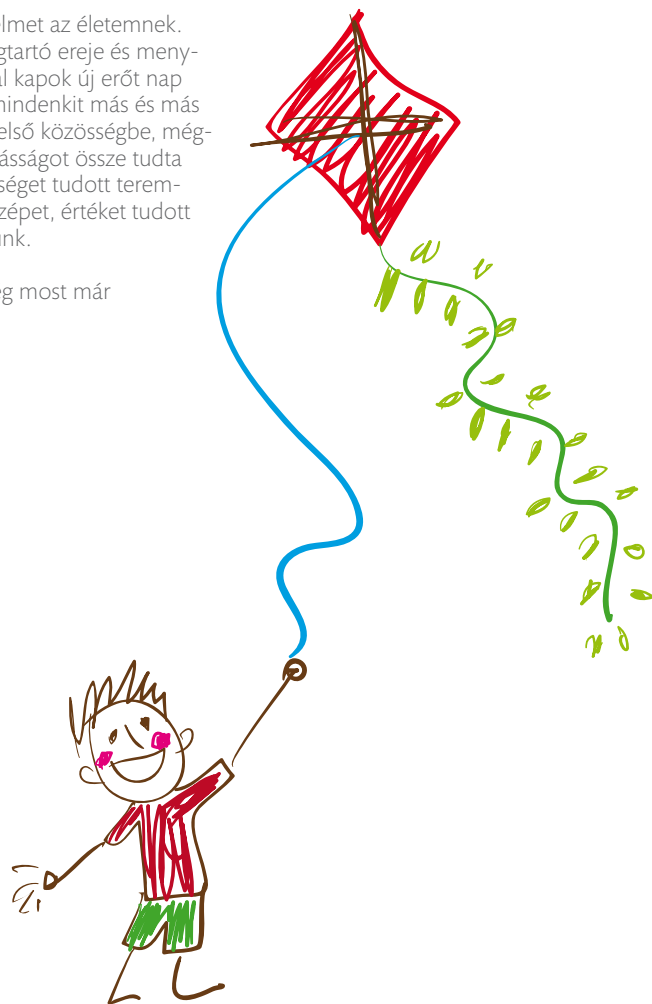
Ahogy megfogalmazta egyszer a húgom: „Az Úr ezeknek a gyerekeknek – akik nálunk vannak – egy új lehetőséget adott a kibontakozásra, az újra-kezdésre, a teljességre, a szabadságra.” Nekünk meg éreztetnünk, tanítanunk, át kell adnunk az életünkkel, hogy Isten szeretet és Ő velünk van az életünk minden pillanatában. Ott van a másik testvérünkben, aki megosztja életét velük. Mire felnőnek, azt tapasztalják meg ők is, hogy az emberek jók, az Isten szeretete és gondoskodása körbefogja őket, ezáltal tudnak kibontakozni és teljes emberré válni. Lemorzsolódások voltak és lesznek, de minden formálódik, nő és nyomot hagy, ezekben a gyerekekben is, mert a szeretet nem múlik el nyom nélkül.

Megosztani egymással, amink van: életközösség, szeretet, közösség. Ez az, ami által ma ennyi gyerek, egy felnőtt generáció kerülhetett ki az alapítvány házaiból. Ezek a gyerekek sebeket hordozva érkeznek hozzánk. Az otthonról hozott dolgok, tapasztalatok, genetika által örökölt tulajdonságok. Az Úr szeretete, jósága, az emberek lehajoló szeretete által kiteljesedhetnek, szeretetben nőhetnek fel, és jó felnőtté válhatnak. A lehetőséget megkapták, rajtuk áll, hogyan használják ezt. Az a hit, hogy jót teszünk – ez éltet a mai napig, ez ad reményt a lelke-

nek, célt és értelmet az életünknek. A közösség megtartó ereje és menyeyei Atyánk által kapok új erőt nap mint nap. Bár mindenkit más és más vágy hozott az első közösségbe, mégis az Úr ezt a másságot össze tudta kövácsolni, egységet tudott teremteni és valami szépet, értéket tudott előhozni belőlünk.

Ez a kis közösség most már naggyá nőtt.

Márkó Piros,
Zombolya

ÉS ALAKULT IS SZÉPEN...

Az évek alatt sok-sok értékes, nagyszerű ember vállalt munkát a Szent Ferenc Alapítványnál. Gyermeket nevelni, oktatni, velük jókedvűen kirándulni, táncolni nem nehéz, de nem is könnyű. Talán Robi Isten is erre a szép feladatra teremtette - úgy érzem számára ez a munka nem csak kihívás, feladat, hanem a mindennapi öröm forrása is volt.

Csaba testvér

Szinte most is előttem van 2000. augusztus 20.-a, amikor kedves feleségemmel megérkeztünk Dévára, a Szent Ferenc Alapítványhoz. Éppen búcsús mise volt. Leültünk a kolostor elé és nem kevés gyomorideggel vártuk a sorsunk további alakulását. És alakult is szépen. A kezdeti be rendezkedés után lassan kezdtünk ismerkedni a gyerekekkel, kollégákkal, a helyzettel, és szépen vállalni kezdtük a feladatokat, amelyeket kaptunk.

Először a Magyarok Nagyasszonya magániskolában tanítottunk mindketten, meg kell mondanom nagyon szerettük a gyerekeket, akikkel egyre több időt töltöttünk, nem csak a tanórák idején, hanem az iskolán kívüli tevékenységek alatt is. Emberi sorsokkal ismerkedtünk, és rájöttünk, hogy létezik egy másik világ is, melyet mi addig nem ismertünk. A reményt

vesztett, egyik napról a másikra tengődő emberek világa, akiket a gyerekeiken keresztül ismertünk meg. Tovább erősödött az az eredeti szándékunk, miszerint segíteni akartunk embertársainkon.

Arra törekedtünk, hogy a tananyag mellett emberségből készítsük fel a diákokat, mai napig abban reménykedek, hogy a sok beszélgetés, a sok vigasz és biztatás nem volt hiábavaló. Számátalan aranyos történet van, ami itt lebeg a szemem előtt, sok csillogó gyerekszem, aki fürkészve néz az ember szemébe, tanácsra, segítségre várva. Jó visszagondolni azokra az esetekre, mikor sikerült jó irányba indítani egy fiatal, főleg olyant, akivel némi gondok voltak előtte. Hívó keresztény emberként azt mondtuk, hogy minden feladatot elfogadunk, amelyet Isten ránk bíz, persze Csaba testvéren keresztül.

Azt hiszem, nyugodt szívvel mondhatom, nem riadtunk vissza semmilyen tennivalótól. Láttuk, hogy rengeteg a munka, rengeteg kérés jutott Csaba testvérhez Erdély minden szögletéből, jó volna segíteni mindenkin, akin csak lehet. Isten megadta a lehetőséget, hisz segítő szándékú gazdag embereket is küldött az alapítványhoz, akiknek köszönhetően kezdtek születni a házak Déván kívül is, bővült a tevékenység, vele együtt bővült a tennivaló is. Nem tudom elfelejteni a házak születését, hisz sok esetben pár nap alatt megtelt egy-egy ház bútorral, ágyakkal, de legfőképp gyerekekkel.

Nagy élmény volt számomra a szegényekkel való kapcsolat, persze mindig felkavart egy ilyen család, vagy egy ilyen negyed meglátogatása. Mindig azt tartottuk szemünk előtt, hogy reménységet kell sugározzunk ezeknek az embereknek. Sokszor vittünk adományokat is hozzájuk, gondoltuk ezzel is tudunk enyhíteni a fájdalmukon.

Sok emberrel találkoztunk. Egyik oldalon a fent említett szegény emberekkel, másrészt azzal a sok jólelkű, tetterre kész támogatóval, akik valamilyen áldozatot akartak hozni a szegényekért. Sok barátság is szövődött ezekből a találkozásokból. Mai napig hálás vagyok Istennek, hogy abba az irányba vezényel-

te utunkat. A mai megkeseredett, reményvesztett világban arra van szükség, hogy az emberek választ kapjanak a problémáikra – bármilyen jellegűek is legyenek azok. Hitük gyengülése miatt nagy zűrzavar van a fejekben, lelkekben, és bevallom szerintem egyedüli megoldás Istentől jöhet, senki mástól.

Sokat tanulhattam az emberektől, sokféle problémával találkoztam az évek folyamán, de mindig szem előtt tartottam Csaba testvér mondását: „Fel kell és lehet nőni a feladathoz, amit az ember számára Isten hivatásként szánt.”

Elrepült 10 esztendő, és most már kicsit a pálya szélről szurkolok az alapítvány játékosainak, edzőjének, hogy mindig tudjanak legalább egygel több gólt lőni, mind amennyit a gonosz lélek. Nem tudom, Isten mit kér tőlem, de azt tudom, hogy a szívem nagyon visszahúz az alapítványhoz, mert annyi időn keresztül tényleg tiszta szívvel, teljes erőmből próbáltam szolgálni...és ereimben mai napig ott lüktet az alapítvány szívdobogása.

Köszönet mindenkinek!

Szeretettel,
Karda Robi

RADU TÖRTÉNETE

Radut egy vonatút során ismertem meg jobban: közvetlenül karácsony előtt ugyanazon a vonaton utaztunk. Én a szüleimhez mentem haza ünnepelni, Radu és a testvére pedig magyarországi fogadott keresztszüleikhez utaztak.

Előtte csak annyit tudtam róla, hogy idén végez, verseket ír, jól énekel, és hogy egyszer már elment az alapítványtól, de visszajött. Ez keltette fel az én érdeklődésemet iránta, mi történhetett, miért jött vissza? Sok gyerek elmegy sajnos idő előtt tőlünk, de csak kevesen jönnek vissza. Az a vonatút után határoztam el, hogy megírom Radu történetét.

Mondj kérlek pár szót magadról bemutatkozásképp...

A nevem Segarceanu Radu, 18 éves vagyok, 12-dikes, nyomdászaton végzős, és 8 éve vagyok a Szent Ferenc Alapítványnál.

Ha vissza tudnál emlékezni arra, amikor ide kerültél Dévára, az hogy volt, mi jut erről eszedbe?

Ez úgy történt, hogy 2004-ben, miután elváltak a szüleim, Csaba testvér egyszer egy busszal jött Hunyadra. Neki az volt a szokása, hogy ő gyűjti a szegény gyerekeket, elvisz minket a boltba, és vesz nekünk egy kis édességet. Akkor valahogyan anyámmal – mivel magyar – elkezdtek beszélni. Egyszer csak én bámulva néztem rájuk, mert odajött hozzám és megkérdezte tőlem, hogy szeretnék-e jönni Dévára? Én azt mondtam, hogy persze, hogy szeretnék, mert én már azelőtt is voltam az alapítványnál, Szászvároson, ott fejeztem be az óvodát. És akkor persze nagy örömmel mondtam igent.

Azért volt ez jó, mert először is – mikor idekerültem – megismertem a testvéreimet, Robikát, akiről nem tudtam, itt ismertem meg. És nagyon jó volt itt lenni. Teljesen, 360 fokkal megváltozott minden az életemben, azóta mindent köszönök Csaba testvérnek, hiszen minden jó dolog, ami velem történt, minden élményem az alapítványhoz kötődik.

Emlékszel arra a napra, amikor ide jöttél Dévára?

Persze, mindig mikor visszagondolok a múltra, eszembe jut. Pontosan megmaradt nekem, hogy már amikor az autóból kiszálltam, egy ilyen meleg, nyári nap volt, és a nap fénye rám sütött, és az milyen jó volt, milyen kellemes volt! Aztán kiszálltunk a kocsiból, Csaba testvér egy akkori nevelőhöz felvitt, Andi nevelő nénihez. Emlékszem, hogy nagyon jól tudott bánni velem. Megfürdetett, átöltöztetett, és aztán az udvaron a gyerekekkel játszottunk.

Akkor hányadik osztályba mentél?

Negyedikbe, de semmit nem tudtam magyarul. Tehát itt tanultam meg. Emlékszem vakáció volt, és volt itt egy idősebb, önkéntes magyar tanár, aki nagyon sokat segített. Segített, hogy tudjam kimondani az „ö”, „ü”-t, az „í”, „i”-t meg az ilyeneket. Nagyon jó volt vele tanulni, mert vicces is volt egyben, meg szigorú is, jó ember volt.

Azt mondtad, anyukád magyar. Otthon nem beszéltetek magyarul?

Egyáltalán nem, mert édesapám román volt, és megszokásból mi is románul beszéltünk.

Mondtad, hogy előtte már voltál Szászvárospan, miért nem maradtál ott az ovi után?

Amikor Szászvárosba kerültem

nagyon kicsi voltam, és egyszer egy napon anyukám jött oda, és kikért magához, hogy menjünk ki a városba pár órára, és majd visszajövök. És úgy mentünk ki, hogy vissza sem jöttünk.

Miért?

Mert anyukám visszahozott Hunyadra, és nem akarta, hogy ott maradjak. Ez lehet, hogy az apám döntése is volt, mert az apám soha nem akarta, hogy az alapítványnál legyek.

Utána tehát mégis negyedikben Dévára kerültél...

Igen, 2004-ben jöttem ide, és 2006-ban elmentem. Addigra elég jól megtanultam a nyelvet, mindig mikor

vendégek jöttek Magyarországról próbáltam minél többet beszélgetni velük. Sokat tanultam az önkéntesektől utána is. Jó volt itt, de abban az időszakban nagyon-nagyon vágytam a szüleim után, hiányzott az anyukám, apukám. Karda Robi tanár úr egyszer hazavitt.

Hazajártál közben?

Nem, egyáltalán nem. Szünetekben sem, szüleim sem jöttek. Egyszer tehát hazavitt és találkoztam az apámmal. Ez nagyon megindított, és szerettem volna visszamenni haza. Emiatt nagyon sokat lázadoztam a nevelőm ellen, nagyon rossz diák lettem – és ez volt az egyetlen oka

– azt gondolom, hogy én haza szerettem volna menni. Végül hazaengedtek. Tovább folytattam az iskolát a hunyadi magyar iskolában, a 6-os számú iskolában, magyar tagozaton, de nem fordult jobbra a sorsom. Hiszen az apukám nagyon nehezen tartotta el saját magát is, nemhogy engem. Egy plusz probléma voltam a számára, de ezt soha nem mutatta ki. Sokszor nem volt kenyér az asztalon, de az ital, cigi az mindig megvolt. Mennyi is voltam? 14-15 éves, mikor nem volt cigije, akkor kiküldött, hogy cigimadványokat szedjek. Én nagyon sokat koldultam. Mielőtt az alapítványhoz jöttem volna, már akkor nagyon sokat voltam koldus, mivel apukám nem nagyon dolgozott, csak esténként szokott dolgozni, és csak akkor kapunk ételt, amikor ő végre hazajött. És emiatt mi elmentünk koldusnak.

Azt hogyan kell csinálni?

A boltoknál kéregettünk. Volt egy lány, az tanított meg, hogyan kell.

És hogy éltetek, hol laktatok?

Volt egy szobánk, rendetlen szoba, két ágy, egy asztal, tűzhely, és akkor ettünk, amikor az apám hazajött. Az asztal mindig vizes volt, volt egerünk is, mindenféle. Állandóan bűdös volt a lakás, WC nem volt. Volt helyetted egy vödörünk. Tehát szinte semmink nem volt. Így volt ez előtte is 2004-ig, amíg Dévára nem kerültem.

Aztán ahogy az alapítványhoz kerültem, itt nemcsak hogy beilleszkedtem egy közösségbe, hanem itt tanultam meg az illemszabályokat, itt tanultam meg, hogyan kell viselkedni. Hogyan kell egy közösségben élni. Tehát mindent itt tanultam és emiatt nagyon meg kell köszönjem az alapítványnak, azoknak a személyeknek, akik foglalkoztak velem.

Utána mi történt, hazamentél...

Hazamentem, 7-dikes voltam, nagyon rosszul ment az iskola. Nem tanultam semmit. De azért minden reggel felkeltem, elmentem az iskolába, mikor hazaértem – az apámnak volt egy élettársa, aki fél béna, tehát fele testére le van bénulva, emiatt nem nagyon tudott semmit otthon csinálni. Ezért én takarítottam a házban, én főztem, tehát ő mondta, hogy mit kell csinálni és akkor én megcsináltam, főztem abból, amink volt, mert néha nem is volt nagyon sok minden, amiből főzni lehetett. Akkor kellett fát vágni, tüzet rakni.

Nagyon nem volt lehetőségünk (előbbre jutni), az az igazság. Nyolcadikban meg is buktam matematikából. Karda Robi tanár úrnak a felesége engem tanított Hunyadon biológiából. Így megtudta a tanár úr, hogy én megbuktam. Egy nap eljött hozzánk, és hozott egy nagy zacskót tele kisütni való pizzával. Ez nagyon meglepett, hogy a tanár úr jött, és mondta, hogy

másnap jöjtek vissza Dévára, és csak addig maradjak, amíg megcsinálom a pótvizsgát, és azután ha átmentem a pótvizsgán jöhetek vissza. Ez így is történt...

De Te akkor már akartál jönni vissza, eszedbe jutott ez?

Én már... nagyon sok ideje vissza akartam akkor jönni, csak szégyelltem, meg az apámat sem akartam ott hagyni. Tehát én egész végig tiszteltem és szerettem az apámat, attól eltekintve, hogy ő, amikor részeg, egy nagyon erőszakos személy.

De másképpen nagyon rendes ember. Másnap tehát visszajöttem a pénzből, amit Robi tanár úr otthagyt nekem. Volt itt egy egyetemista lány, akivel tanultam a matematikát. Reménytelen volt számomra az egész, mert semmit sem tudtam. De örültem annak, hogy itt vagyok, örültem annak, hogy újra láthatom a társaimat, az igazi otthonomat. Mert szerintem ez az igazi otthonom, ahol mindig is jól éreztem magam. Ezt a helyet mondhatom otthonomnak. Végül átmentem a pótvizsgán 5-össel³, valahogy. Aztán 9-diktől egy új életet akartam kezdeni, azt akartam, hogy mostantól kezembe vegyem a saját életemet, és ne jussak oda, ahová a szüleim. Ezért nem iszom, nem cigizek, és soha nem is szeretném elkezdni. Kilencediktől fogtam magam, leültem és tanultam, és próbálok mindig jobban tanulni.

³ Romániában 5-ös az átmenő jegy, 10-es a legjobb osztályzat.

Tartasz kapcsolatot a szüleiddel, apukáddal?

Téli vakációban vagy nagy vakációban szoktam hazamenni egy hónapra, maximum kettőre, de ezen túl nem nagyon. Nem is vágyom oda vissza.

Anyukád?

Anyukámnak nincs munkahelye, nincs otthona, nem tudom, hogy hogyan él. Nincsen kapcsolatom vele. Van egy nővére, aki befogadja, hogy ott aludjon nála. De nem tudok semmit egyébként róla. Már nagyon sok éve nem láttam.

Most milyen terveid vannak?

Leérettségizek, átmegyek és valamit kezdek az életemmel, egy egyetemet szeretnék elvégezni. Még nem tudom, melyik szakra menjek, de már van egy szakmám, a nyomdászat, de szeretnék egyetemet is végezni, valamilyen mérnöki területen.

Hogy képzeled el magad mondjuk 10-15 év múlva?

Van egy szép családom, normális munkahelyem, el tudom tartani a fizetésemből a családomat, és ezzel valahogy megköszönöm Csaba testvérnek mindazt, amit az elmúlt 8-9 évben kaptam. Azt a sok mindent... mert nagyon sok mindent kaptam.

Radu, Te sokáig éltél itt... mi a legjobb ebben az alapítványban, Te

hogyan tudod ezt megfogalmazni?

Hogy együtt vagy olyan emberekkel, akik ugyanolyan helyzetben vannak, mint te, vagy hasonlóan. Meg tudnak érteni emiatt, közösségben vagy, nem vagy egyedül. Kapsz szeretetet – nem mindenkitől, mert nem mindenki egyforma – de kapsz sok embertől szeretetet és ez a legfontosabb. Van példaképed, aki után kell menjél, aki után szeretnél menni, mint Csaba testvér, meg egyes nevelők, tehát ez egy nagyon-nagyon nagy lehetőség, nagyon jó lehetőség a szegény sorsú emberek számára.

Te Csaba testvért nagyon sok éve ismered. Milyennek ismerted őt meg?

Én ezt az embert sokféle formán ábrázolhatnám. De legjobban úgy mondhatnám, hogy az évek során voltak emberek, volt Szent Ferenc a maga idejében, Teréz anya, Pió atya, tehát ezek olyan Istentől választott emberek – úgy látom – akik példaképként állnak. Csaba testvér is egy ilyen példakép, nemcsak számunkra, akik látjuk őt nap mint nap, hanem a világ számára is, hogy így is lehet, hogy ezt kell csinálni! És jót tenni jó! – ahogy ő szokta mondani. Büszke vagyok rá, hogy ismerem, hogy tudom ki az, hogy én is részese voltam az álmának.

Nagyfalusi Éva, Déva

CSABA TESTVÉRNEK

Sok mindent Neked köszönhetek,
Azt is, hogy ma tudok helyesen írni.
És Téged szeretve hálát ad a lelkem,
Hisz Te tanítottál, hogy nem kell félni.

Rám néztél és biztonságban éreztem magam,
Szemeid szeretet sugároztak a szívembe,
Sárba estem, s Te felemeltél boldogan,
És lényemet karjaid közé zártad szelíden.

Előtted, a szegénység világa borított engem,
S, úgy tűnt, hogy sorsom porrá válik csendesen.
Egy valós zordon káosz volt az életem,
Miközben testvéreim veszekedtek egy apró száraz kenyéren.

Ó, gondolni sem akarok a sebeimet okozó múltra,
Hiszen még több fájdalmat okozna az én kicsiny szívemnek.
Hanem Rád tekintve, Neked örömben mosolyogva,
Megköszönjem az együtt megtalált, életre szóló kincseket.

Segarceanu Radu

ADJ HITET!

Egy plébánia kántori és sekrestyési feladatai nagyon szépek. Rengeteg lehetőség van a kibontakozásra, jócselekedetre. Noémi és István úgy érezte, hogy a gyerekek világa még ennél is csodálatosabb lehet, ezért tudatosan feladva addigi munkájukat a gyermekek mellett döntöttek. E döntésnek a hosszú évek alatt nagyon sok haszonélvezője volt, hisz kezük alól sok ügyes gyerek, ma már édesanya, feleség került ki. Így ők is – velem együtt – megtapasztalják a Józsefi értelemben vett apaság mellett a nagyszülői tiszta örömeit is.

Csaba testvér

Az ember lassan fölemelte fejét és fátyolos szemekkel nézve rám, kérte: „Adj hitet!” Szinte koldulta, hol alázattal, hol követelőzve, mintha az járna neki. „Adj hitet!” És én álltam némán, hangtalanul, mert üresek voltak kezeim.

Az útszéli koldus, ha kenyeret kér, szelek neki, megszírozom és jó étvágyat kívánok hozzá. A szomjasnak megmerítem poharát a kút hús vizében. A ruhátlanak megnyitom szekrényemet, legjobb kabátomat terítem vállára. Pénzt kérrőnek kamat nélkül adok és nem várom vissza a kölcsönt. A gyermeknek időmet adom, amikor mesét olvasok neki, beszélgetek vele, játszom vele. Betegnek megtörlöm verejtékező homlokát, fogom a kezét és bátorítom. Imát kérőért fohászkodom, könnyeket apasztok, kimentem a fuldoklót a tajtékozó habokból, ha kell.

De mit adjak ennek az embernek, aki hitet kér tőlem? Van-e bennem annyi, hogy a fölösleget megosszam vele? Ha adok belőle, marad nekem is? Vagy a szeretethez hasonlóan, minél többet adok, annál több marad nekem? Adj hitet, Uram, hogy belőled táplálkozva jóllakassam a felém forduló éhezőket. Ha eltöltesz kegyelmeddel, többre leszek képes, vigasztaló szavak születnek majd ajkamon, megoldhatatlannak látszó feladatokat megoldok majd és jósággal eltelve, én is jó leszek.

Az ember, aki hitet koldult tőlem, úgy érezte, van nekem. Lehet, hogy meglátott Téged, Uram, a szemeimben? Bennem vagy és én nem is tudok Rólad? Minden idegszállammal szolgálni szeretnélek, adnám a hitet másnak is, és szeretnék mindenkit és segítenék. Csak adj hitet, Uram! Aki egyszer is megérezte édességedet, soha többé nem tud eltávolodni Tőled. Akit magadhoz vonzottál, az nem tud soha szabadulni, örökké Hozzád lesz láncolva. Mily édes iga, kedves rabság!

Melletted lenni, benned élni, általad, ez minden vágyam. Adj hitet, Uram! Akkor is, amikor a kereszt a földre nyom, hisz Te is cipelted a magadét. Vérző térdeimre hullva akkor is áldjalak, amikor úgy érzem, erőm fogytán van.

Az ember hitet kért tőlem és kérésével felborította törekeny egyensúlyomat. Nagyobb lesz az ő hite, ha látni fogja imára kulcsolt kezeimet, böjtölésemet, bűnbánatomat? Egyáltalán ki vagyok én, hogy tőlem valaki is hitet kérjen?

Kereslek, Uram, engedd, hogy Rád találhassak!

Kolozsi Noémi Bernadette,
Kovácszna

KÉT ALMA

Templomba indultam, februári csütörtök reggel volt. Szürkeség és hideg uralkodott az utcákon, az emberek mogorván, lehajtott fejjel igyekeztek dolguk után. Kóbor kutya köszöntött – mint minden reggel, farkcsóválva közelített felém. Nedves szemével kicsikart belőlem egy simogatást, ez a mozdulat engem is megnyugtatót. Néhány ember a reggeli misére igyekezett, ismerősként köszöntöttük egymást. A templomban egy idős bácsi mindig a leghátsó széken ült, mindig utolsónak ment ki áldozni. Szemei örök mosolygásban, huncutul figyeltek engem. Néha megszólított, mesélt magáról, családjáról. 82 évesen lett katolikussá, most a 90 felé közeledik. Betekintést nyerhettem egy ember életébe: remegő hangon elmondott, eseménydús élet, boldog házasság, gyerekek...

Azon a csütörtök reggelen is figyelt minden ajtónyitásra. Amikor beléptem, felállt a székéről, hozzám jött, kezét nyújtott felém. Megfogtam kezét, becsületes munkában elfáradt kicsi kezét. Ő megcsókolta az enyémét. Két piros almát csúsztatott a táskámba, mondván: – Most szedtem a fáról! – és elmosolyodott. Februárban nincs alma a fán, de megértettem, hogy ez a két gyümölcs az ő tiszta lelkének a fáján termett, letépte őket és nekem adta.

A misén a két alma nem hagyott békén, gondolataim körülöttük jártak, vissza-visszafordultam a mise szövegéhez, aztán újra elcsábultam és néztem pirosan nevető ajándékaimat. Egy percere arra is gondoltam: lám milyen leleményesen kísért engem a gonosz... bőjtben, amikor küzdök a falatok ellen, a kívánságok ellen, hát nem megtalált a templomban is... De a tiszta szemekre visszagondolva, a csempésző mozdulatra... nem, ez üzenet a jóságról, a figyelésről, a szeretetről!

Megvártam a bácsit, belekaroltam és megkérdeztem, hogy miért kaptam? – Semmiség, érteke sincs annak a két almának. De tudja, három hónappal ezelőtt, amikor Őn a Mária szobra előtt imádkozott, egyik lánya odament. Ahogy az a gyerek Önre nézett... nem tudom kitörölni annak a nézésnek az emlékét szívemből. Így csak a gyerekek és öregek tudnak nézni!

Elnémultam. Szemem furcsán elhomályosodott. Sokáig néztem a bácsi után és olyan jó érzés ölelt körül, hogy nem tudtam visszafolytani a sírást. Micsoda ajándékot küldött nekem az ég! Micsoda üzenetet! Később a két almát néztem, ott ültek asztalom közepén, megadóan várták sorsukat. Várták, hogy könnyörtelen fogak tépjék húsukat, hogy táplálékká váljanak, értékes, életető táplálékká. Nem tudtam utánuk nyúlni, hagy-

tam, hogy jelenlétükkel ragyogják be napomat. Egy gyerek pillantása, egy felnőtt imája milyen gondolatokat szültek egy bácsi szívében! Felnézett ránk és tiszteletet érzett irántunk. Vajon tényleg megérdemeltük ezt? Én megérdemlem? Tényleg tudok úgy viselkedni, élni, dolgozni, hogy nyomot hagyjak másokban? Tudatában vagyok annak, hogy életem minden percében úgy kell viselkedjek, hogy azt mások látják? Isten látja.

Az a két alma számomra a nagybőjt jelképe lett, a bácsi szeméből pedig egészen biztos, hogy Jézus nézett rám, aki hálás volt, hogy néha meghallgattam őt. Szavaival megerősített, hogy a munka, amit végzek, értékes. Két aranyalmával jutalmazott meg.

Kolozsi Noémi Bernadette,
Kovácszna

RÉSZLET: A ZENE SZEREPE A NEVELÉSBEN CÍMÚ TANULMÁNYBÓL

A zenét tanuló gyerekek közül sokan észre sem veszik és olyan nagy kitarásra tesznek szert a gyakorlás által, hogy néha a tanárnak kell időhatárt szabnia a gyakorláshoz. Bizony az addig lustálkodó és kedvetlen gyerekből egy szorgalmas, és magát értékelni tudó ember válik. Ebben persze a zenepedagógusnak nagy szerepe van. Nemrég egy tehetséges lány jelentkezett gitártanulásra. Előre megbeszéltem vele, hogy melyek a nehézségek, hogy bizony hosszú körömmel nem lehet gitározni, majd fog egy picit fájni az ujjja is, stb... Felvállalta ezeket a dolgokat, mégsem ment a tanulás. A többi gyerek elhúzott mellette és én már vártam, hogy mikor jön a bejelentés, hogy „Ki szeretnék szólni.” És jött.

Hirtelen beugrott valami a képzelet elhangzottakból⁴: kössek kompromisszumot az ő érdekében. Persze ismét elmagyaráztam, hogy ezt ő tegye mérlegre, de nem kritizáltam, hanem kiemeltém azokat, akik nagyon szépen haladtak a tanulásban. Majd felkínáltam, hogy az eddig tanult négy dalból kettőt jól tanuljon meg (búcsúdalként) és utána jöjjön, hogy

beszélgessünk. Ha úgy gondolja, akkor hagyja itt a csapatot, én tiszteltem őt továbbra is.

Megtanulta a két darabot jól, ami elég volt arra, hogy legyen sikerélménye, majd a másik kettőt is megtanulta és most ő segít a gyengébbeknek. Úgy gondolom, hogy a gyerek kell érezze azt, hogy mégiscsak ő a nevelt és én a nevelő, de ugyanakkor azt is kell érezze, hogy teljesen szabad, a döntéseit is szabadon meghozhatja. Az élet egy békességes nagy harc, amelyben olyan stratégiát kell alkalmazni, ami másoknak nem árt, viszont a felém jövő támadást úgy kell kivédjem, hogy az mindenkinek jó legyen. Ide nagyon jó döntésekre van szükség. Ezért kell a gyerekeinket megtanítani a helyes döntésre. Ebben a zene nagyon nagy segítséget jelenthet.

„A zene ereje képes a vadállat megszelídítésére. Képes meglágyítani a sziklákat és meghajlítani a göcsörtös, vén tölgyet.” (William Congreve)

Kolozsi István,
Kovácszna

⁴ A szerző az alapítvány által szervezett nevelőképzőn vett előtte részt

HISZEK EGY ISTENBEN / HISZEK AZ EGÉSZSÉGBEN

Azt szoktam mondogatni: ahhoz, hogy valaki a gyermekek között eredményesen, szépen dolgozzon, nem kell semmi különleges extra, mert a Jóisten egy felnőtt nőnek, férfinak a szívébe elültette mindazt, ami a gyermekneveléshez szükséges és kell. Mégis nagyon örövendek annak, amikor valaki főiskolával, komoly szakmai tudással kopogtat munkát keresve az alapítványnál. Éva szociopedagógusi diplomáját, nem a falon tartja, hanem gyermekekkel való munkájában nagyon szépen, nap mint nap kamatoztatja.

Csaba testvér

Gyerekkoromban sok mesét hallhatam tündérekéről, királyokról, állatokról és mindenféle csábítóbbnál csábítóbb szereplőkről. Olyan csodálatos élmény volt elképzelni magam előtt ezen szereplők arckifejezését, az öltöztetét, a testállását... A rút kiskacsa is, amint a hatyúmadarak repülését csodálja és a vágyódását a repülés iránt... Nagyon szeretett volna ő is repülni, de lehetetlennek vélte. Nem hit benne, pedig a képessége ott rejtőzött, de türelmesen várt a feladatára. Pont úgy, ahogy mi sem hiszünk olykor önmagunkban: lehet, hogy kívülről csupán rút kacsák vagyunk, de valójában mélyen ott rejtőzik a csodálatos hatyú, ami pont olyan, mint amilyennek elképzeljük. Az igazi kincsek, képességek bennünk vannak, ajándékba kaptuk Istentől... felszínre kell hozni, szárnyakat kell adni, és szállni vele! Együtt élvezni a repülést, amint fölfele visz...

A mosoly, az érintés gyökere a szeretet. Mindezen dolgok, ha szeretetből fakadnak, akkor olyan csodálatos csírákat hoznak létre, amelyek egészséges gyümölcsöt teremnek. Ezt a gyümölcsöt soha ragya, külső rossz erő el nem pusztítja, mivel gyökere erős, és gyümölcsse védett minden gonosztól, minden rossztól, romboló hatástól. Talán megtörténhet az, hogy ez a gyümölcs egy rossz gyümölcs mellé kerül, és a jót meggyengíti, amely

később rothadásnak indul. Ilyen a gonosz is: az ártatlan lelket megkísérti, és hozzá hasonlóvá formálja. Azonban ott van a „de” – a gyökér sértetlen marad, még mindig ott áll türelmesen a szeretet gyökere, amely nem vész el, hanem mindig ott várakozik az újabb kibontakozásra, hogy valaki egy kis reményvízzel locsolja le, hogy újra kicsírázhasson. A remény vize életet ajándékoz szenvedő gyökereinknek. Feltehető a kérdés, hogy nevezzük azt a kutat, amely reményt ad számunkra? A reményvíz kútja nem más, mint a hit. A hit kútja, amely reményvízzel szolgál a szomszédnak, a betegnek, a rászorulóknak, a csüggedtnek, a reményvesztettnek. A kút csupán akkor tölti tele medrét reményvízzel, ha mélyre van ásva. Minél mélyebb, annál tisztább és jobb vízzel szolgál. Minél mélyebb az Istenben vetett hitünk, reményünk annál nagyobb és vágyunk pedig ettől függően teljesebb.

Csecsemőkorunk óta hiszünk. Hiszünk azt, hogy ha sírunk, akkor jön édesanyánk, és megvigasztal. Hiszünk azt, hogy ha betegek vagyunk, akkor édesanyánk meggyógyít. Hiszünk azt, hogy ha a meggyfa törzsét elengedem, és megbotlom, édesanyám kifog és átölel. Képzeljük el azt, hogy e kisgyermeknek mekkora a hite, még mit sem tud a világról, csak annyit, hogy neki van édesanyja,

teljes lelkével hisz benne és rábízta életét. Ilyenek vagyunk mi is felnőttek, mondhatnám azt, hogy így kéne mi is éljünk. Higgyünk az Úrban, mint a csecsemő édesanyjában. Hiszen Ő pont úgy gondoskodik rólunk, mint egy szülő, mivel Isten gyermekei vagyunk.

A pszichológusok különlegesen kiemelik a „hit” szót. Azt feltételezik, hogy valamibe vetett hit olyan erővel tölt fel, amely képes valósággá varázsolni. Ha hiszem azt, hogy a ceruzát egy ujjujjással eltöröm, az el is fog törni. Próbáljuk csak ki, mert működni fog, tegyük próbára a hitünket! Higgyünk abban, hogy mi egészségesek vagyunk, mivel fizikai testünk képes pozitív erőket felhasználni a gyógyításra. Ha nagy a hited, meg tudsz gyógyulni! Csupán mondogasd magadban, hogy én ép és egészséges vagyok, szerveim jó működők, összességében jól vagyok. Higgyék kedves olvasók, hogy ez működik. Azt teszi a szervezetünk velünk, amit akarunk, amit hiszünk. Számtalan olyan példát tudnék felsorolni, ami bebizonyítja, hogy ez igaz. Olykor az orvosok is tévednek, és ezért rossz diagnózist állítanak elő. Ha ez nem is igaz, a beteg elhiszi, elszomorkodik, oly annyira, hogy a szervezete képes azt a betegséget előállítani. Érdekes, de való – azért szoktuk mondogatni –, hogy az ember, amitől fél, az

bekövetkezik. Miért? Azért, mert folyton rá gondolunk, szervezetünk befogadja, idegrendszerünk kialakítja és megtörtént, ami véletlennek tűnik, pedig nem véletlen! Szervezetünk olyan, mint egy kívánságkosár. Ha azt akarom, hogy beteg legyek, beteg leszek, ha hiszem azt, hogy én egészséges vagyok, akkor az is leszek. Minden a hit kérdése.

Jelenleg 01:00 óra van, egy gyerek mellett üldögélek, a kórházban. Nehéz műtéten ment keresztül. Nehéz egy szülőnek ilyenkor. Édesanyja már lassan a harmadik éjjele, hogy a gyerek mellől nem mozdul. Így – gondoltam – felváltom, pihenéssel erősítse hitét, reményét. A jótétemény számomra is erőt ad, megerősít és imáim mélyebbek, a kutató mélyebbre ásom. Szükségünk van erőre, mivel hit nélkül a gyerek nem gyógyul meg. Közben arcomon bátorító mosolyt lát, ami azt sugározza, hogy nincs semmi baj, jól sikerült a műtét és már hamarosan haza mehet. Nagy dolog ez kedves olvasók, nehéz ebben a helyzetben is mosolyogni, nyugodt lenni és hittel, imával várni türelmesen. De megéri és jó vége lesz!

A hit a mi életünkben minden, a legfőbb jó. Nélküle nincs semmi isteni bennünk. Ha nincs hitünk, megmaradunk a bűnben, a hitetlenségben, Isten nem ismerésében, elmerülve az élet értelmetlenségében. A hittel

ellenben elkezdünk létezni, ezért amikor bemutattak minket a keresztkútnál, keresztszüleink a kérdésre, hogy „Mit kérsz Isten Egyházától?”, azt válaszolták: „hitet”. A hitet minden alkalommal megvalljuk, amikor a szentmisében azt válaszoljuk: „Ámen”, azaz „igen”, „úgy van”, „hiszem, hogy úgy van.”

Higgyünk kedves olvasók abban, hogy mi egészségesek vagyunk az Úr kegyelméből. Ne feledd, te vagy a felelős egészségedért, ezért tégy érte, előzd meg a betegséget! Ámen.

Bojoievschi Éva,
pszichopedagógus,
Szováta

Kéne menni haza!

Ebéd után szóltak, hogy menjek fel az irodába, itt van az anyuka a kisfiúval. Három órával előtte tudtam meg az igazgatónőtől, hogy a Jóisten küld egy újabb gyereket.

Ő lesz a családomban a 10-dik fiú.
– Halod-e, Éva. Ugye neked van még egy szabad ágyad? – kérdezte az igazgatónő telefonon.

– Persze, még van egy.

Akkor ma délután hoznak egy kisfiút, akit hozzád rakunk. Az anyuka román, de a gyerek kicsit beszél magyarul, mert korábban lakott már itt – mondta. Felmentem a kolostorba.

Az iroda előtt ott állt egy szép, fiatal nő és egy feltűnően nagyfejű, csintalan szemű ötéves kis fiú. „A családomban a legnagyobb fiú 20 éves, kb. ez az anyuka is annyi lehet.” – gondoltam magamban.

– Akkor ő kerül hozzád, Alexnak⁵ hívják – mondta az igazgatónő, az anyukának meg románul elmagyarázta, hogy én vagyok a nevelőnő. Ennyi. Cuccot nem hoztak a fiúnak, úgyhogy mehetünk is. Felmentünk a lakásunkba, megmutattam melyik ágyon fog aludni. Egyelőre nem szóltal meg

magyarul a gyerek. Reméltem, hogy valamit ért, mert különben kezdetben bajba lesz velem: én egyelőre kb. 5 szót tudok románul, hiszen négy hónapja jöttem el Magyarországról nevelőnek Dévára. Felírtuk az anyja telefonszámát a füzetbe, a többi 9 fiú szüleinek a számához, aztán az anyuka elment. Felvettem a kisfiút a karomba, búcsút intettünk. Nem kezdett sírni az anyja után. Beszaladt a szobába, és elkezdett folyékonyan magyarul beszélni. Anyukám – aki éppen látogatóban volt nálunk – a konyhában ült, nézte mi történik. Szegény azóta is próbálja megemésztetni, hogy egy gyereket úgy hagynak itt nálunk, mint egy csomagot.

Pár nappal később valami miatt megfenyítettem, és a büntetőszékre ültettem 5 percre. Elkezdett bőgni. Egyszer csak hallom dünnögni:
– Kéne menni haza! – de olyan érdekes hangszúllyal mondta, hogy azt el nem lehet felejteni. 'Kéne menni haza!' – mondja azóta is időnként. Valamelyik szombaton éjjel kopogtatnak az ajtómon. Azonnal felébredtem.
– A kicsi hányik! – mondta az egyik fiú, aki Alex felett alszik az emeletes ágyban.
Ez volt az első hányós éjszakám Déván, eddig még nem hányt senki a családomból. A kicsi a WC-n ült, ömlött belőle. A párnája, takarója meg a szőnyeg kicsit volt csak hánnyá-

sos, azt gyorsan el tudtam takarítani. Még hányt valamennyit, utána úgy tűnt, abbamaradt, de aztán újból kezdődött... innentől kezdve majd két órát ültünk kinn a nagy fürdőben, a kis faszéken. Gubbasztott a kis sovány testével az ölemben, mint egy mókus. Egy idő után kijött Robi a szobájából megnézni, mi történik hajnal kettőkor.
– A nevelő tartogat téged? – mondta neki kicsit irigyen, kicsit együtt érzően. A hangsúlyából azt vettem ki, hogy őt nem tartogatták kiskorában. Szegényt nagyon meggyötörte a hányás, a végén már csak erőlködött. Négy óra fele végre lefeküdtünk. Reggel tovább aludt, mikor felkelt – az egyébként mindig vidám szeme – ki volt üresedve. Délelőtt megsemmisülve feküdt az ágyában. 10 óra fele megsajnáltam, és felhívtam a Robival az anyját, hogy mondja, a nevelő üzeni, a kisfiú nagyon emlegeti, ha tud, jöjjön el másnap. Megígérte, hogy eljön.
Vártuk egész vasárnap. Vártuk ebéd után, délutáni alvás után, este.
– Ennek az anyja már nem fog jönni – mondta a srác, aki telefonon beszélt vele.
– Én is azt gondolom, – mondtam – mert már negyed 7 van.
A 20 éves fiú nézésében benne volt minden. Az a sok mese, amivel őt 'etették' az alapítványnál töltött 13 év alatt, és amiből gyakran nem lett semmi.

Látogatóban

Azóta egyszer jönnek érte, másszor nem. Átlagban úgy havonta viszik haza hétvégére, attól függően van-e pénzünk ennivalóra. Egyszer az egyik fiú kifaggatta vasárnap este – mikor visszahozták – a szavaiból azt vettük ki, hogy reggel óta nem evett. Mégis, amikor visszajön új second-handben vásárolt cipőben, ruhában érkezik, amikhez aztán nagyon ragaszkodik, mindig azokat akarja felvenni. Júniusban egyik hétvégére hazautaztam Magyarországra ballagásra, üzentem, hogy arra a hétvégére vigyék haza. Mégsem vitték, nem volt pénzünk – mondták utólag. Rá egy héttel kezdődött a nyári szünet. Előtte már százszor kérdezte Alex:

– Maga mikor megy haza vakációra?
– utána meg az a kérdés következett mindig, hogy:
– Én mikor fogok menni otthon?
– Menni haza – javítottam ki – amikor vége a sulinak, és jönnek érte! – De semmi biztosat nem tudtunk, hazaviszik-e nyárra egyáltalán. Csütörtökön – az iskolaév utolsó előtti napján – aztán sorra jöttek a szülők a többi gyerekért, délutánra a tízes gyereklétszámunk lecsökkent négyre. Alex furcsa módon nem kezdte el mondogatni, érte mikor jönnek. És csodák-csodája, vacsorakor megjelent az anyja, hatalmas pocakkal (következő hónapra várta a 3-dik

gyerekét), hogy viszi haza egész nyárra! Mint egy makimajom, úgy ugrált örömeiben. Gyorsan csomagoltunk volna neki, de az anyukája mondta, van otthon ruhája, nem kell semmi. Így beraktuk a kedvenc buborékfújóját, küldtem haza rágót, cukorkát – amit imád – játékokat a ‘kisbabának’ (így szólítja a 2 éves kistesóját), és már mentek is vidáman, ugrándozva.

Három héttel később – mielőtt a nyári szabadságomra Pestre utaztam volna – eszembe jutott, hogy meg is látogathatnám Alexet otthon. Az anyukájának a húga, Mónika itt lakik felettünk, ő el tudna vinni hozzájuk. Szombaton délután jött is, hogy akkor indulhatunk. Tudtam, hogy nem laknak messze. A vár alatt elsétáltunk, ki a város szélére, ott a hegyoldalon felkaptattunk egy kis ösvényen. Esős idő volt, ide-oda csúszkáltunk a sárban. Aztán átvágva az erdőn, Déva egyik külső részéhez érkeztünk, rendes utcákkal, családi házakkal. Egy kibetonozott udvarú kis házhoz vezetett Mónika.
– Itt laknak Alexék. – mondta. Bementük a házba, az udvaron mosott ruhák száradtak kötélben sorba, a ház előtt egy csapón hosszú slag, majdnem felbuktunk benne. Mikor beléptünk a konyhába, előjött Alex, szinte kopasz fejjel. Rám nézett, és hirtelen olyan érzésem volt, hogy fogalma sincs, ki vagyok.

Aztán furcsán gondolkodott kicsit, és felkiáltott:

– Éva-nevelő!

– Adj egy nagy ölelést! – mondtam, de éreztem, hogy szegény nem tudja, hogy kerültem ide.

Amikor leültünk a vert falú, zöldre mázolt konyhában, hirtelen összetalálkozott a két világ. Az ottani világ, ahonnan jött Alex, a fiatal anyukája, a koszos kis ruhája, amiben a padlón csúszott-mászott, és a mi jól szervezett kolostori életünk, a maga napirendjével, tisztaságával, nevelőjével. Olyan érzésem volt, szegény gyerek most nem nagyon tudja, kihez is tartozik, melyik nyelven beszélünk, mit keresek én ott pontosan, és ami ami fontosabb, vele mi lesz most, azért jöttem talán, hogy elvigyem? Az anyukája leültetett a konyhában. A kis asztal mellett két szék állt, hirtelen az jutott eszembe, hová tud az egész család leülni enni? Szemben a fal mellett állt egy gázpalackos ler (gáztűzhely), mellette kis asztalka, a falnál a konnektorból egy kis vezeték kivezetve, azon lógott egy égő. Felnéztem hirtelen a plafonra, ott nem volt lámpa. Akadozva ment a beszélgetés. Mónika fordított, de nem nagyon tudtunk miről beszélgetni. Alex is zavartan ide-oda futkorászott, betömte magába az édesség felét, amit vittem.

Ahogy ott ültem, már nem is tűnt olyan jó ötletnek az egész látogatás.

Az az Alex, aki naponta 10x oda-szalad, a nyakamba ugrik, most már messze volt tőlem. Úgy éreztem magam, mint mikor a szülők bejönnek hozzánk 10 percre látogatóba, és 2 perc után nem nagyon tudnak mit kezdeni a saját gyerekükkel, nincs miről beszélgetni. Kezdtél elszorulni a szívem, éreztem közel vagyok ahhoz, hogy sírva fakadjak. Abban a pillanatban megéreztem a nevelők sorsát, hogy el kell engednünk a gyerekeket abban a pillanatban, mikor kilépnek a kolostor ajtaján, hogy bár ránk vannak utalva az év nagy részében, mégis a saját szüleikhez tartoznak, és ez így van rendjén. Jobbnak láttam inkább hazamenni.

Legközelebb augusztus közepén láttam viszont Alexet. Szerdán hajnalban érkeztem vissza Dévára, másnap dél körül beállított az anyja, hogy hozta vissza. Mondtam, még csak ma érkeztem, adjon 2 napot, hogy kicsit rendbe tegyem a lakást, utolérjem magam. Nem ellenkezett. Alex először nem értette, most marad, vagy hazamehet. Mikor felfogta, elkezdett ugrándozni örömeiben. Pénteken a nevelőapja hozta be, akit még előtte soha nem láttunk. Egy kigyúrt, izmos fiatalember. Alex szomorú volt, valószínűleg nem akart jönni, de a nevelőapa valahogyan megfenyíthette, mert nem ellenkezett. Megint ott hagyták nálunk, mint egy csomagot. Ki tudja, mikor jönnek

érte. Nem vitt haza semmit, nem is hozott vissza semmit.

Szebi

Szeptemberben a piacon sétáltunk Alex-szal és Jenővel, zöldségeket vásároltunk. Egyik sorban eléln ugrott egy magas férfi. Alex a nyakába ugrott. Így ismertük meg Alex igazi apukáját, Szebit. Nagy volt a boldogság, felvette Alexet, ő majdnem kiugrott a bőréből. Jenővel mi ott álltunk kis távolságban, és figyeltük a boldog egymásra találást. Sebtében összecsomagolt az apuka nekünk szőlőt, almát, körtét azokból a gyümölcsökből, amit a piacon árult. Aztán sütit vett neki, mi Jenővel követtük őket. Hazafelé menet Alex-szal madarat lehetett fogatni, így Szebi, úgy Szebi... mesélte mindenkinek.

Azon a héten eljött Szebi a kolostorhoz is egyik este, kinn játszottak az udvaron Alex-szal, meg pufulecet⁶ ettek. Vártuk utána is Szebit, de nem jött soha többet. Két-három hét után elsétáltunk újra a piacra. Mikor meglátta Alex az apját, azonnal futásnak eredt és a nyakába ugrott. Azóta két-három hetente újból-újból elmegyünk a piacra találkozni vele. Múlt héten egyik reggel mondtam neki, ha délelőtt a szerelők végeznek az ablakokkal, mikor hazajön az oviból, ebéd után elmehetünk megnézni Szebit.

Érdekes módon, soha nem hívta apukájának, mindig csak Szebinek szólította.

Azt hittem elfelejti délre, de mikor hazaért rám mosolygott furcsa huncut nézésével, és kérdezte:

– Megyünk a piacra?

– Nem éreztem annyira jól magam. Nem is tudom. Menjünk?

– Ahogy maga akarja! – mondta.

Ezt a kifejezést tőlem tanulta. Úgy döntöttem, menjünk akkor!

Most a szőlős dobozok mögé búj el Alex – mikor Szebi strandjához értünk

– viccből, de Szebi észrevette persze.

– Akarsz egy labdát? – kérdezte tőle románul. Alex persze, hogy akart.

Elmentek fel a piac emeletére, ahol a játékokat árulják, én megnéztem a virágokat közben. Csak visszahozza-futott át az agyamon. Mit csinálok, ha nem jön vissza vele?

Szerencsére visszajöttek. Utána indulunk prezsurát (süteményt) venni a közeli cukrászdába. Kifelé menet összeakadtunk Alex nagypapjával, aki a piacon besegít az árusoknak. Ő mindig kezecskét csókol nekem. Csak pár szót beszélünk, utána elment be a piacra.

– Nem látja, be van állítva – mondta egy másik öregember, akivel előtte beszélgetett a nagypapa. Alexék bementek sütiért, én leültem a lépcsőn. Egyszer csak jön a nagypapa vissza, kezében egy cserepes virággal. Mikor hazaértünk mindenki azt kérdezte Alextől, honnan van a labda?

– Szebitől!

– Tőlem pedig, hogy honnan van a virág?

– Alex nagypapjától – mondtam.

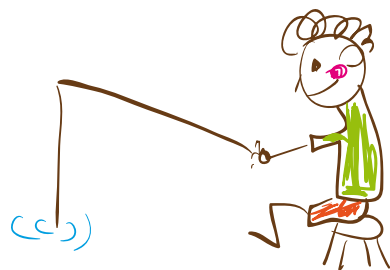
Némelyik virágért azért az embernek nagyon meg kell dolgoznia.

Látogatóban újból

Rengeteg dolgom volt, ott volt a 16 svájci önkéntes a fürdőszobákat csínálni, reggel 6.10-kor keltem, fél 7-kor már az első reggelit szervioztam nekik, utána vendégházat takarítottam, szemeteszsákokat cseréltem, egész nap futottam ide-oda, hogy mindent elintézzek a vendégeknek. Őrült meleg is volt azon a héten, 40 fok felett, de Mónika másnap táborba indult a Balatonra, így ez volt az utolsó délután mikor el tudott vinni Alexékhoz. 'Megígértem neki az utolsó héten – jutott eszembe – hogy júliusban, ha visszajövök a szabadságomról, és még mielőtt a táborba indulok, újból elmegyek hozzájuk látogatóba.'

– Majd Gia megeszi megint a tojást azonnal! – mondta Alex, de nem értettem mire gondol – Amiben játék van! Tudja! – mondta, akkor eszembe jutott, hogy tényleg, tavaly nyáron vittem nekik Kinder tojást és a kistesója azonnal magába tömte.

Már ismertem az utat, irtó meleg volt, majdnem összeestem. Jött velünk Mónika barátja is. Ennivalókat csomagoltam egy hátizsákba, meg

kiválogattam pár Alex édesanyjára való szép ruhát, amiket előtte való napokban hoztak a svájciak. Mónika ki tudta nyitni az utcáról a kaput, bementünk. Meglepődtem, mert a ház előtti leeresztésbe kipakoltak egy nagy konyhaszekrényt, szőnyeget tettek ki, széket, szabályosan egy kis szobát rendeztek be a bejárat előtt. Csirkék járkáltak ott, a ház oldalán, a polcon egy ortodox ikon védte a ház lakóit, és ott játszott Alex is kinn. Most azonnal megismert, ahogy meglátott, a haja a nyáron nagyot nőtt, ő maga is mintha nyúlt volna, olyan igazi első osztályos iskolás kinézete lett. Felugrott a nyakamba, hosszan átölelt. Azt mondják, a kommunikáció 70%-a non verbális, 70%-ot nem szavakkal mondunk el. Abból az ölelésből tudtam, hogy helyére kerültek a dolgok, jó otthon is lenni nyáron, de pontosan tudja, ki vagyok, és mit keresek az életében.

⁶ extrudált kukoricapelyhet

Sokáig nem fogom elfelejteni azt az ölelést, ahogy tartom a kezeimben, és nem akar elengedni. Mónika nevetett közben, a nagy viszontlátáson, Anna kisereglett az ajtó elé, hogy lássa, mi történik.

– Ki van itthon, Alex? – kérdeztem tőle. Addigra már kijött a nevelőapja, Pali, és elviharzott a motorjával, Mónikát megkérve, vigyázzon a kicsikre. – Anyukád hol van? – kérdeztem Alextől később.

– Tudja maga ... vasat szed! – súgta oda, mintha valami titok lenne, és nem szabadna a többieknek meghallani, hogy elmondta.

– Gyere, nézzük meg, mit hoztam nektek! – előszedtem a csokikból – Hoztam gumicukrot, tudom, azt Gia szereti! – mondtam, mert emlékeztem, máskor mesélte Alex, hogy a 3 éves Gia kérte, ha megy haza, vigyen gumicukrot. Pont előtte való nap hozták a vendégek, zöld csomag, gumicukrot.

– Jaj! – a gumicukor kiesett Alex kezéből hirtelen, bele egy szép nagy tyúkszar közepébe – Nem baj, megmossuk! – kiáltotta, és már mászott is át a drótkerítésből eszkábált kis ajtón, ami a ház előtti kis udvart különítette el az udvar többi részétől. Egy vastag fekete gumiszőnyegdarabot felemelt, beleugrott az alatta lévő kis gödörbe, hogy megnyissa a slagot.

– Elég már! – kiabáltam – jó lesz így, zárd el a vizet!

– Nézze, itt vannak a nyuszik! Jöjjen át! – kiabálta – ugye nem hazudtam, vannak nyuszijaink!

Átmásztam hát én is megnézni a nyuszikat.

– Mit etetek ma? – kérdeztem később, mikor leültünk a konyhába. Az asztalon krumplicukor maradvány volt egy tálkában.

– Spagettilaskát... cukorral! – válaszolta. Körbenéztem jobban a konyhába. Tavalyhoz képest teljesen átalakították, átfestették a falat, ezt mesélte korábban Alex. Új konyhaszekrényt szereztek valahonnan, elég kicsi, olyan vitrines, ez előtt egy kerek kis asztal állt. Azon esznek állítólag, de el nem tudom képzelni, hogy férnek el négyen mellette. A bejárattal szemben volt egy kályha, fatüzelésű, annak egyik részén főzhetnek. A konyhaablakon felismertem a lila IKEA-s függönyt, amit a pesti lakásom kuktárolójába rakott ki valaki. A sarokban egy hűtő, marketingesként nem bírtam megállni, hogy be ne nézzek (hiszen a fogyasztók hűtőjéből és szemeteskukájukból lehet legjobban meglátni, ki mit fogyaszt valójában). Két sárgadinnye gubbasztott benne, amúgy teljesen üres volt.

– Te hol alszol Alex? – kérdeztem, mert kíváncsi voltam, hogy nézhet ki a szoba, ami a konyhából nyílt, és ahová tavaly nem akartam bekíváncsikodni. Most hogy nem voltak itthon a szülők, bátrabb lettem.

Valójában két szoba nyílt onnan. Az elsőben egy öreg néni ült az ágyon és óbégatott, pont úgy, mint tavaly.

– Az Pali nagymamája, övé a ház! – magyarázta később Mónika.

A néni szobájából egy másik szobába mentünk át, ott laknak Alexék.

Kis szoba volt, telezsúfolva bútorral. Egy kihúzható, kimustrált bőrkanaapé állt a sarokban elfordítva, kinyitva, mellette a földön matrac vagy pokróc. Az ágygal szemben egy kis szekrényen tv, a műsor ment folyamatosan (talán egész nap), mellette pedig egy rácsos baby kiságy.

– Te hol alszol? – kérdeztem.

– Itt – mutatta a rácsos ágyat.

– De hát ebben hogy férsz el? – kérdeztem – Mutasd meg! – Kis unszólásomra bemászott, át a rácsok tetején. Az egyik végén ki volt szedve két rács, ott kidugta a hosszú lábait, és máris le tudott feküdni benne.

Közben Mónikáék rendet raktak a szobában, összecsuhták a kihúzható ágyat, felszedték a matracot, kicsit összesöpörtek. Azonnal máshogy nézett ki a szoba.

– Maga meddig marad Déván? – kérdezte kis idő múlva Alex.

– Még a jövő héten, aztán tudod, utazom el táborba. Majd szeptemberre jövök, ha kezdődik az iskola – mondtam – ugye jössz Te is, mert menni kell a suliba, tudod!

– Jövök persze! – mondta vidáman,

egyáltalán nem szomorúan – azért... 100 napig maradnék még itthon! – tette hozzá, és eszembe jutott, amit kezdetben mondott, mikor két éve odakerült hozzánk:

– Ottfon is jó, itt is jó! – vagyis – 'Ott-hon is jó, itt is jó a kolostornál!' Ebben maradtunk.

Igazából hazaviszik

Késő ősszel kezdte mondogatni, hogy:

– Én nem hagyom ott ezt az iskolát, mondtam is anyukámnak!

Először nem figyeltem oda rá. Utána egyszer Mónika említette, Alex anyja szeretné, ha a fia vele lenne. Nyár végén talált ugyanis egy jó állást az anyja egy boltban. Novemberben kibéreltek egy lakást egy blokkban (tömbházban), oda költöztek. Karácsony előtt a kolostornál járt az anyja, egy románul beszélő nevelőt oda hívtam, hogy tisztázzuk mi lesz vele. Kiveszik Mónikát is, Alexot is, mondta büszkén az anyja. Próbáltam elmagyarázni, Alexnak mekkora tanulási nehézsége van a suliban:

– Majd Mónika tanul vele!

Mikor ősszel először hallottam, hogy esetleg hazavinnék, nagyon szíven ütött. Nagyon megszerettem ezt a kisfiút, sokszor odahajolt, pusztított, átölelt, 'szeretem magát' mondta. Pont előtte kiabáltam vele valamiért, elszégyelltem magam, hogy

így bántam vele. Aztán karácsony előtt már sokszor nagyon mérges voltam rá, nem haladtunk a tanulással, mert nem figyelt oda, két percenként felugrott WC-re, ezt vagy azt megkérdezett, előfordult, hogy az írás lelkét leírta a kockás füzetbe, ha nem ültem mellette. Időnként úgy éreztem, kifutok a világból. Közben ott volt a házfelújítás, állandóan mesterek jöttek mentek, ott volt a harmadikos a szorzótáblával, amit képtelen volt megjegyezni, a kilencedikes nem tudom hány tantárgyból kezdett bukásra állni, az egyik hatodikos november eleje óta nem volt hajlandó visszajönni... sok volt ez már nekem. – Jó is lesz, ha hazavisznek – mondtam neki mérgemben – legalább nem lesz annyi bajunk!

– Jó is lesz, hogy megszabadulunk tőle – mondták a fiúk, amikor unták már, hogy Alex nem oltja le a WC-ben a villanyt, Alex a WC mellé pisil, Alex hozzányúl a dolgaikhoz, Alex nem marad csöndbe, Alex beszél a nagyoknak, Alex a középső ujját mutogatja a buszból a többieknek, és legfőbbképp, hogy a nevelő kivételez vele, és nem bünteti meg eléggé!

– Ha mindenért megbüntetném, másból sem állna a napunk, mint büntetésből – zártam le a témát – de ha Ti annyira jól tudjátok, hogyan lehet Alexet megnevelni, akkor legyetek Ti a nevelők – mondtam a fiúknak – én csomagolok és hazamegyek Pestre.

P-E-S-T olvasta Alex az Varázsbetűkből, a múlt szerdán, mikor a „p” betűt tanulták.

– Pont ott lakik maga! Én is el szeretnék egyszer menni oda! – mondta. Karácsonykor összecsomagoltuk az összes cuccát, hogy megy örökre haza. De januárban visszahozták. Biztattam az anyját, vigye hátvégére haza, de hagyja itt hét közben nálunk, másik két kicsi lányával lehet elég gondja. Úgy értették, a nevelőapuka sem lakik már velük. Végül Mónikát január végén kivették az alapítványtól. Úgy volt a megegyezés, akkor Alexet is viszik, de mégis maradt.

Aztán múlt pénteken reggel üzent az anyja, lehet, délután eljön, és igazából hazaviszi Alexot. Lehet – gondoltam magamban, már annyiszor volt erről szó – lehet... lehet hogy nem.

Ebéd előtt telefonáltak az irodáról:

– Mit csinálsz Éva? – kérdezte a szociális munkás – Ül le, mert rossz hírt fogok mondani.

Elmondta, hogy itt van Alex anyja, és aláírta a papírokat, hogy végleg hazaviszi. Már nem volt meglepetés, nem sokkolt, mégis először arra gondoltam:

– Vigye csak, úgy is az ő fia! Kínlódjon ő vele! – aztán – Hogy fog ez menni, hiszen már Mónika is elkezdett közben dolgozni, kivel lesz a 3 gyerek egész délután? – meg – Hiába fogja visszahozni, nem veszem vissza, ha egyszer elvitte, nevelje ő!

Aztán eszembe jutott, hogy örült a múlt héten, amikor a csillagtól este beybladet⁷ kért, és másnap a sulis után meg is találta a párnája alatt (a többi 3 kicsi a családban karácsonyra az angyaltól kért beybladet, csak Alexnek nem kértünk, amit aztán nagyon bánt). Ugrált, mint egy maki majom, mikor megtalálta, a többieknek is elmagyarázta, hogyan kell kérni a csillagtól (még hazafelé is imádkoztam az úton, hogy ott legyen a párnám alatt⁸) de hiába, a többieknek nem hozott a csillag. Hogy szerezett biciklizni, görizni, Linda kutyát 'Glindának', szólitotta, kedvence volt a frissen facsart 'almalégy' (almalé) és milyen volt, mikor a nyakamba ugrott naponta 10-szer... és miközben ezek eszembe jutnak érzem, sírva fakadok. 'Az Úr adta, az Úr elvette, legyen érte áldott a neve!' – mondom magamban, miközben elengedem, vissza az anyukájához. Eszembe jut, hogy egyszer megkérdezte valaki, a saját gyereke-e Alex?

U.i.: Alex addig könyörgött az anyjának, hogy három hét múlva visszahozták hozzá. Azóta is itt van velünk, de minden hétvégére hazajár. Időnként elmegyünk délután meglátogatni az édesanyját a munkahelyén hét közben is.

Nagyfalusi Éva,
nevelő, Déva

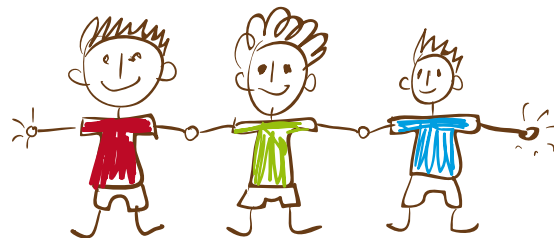
⁷ Felhúzzható játék, ami eldobva a földön sokáig szépen forog

⁸ Mivel a magyar nem volt az anyanyelve, az ismeretlen magyar szavakat gyakran rosszul jegyezte meg, ezen mindig jót nevtünk

BÜSZKESÉG

Edina és Annamária testvérek, Barátos nevű faluból származnak, hetedik éve vannak nálunk. Szüleik alkalmi munkából próbálták eltartani a családot, sajnos egyre nehezebben éltek, akkor született a döntés, hogy jövőjük szebb alakulása érdekében hozzánk adják őket. Edina nagyon jól tanul, küzd saját magáért, harcol a tananyaggal és nem fekszik soha úgy le, hogy ne legyen meg a tanulással. Szépen fogalmaz, szeret olvasni. Mindkét lány gitározik, furulyál, az énekkar tagjai."

Kolozsi Noémi

Az egész világ büszkén néz fel,
Csak ami rossz, mindenkinek az kell.
A szegényeket lenézik, megalázzák,
A jókat, büntelenekeket gyalázzák.
Vajon tudják azt, hogy mi a szeretet?
Ehelyett mindenkit csak kinevetnek.
Nem érdekli őket, hogy mi van más szívében,
Nyakig merülnek a rút büszkeségben.
Mégis vannak olyanok, akik szeretnek,
Nem lenézöek, hanem segítenek:
Szegényeken, árvákon, rászorulókon,
Minden betegen ezen a világon.
Tanítsuk a gyerekeket igazságra, jóra
Hogy ők soha ne legyenek büszkék a rosszra.
Töltsük meg szívüket csupa szeretettel,
Legyenek mindenki iránt tisztelettel.

Bocirnea Annamária, 16 éves,
Kovácszna

SZERETET

A szeretet fontos az emberek számára, mert széppé és csodálatossá teszi az életüket. Bár tudjuk, hogy a szeretet nélkülözhetetlen, mégis sok ember nem gyakorolja. Én egy olyan közösségbe csöppentem bele, amely megváltoztatta az életemet szellemileg és lelkileg is. Több éve, hogy itt vagyok, és ezért nagyon hálás vagyok. A házban körülbelül ötven gyermek van, akik együtt vesznek részt a különböző programokban. A nevelők türelemmel foglalkoznak velünk, segítenek a gondjaink megoldásában. A szeretet mindennap megmutatja magát a gyerekek, nevelők szíve és jósága által. Itt mindenki egyforma, senkinek sincs több, mint a másinak, mindenkinek van lehetősége a tanulásra, új dolgok megismerésére, a zenei tehetség fejlesztésére, a háztartási munkák elsajátítására. Vannak olyan időszakok is, hogy nézeteltérés van gyerek és gyerek vagy gyerek és nevelő között, de ez nem tart sokáig, hisz ők is tudják, hogy azért vagyunk, hogy szeressünk, nem pedig, hogy a hibát keressük egymásban. Jézus mennyit szenvedett, pedig büntelen volt, de soha nem panaszkodott senkinek, mert tudta, hogy ez okkal történik, ez az Isten akarata. Mi is el kellene gondolkodjunk azon, hogy vajon bírjuk-e a ránk mért

keresztet cipelni vagy elesünk annak súlya alatt? Ha valamelyikünk elesik, képesek vagyunk-e arra, hogy segítsünk neki felállni?

A mi közösségünkben akkor lehet teljes a szeretet, ha gyakoroljuk és nap, mint nap tanúságot teszünk róla. A szeretetet Jézus tanította nekünk, Ő bebizonyította, hogy a szeretet az életet jelenti.

Itt, a gyermekotthonban, mindenkinek joga van a szeretethez, sőt, mindenki kell, hogy szeressen, hisz akkor vagyunk egy igazi nagy család. Úgy érzem, hogy ez a közösség az én nagy családom is, hisz szeretem az itt élőket és engem is szeretnek. Nem számít, ki honnan származik, milyen a családi háttere, itt mindenki egyforma!

Minden ünnepi rendezvényen részt veszünk a városban, fel szoktunk lépni a zenekarral, a gitárkórral vagy a kórusral. Úgy vélem, senki sem bánja azt, hogy egy ilyen „szeretet otthonban” lehet, ahol igazán rátalál a valódi értékekre és felkészülhet az életre.

„A szeretet hiányát az ember soha nem pótolhatja, ám a szeretet minden mást pótol.” – mondja P. Matteo

Bocírnea Edina-Elvira, 18 éves,
Kovácszna

TÜRELEM, TOLERANCIA

Boglárka Barótról került hozzánk négy évvel ezelőtt, két öccse is nálunk van. Hatan vannak testvérek és édesapjuk nem él a családdal. Édesanyjuknak nincs jövedelme, így a legnagyobb gond ott is a pénztelenség. Bogi rettenetesen sokat tanul és nagy akaraterővel rendelkezik. Kritikus saját magával szemben, sokat vár el magától. Amibe csak belekezdett, mindent megtanult. Szépen rajzol és van egy csoportja kisgyerekekből, akiket rajzolni tanít.

Kolozsi Noémi

Eltelt a nyár. Az őszi hűvös szellője és enyhe záporai az iskola kezdetéről árulkodtak. Zsófi is iskolába készült. Ő egy gyenge tanuló volt, aki nehezen küszködött meg minden egyes matekfeladattal, nehezebb esett az idegen szavak megtanulása is, de törekedett és próbált kitartani elvei mellett, miszerint ő tanító néni lesz. Mint minden évben, így a mostaniban is csúfolkodással fogadták már az első nap. Zsófi hozzá volt szokva ehhez, így csendben a helyére kullogott. Amikor a padjához ért, egy cetli fogadta az asztalán, ez állt rajta: „Üdv Zsenikém!”

Zsófi tudta, kitől származnak ezek a szavak és egy közömbös arckifejezéssel hátrafordult. Dani nézett rá gúnyos mosollyal és kezét emelte, hogy integessen Zsófinak, de ő nem figyelt rá; előrefordult, összegyűrte a cetlit és a szemetesbe dobta. Dani volt a leggonoszabb osztálytársai közül, ő mindig tudta, hogyan kell lelki fájdalmat okozni Zsófinak. És ez így ment napról napra. Zsófi megelégtelve mindezt, összegyűjtötte az elmúlt heti cetliket, amelyek többek között ezt tartalmazták: „Zsófi, nem korrepetálnál matekból?” vagy „Zsófi, hogy haladsz az angol pályázattal?” és szüleihez fordult segítségért. Édesanyja meglepődve olvassza a papírdarabokat, ő semmit sem tudott erről. És ekkor Zsófi zokogva kifakadt: – Anya, segíts kérlek!

– De Zsófikám, miért nem szóltál hamarabb? – kérdezte aggódva az édesanyja.

– Mert félttem, anya! Tudtam, ha szólni fogok neked, mindenki gyávának tart majd, de most már elegendem van, nem bírom tovább!

– Zsófi, tudod, minden a türelem szón alapszik, de legfőképpen a tolerancián, vagyis, hogy elfogadjuk egymást, olyannak, amilyenek vagyunk.

– De anya, Danival nem tudok már türelmes lenni, hiszen folyton provokál! Próbáltam elfogadni őt úgy, ahogy van, de nem megy, amikor látom azt az öntelt arcát rajta azzal a gúnyos mosollyal, alig tudok uralkodni magamon.

– Kitartással mindent el tudsz majd érni az életben, csak akarnod kell! Zsófi belátta, hiába beszél édesanyjával, nem érti meg őt, de azért fülében maradtak a szavak: „Kitartással mindent el tudsz majd érni, csak akarnod kell!” Hát jó, legyen!

Másnap Zsófi fáradtan vánszorgott hazafelé és arra gondolt, hogy miből van tanulnivalója. Volt ott minden: matek, román, biológia, fizika... Zsófi rendszerezni próbálta, mivel kezdje majd. A románt tette az első helyre, mivel ez volt a számára a legnehezebb. Hazaérve nem is ebédelt, bezárkózott a szobájába és nekifogott a tanulásnak, de azok a fránya román szavak csak nem akartak megmaradni Zsófi emlékezetében. Elhatározta,

hogy elteszi későbbre. Mikor mindennel kész lett, újra a román könyve éktelenkedett előtte. Kinyitotta... és egyszerre mintha a szeme előtt össze-folytak volna a betűk. Kis idő múlva Zsófi felkiáltott:

– Ne! Csak ezt ne! Nem győzhetsz le engem, nem engedem többé, hogy a gyöngeségem győzedelmeskedjen felettem!

Zsófit este a kimerültség fojtogatta, de arra még maradt energiája, hogy boldogan felmondja a román szavakat. Később, mikor ágyban volt már, édesanyja betakargatta és azt mondta neki:

– Na, látod Zsófikám, ha türelmes vagy...

– Most már tudom anya – vágott közbe Zsófi – és köszönöm! Másnap Zsófi jelesre felelt a román szavakból, viszont a második szünetben újabb cetlit talált az asztalán: „Na mi van Zsófikám, megtáltosodtunk?” Zsófi a cetli elolvasása után kezdte ismételtetni magában: „türelmes vagyok, mert türelmes akarok lenni.” Ezután Zsófi odament Danihoz és megkérdezte tőle:

– Nem akard, hogy eláruljam a titkomat, hogyan sikerült? Dani meglepett arccal fogadta a kérdést és most az egyszer arcára fagyott a mosoly, mivel látta, hogy Zsófi megváltozott. Azelőtt soha meg se merte szólítani Danit, nemhogy ilyen célzású kérdést tegyen fel számára!

Teltek a napok, hetek és hónapok és Dani egyre ritkábban írogatott cetliket Zsófinak, de Zsófi mindig meg tudta valamivel lepni Danit. Így pár hónap eltelte után Dani abbahagyta az írogatásokat és inkább próbált jó barátja lenni Zsófinak.

Amikor Zsófi este ágyba búj, végiggondolta az elmúlt napot és úgy érezte, meg van elégedve saját magával. Közérzetére kihatott az az eseménysorozat, melynek részese volt az elmúlt hetekben. Megértette, hogy édesanyjának valóban igaza volt, hogy a türelem az egyik legnemesebb emberi vonás, erény. Nélküle az emberi élet szegény, jelenléte hozzásegít életünk kiteljesedéséhez.

Dénes Boglárka, 17 éves,
Kovácszna

AZ ARATNIVALÓ SOK...

„Az aratnivaló sok, de a munkás kevés.

Kérjétek az aratás urát, küldjön munkásokat aratásába.”

Máté 9, 35

Sokan kérdezik, hogy mit várok el a munkatársaimtól, hogyan látom a Szent Ferenc Alapítvány jövőjét? E néhány gondolat talán megsejteti, hogy mit szeretnék, milyen irányba szeretném a nagy családukat vezetni!

Alapítványunk a kezdet kezdetétől az élet szolgálatában áll. Célunk nem csupán a bajban lévő gyermekek védelme, hanem a családjaik, a nemzetünk védelme is, maga a föld, a földi lét szolgálata, melyet Istenünk drága, szép ajándékának tartunk. Ezt a munkát mi nem itt vagy ott szeretnénk végezni, hanem mindenütt a Föld színén! Azt tapasztaljuk, hogy nagyon sokszor mi magunk, de a környezetünk, világunk is darabokra hullva, kaotikusan sodródik. Meg vagyok győződve, hiszem és vallom, hogy Isten jó világot teremtett, e hatalmas kirakós puzzle minden egyes darabja megvan és ezek a csonkok, darabok egymásba találva értelmet lelhetnek. A mi feladatunk alázatos, bölcs odafigyeléssel mindennek megtalálni a helyét, hogy így egymást kiegészítve, együtt egy új világ hordozói lehessünk. Sejtjeink, szerveink együtt, jóssággal egymásra hangolva, az értelem, a fény hordozói, belőlük, általuk otthonra lel a személyiségünk, az énünk, s így sokkal többek leszünk mint a részek összege. Ugyanúgy hiszem, hogy e nagyvilágban egymásra találva együtt okosabbak, többek, boldogabbak lehetünk, eredményesebben oldhatjuk meg gondjainkat. Egy szétesett katedrális kövei darabokra hullva törmelék, de szépen, rendezetten egymásba építve Istennek és az embernek otthona!

Ha van egy síró gyermek, ki azért sír, mert nincs ki ölebe vegye, akkor valahol csak van egy felnőtt, kinek a lét fája, mert nincs kit szeretettel karjai közé zárjon. Egészen biztos, hogy van valahol egy üres ház, épület, mely arra vár, hogy poros csendjét gyermekek zsvaja verje fel. Igen, vannak gyermekek, fiatalok, kik égő kíváncsiságtól űzve felemelnek minden fedőt és kihúznak minden fiókot, mert keresnek, jobbra, szebbre, többre éhesek. Vannak bölcs tanárok, nevelők, kik létük értelmét a válaszok adásában lelik, kik boldogan tanítanak, oktatnak, nevelnek, kik arra várnak, hogy nagylelkűen adhassanak, csodálatos új vizekre vezethessék az ébredő, kereső fiatalot. Aztán vannak emberek, kik társra vágnak feladataik végzésénél, jó, becsületes, munkás kezekre, és vannak tipegő, topogó, helyüket kereső fiatalok, kik munkát, kenyeret keresnek, álmot, melyet ők tovább álmodhatnának. Jól feltarisznyált világunkban hiszem, hogy e hatalmas puzzle-nek, a boldog aranykornak, Isten Országának minden darabja megvan, csak türelmesen a darabokat fel kell ismerni, össze kell rakni!

Az évek alatt azt is megértettem, hogy nem egy központi magból épül fel az új világ, hanem a puzzle rakók bár figyelnek egymásra, mégis sokszor egymástól függetlenül, mindenki ott, ahol van, bátran kell, hogy lelkiismeretére hallgatva építse, szépítse világunkat. Ezért itt, a Szent Ferenc Alapítványnál nem én akarok fontoskodni és nem is én akarom osztani az ésszt és a pénzt, folyamatosan ellenőrizni, büntetni az alkalmazottakat, hanem ferences alázattal a kollégáimat szeretném felszabadítani a szeretetre, a jóságra, hogy ők szépen, önállóan építsék Isten országát. Egyetlen dolgot tudunk tenni, ugyanazt mint Jézus Krisztus, bízni a mennyei Atya teremtette emberben és a szeretet világformáló erejében. Hinni abban, hogy sokkal nagyobb kaland, öröm a cselekvő szeretet útján alkotni, teremteni, szolgálni társainkat vagy az elesett kicsinyeket, mint bármilyen egyéb. Hinni azt, hogy ha az ember megtapasztalja az alkotó, cselekvő jószág adta örömet, akkor soha nem fogja azt elcserélni más önző, bűnös örömekre. Én nem egy nagy központi intézetet szeretnék sok engedelmes nevelővel, bólgató bábokkal, hanem azt szeretném, hogy Istengyermekei méltóságukban kiteljesedve, mindenki a benne lévő értékeket szabadon, két kézzel szórva ossza testvéreinek. Azt szeretném, hogy az ember felszabadulva a félelem, a kishitűség láncaitól, Istenben bízó lélekkel, kreatívan a környezetében lévő értékekből válaszokat keressen és adjon korunk kérdéseire.

Azért imádkozom, hogy kollégáim önállóan, a segítséget kérő, a bajban lévő gyerekek, családok számára utat tudjanak mutatni, a környezetükben élő emberekkel összefogva, világunk ráncait el tudják simítani! Hiszem, hogy az ember képes Isten munkatársa lenni! Hiszem, hogy az embernek jó és meg is éri Istennek társa lenni e világ továbbteremtésében. Maximilian Kolbe szerint az a szent, aki szentté teszi környezetét.

Mi más lehetne a célom, mint az, hogy akik társaim lettek, azokat felszabadítsam a kishitű félelem láncából és segítsen, hogy testvéreik javára ott, ahol élnek szentek legyenek, és így világunk kérdéseire ők maguk, szorgalmas munkájuk legyenek a megnyugtató, boldogító válasz!

Sok szeretettel,
Csaba testvér

SZENT FERENC ALAPÍTVÁNY OTTHONAINAK ELÉRHETŐSÉGEI

BENTLAKÓ OTTHONOK

Déva

Magyarok Nagyszonyja Gyermekvédelmi Központ

330046-Déva, Str. Progresului 6, jud. HD
Tel./fax: +40 254-214.873, mobil: 40 753-051.727
E-mail: ceciliapalko@yahoo.com
Felelős vezető: Palkó Cecília

Csiksomlyó

Szent István Gyermekvédelmi Központ

530203-Miercurea-Ciuc, Str. Szék, nr. 152, jud. HR
Mobil: +40 0740-843.951
E-mail: emmausz@yahoo.com
Felelős vezető: Balázs Melinda

Dózsa György

Isteni Irgalmasság Gyermekvédelmi Központ

547264-Gheorghe Doja, Sat. Tirimia nr. 280,
jud. MS
Mobil: +40 744-168.432
E-mail: eva.jocoka@gmail.com
Felelős vezető: Bajkó Erzsébet-Éva

Gálospetri

Szentháromság Gyermekvédelmi Központ

417572-Com. Tarcea, Sat. Gáloşpetreu nr.
540/A, jud. BH
Mobil: +40 743-590.168
E-mail: potmama42@citromail.hu
Felelős vezető: Kosza Erzsébet

Gyergyószárhegy

Kájoni János Gyermekvédelmi Központ

537135-Lázarea, nr. 549, jud. HR
Mobil: +40 740-534.738

E-mail: csergohajni@gmail.com

Felelős vezető: Csergő Hajnal

Gyergyószentmiklós

Szent Anna Otthon

535500-Gheorgheni, Bld. Lacu Rosu nr. 35, jud. HR
Mobil: +40 756-054.458
E-mail: laszloorsolya82@gmail.com
Felelős vezető: László Andrea-Orsolya

Gyimesbükk

Vigasztaló Szentlélek Gyermekvédelmi Központ

607205-Ghimes Făget, Str. Principală 13, jud. BC
Mobil: +40 743-312.006
E-mail: ciobotaru.gyorgy@gmail.com
Felelős vezető: Ciobotaru György

Gyulafehérvár

Boldog Dr. Batthyány Strattmann László Gyermekvédelmi Központ

510010-Alba Iulia, Str. Mitr. Andrei Saguna 1,
jud. AB
Mobil: +40 746-015.530
E-mail: bojteleraci@gmail.com
Felelős vezető: Bójte László

Kászonaltíz

Szent Katalin Otthon

537238-Plaieşii de Jos, Sat. Imper nr. 288, jud. HR
Mobil: +40 746-403.581; +40 747-709.928
E-mail: r.erika1977@gmail.com;
kedvesszabolcs@gmail.com
Felelős vezető: Részeg Erika és Kedves Szabolcs

Kisiratos

Pio Atya Gyermekvédelmi Központ

315201-Dorobanţi, Str. Principală 430, jud. AR
Mobil: +40 758-015.077

E-mail: melindanevelo@gmail.com

Felelős vezető: Győrfi Melinda

Kovácsna

Boldog Apor Vilmos Gyermekvédelmi Központ

525200-Covasna, Str. Gheorghe Doja 8, jud. CV
Mobil: +40 753-051.734; +40 748-864.745
E-mail: k.noemi3@gmail.com, kolozsi6176@gmail.com
Felelős vezető: Kolozsi Noémi és Kolozsi István

Marosvásárhely

540562-Tg. Mures, B-dul 1 Decembrie 1918, nr.
191/A, jud. MS
Mobil: +40 744-929.579
E-mail: devaimisszio@gmail.com
Felelős vezető: Pál Mária

Nagyszalonta

Szent Antal Gyermekvédelmi Központ

415500-Salonta, Str. Republicii 75, jud. BH
Béke Királynője Gyermekvédelmi Központ
415500-Salonta, Str. Sarcadului 1, jud. BH
Tel. +40 359-457.311; Mobil: +40 722-804.161
E-mail: makaiszalonta@gmail.com
Felelős vezető: Makai István

Nagyvárad

Szent Angela Gyermekvédelmi Központ

410163-Oradea, Str. Gheorghe Doja, nr. 18, jud. BH
Mobil: +40 742-315.128
E-mail: angela.varad@gmail.com
Felelős vezető: Bartos Kornélia

Petrozsény

Jézus Szíve Gyermekvédelmi Központ

332029-Petroşani, 1. Dec. 1918. nr. 73, jud. HD
Tel: +40 354-109.564; Mobil: +40 724-051.497

E-mail: acseva_67@yahoo.com

Felelős vezető: Ács Éva

Szászváros

Szent Erzsébet Gyermekvédelmi Központ Szent Bernadett Napközi Otthon

335700-Orăştie, Str. Luminii 3, jud. HD
Tel.: +40 254-241.109, fax: +40 254-247.110,
Mobil: +40 740-679.937
E-mail: menyhartcsalad@gmail.com
Felelős vezető: Menyhart Ernő

Szováta

Szent József Gyermekvédelmi Központ

545500-Sovata, Câmpul Sărat (Sómező utca)
22, jud. MS
Tel: +40 265-571.060, Mobil: +40 753-026.564
E-mail: lengyelkj@gmail.com
Felelős vezető: Lengyel János

Torockó

Kis Szent Teréz Gyermekvédelmi Központ

517610-Rimetea, Str. Principală 282, jud. AB
Tel: +40 258-768.195, Mobil: +40 751-286.648
E-mail: iringoanna@gmail.com
Felelős vezető: Karczagi Anna-Iringó

Tusnádfürdő

Szent László Gyermekvédelmi Központ

537335-Tuşnad Băi, Str. Sf. Ana 41, jud. HR
Mobil: +40 741-548.547
E-mail: kolozsvaritibor@gmail.com
Felelős vezető: Kolozsvári Tibor

Zsombolya

Szent Mihály Arkangyal Gyermekvédelmi Központ

305400-Jimbolia, Calea Timişorii 31, jud. TM
Mobil: +40 753-051.723

E-mail: pici39@gmail.com
Felelős vezető: Márkó Piroska

TÁMOGATOTT BENTLAKÓ OTTHONOK

Árkos
Irgalmasság Anyja Kismamaotthon
527166-Arcuş 85, jud. CV
Tel: +40 267-373.536, Mobil: +40 726-108.068
E-mail: ferences.noverek@gmail.com
Felelős vezető: Dánél Mária Francesca nővér

Kolozsvár
Egyetemista fiú kollégium
401080-Cluj Napoca, Str. Câmpului nr. 120, jud. CJ
Szent Klára lány kollégium
400147-Cluj Napoca, Str. Mărășești nr. 59, jud. CJ
Mobil: +40 749-221.629
E-mail: magdi_mathe@yahoo.com
Felelős: Máthé Mária Magdolna

NAPKÖZI OTTHONOK

Bükszád
Szent Piroska Napközi Otthon
527116-Bixad, Str. Felszeg, nr. 229, jud. CV
Mobil: +40 744-846.114
E-mail: neagumaria22@gmail.com
Felelős vezető: Neagu Mária

Csatószer
Szent Márton Napközi Otthon
537286-Cetățuia, jud. HR
Mobil: +40 732-083.710
E-mail: szabolcsbedo@yahoo.com
Felelős vezető: Bedő Mária

Csikszentdomokos
Márton Áron Napközi Otthon
537275-Sandominic, Str. Alszeg nr. 1553/A, jud. HR
Mobil: +40 748-781.419
E-mail: opra75@freemail.hu
Felelős vezető: Albert Ilona

Csutakfalva
Árpádházi Szent Margit Napközi Otthon
537250-Ciutac, Com. Remetea, Str. Csutakfalva, nr. 53, jud. HR
Mobil: +40 729-051.071
E-mail: gyorgy_renata2000@yahoo.com
Felelős vezető: György-Mózes Renáta

Esztelnek
Szent Rita Napközi Otthon
527143-Estelnic, nr. 63, jud. CV
Mobil: +40 749-904.120
E-mail: edit.csibi@yahoo.com
Felelős vezető: Csibi Edit

Farkaslaka
Szent Fausztina Napközi Otthon
537165 Lupeni, nr. 124, jud. HR
Mobil: +40 742-312.231
E-mail: pakotaron@gmail.com
Felelős vezető: Pakot Áron

Felsősfalva
Remény Napközi Otthon
537244 Ocna de Sus, Str. Parajdi nr. 464, jud. HR
Mobil: +40 753-051.729
E-mail: gagyi.margit@gmail.com
Felelős vezető: Gagyi Margit

Gyergyócsomafalva
Páli Szent Vince Napközi Otthon
537050-Ciumani, Str. Alszeg nr. 563, jud. HR
Mobil: +40 743-126.123
E-mail: bartalisbea@yahoo.com
Felelős vezető: Bartalis Edit

Kápolnás
Szent Johanna Napközi Otthon
537030 Capâlnița, Str. Principala, nr. 466, jud. HR
Mobil: +40 752-634.001
E-mail: bothkatalin@freemail.hu
Felelős vezető: Both Katalin

Kézdiszentlélek
P. Bartók Albert Napközi Otthon
527150-Sânzieni, Str. Principala, nr. 246/B, jud. CV

Mobil: +40 741-254.640
E-mail: matyus_emese@freemail.hu
Felelős vezető: Mátyus Emese

Máréfalva
Összefogás Háza Napközi Otthon
537026 Satu Mare, Str. Principala, nr. 466, jud. HR
Mobil: +40 753-051.726
E-mail: palfi13@freemail.hu
Felelős vezető: Olosz Zsófia-Katalin

Nyárádremete
Szent Imre Napközi Otthon
547210 Eremitu, nr. 255, jud. MS
Mobil: +40 753-051.720
E-mail: annahegyi@yahoo.com
Felelős vezető: Hegyi Anna

Nyárádszereda
Szent Veronika Napközi Otthon
547410 Miercurea Nirajului, P-ta Bocskai 31, jud. MS
Mobil: +40 744-163.494
E-mail: nyaradszeredanapkozi@gmail.com
Felelős vezető: Puiu Aranka

Oroszhegy
Tamás György Szeretet-háza Napközi Otthon
537080 Dealu, nr. 123, jud. HR
Mobil: +40 749-797.149
E-mail: mihalytibine@citromail.hu
Felelős vezető: Mihály Anna

Parajd
Szent Borbála Napközi Otthon
537240 Praid, Str. Principala, nr. 422, jud. HR
Mobil: +40 756-054.457
E-mail: engiagi73@gmail.com
Felelős vezető: Máté Ágnes

Székelysváros
Szent Péter és Pál Napközi Otthon
537350-Várşag, nr. 385, jud. HR
Mobil: +40 742-401.613

E-mail: fmelaniamaria@citromail.hu
Felelős vezető: Fábián Melánia

Szentkirály
Szent Mónika Napközi Otthon
537082-Sáncrai nr. 298, jud. HR
Mobil: +40 760-519.830
Felelős vezető: Bálint Szerénke

Tekerőpatak
Keresztelő Szent János Napközi Otthon
537309-Valea Strâmbă, Str. Principala, nr. 201, jud. HR
Mobil: +40 746-992.753
E-mail: fodorklementina@freemail.hu
Felelős vezető: Fodor Klementina

Zetelaka
Dr. P. Boros Fortunát Napközi Otthon
537360 Zetea, Fő út, nr. 836; jud. HR
Mobil: +40 749-245.742
E-mail: zsomborizsoka@citromail.hu
Felelős vezető: Zsombori Erzsébet

ISKOLAHÁZAK
(a helyi iskolával közösen üzemeltetjük)
Ágya
317301 Adea, nr. 314, jud. AR
Mobil: +40 753-870.802
Felelős vezető: Koncsek Éva Gizella

Alsósfalva
537243 Ocna de Jos, Str. Principala nr. 120, jud. HR
Mobil: +40 757-992.616
E-mail: ilona.kacso@gmail.com
Felelős vezető: Kacsó Ilona

Bihardiószeg
417235 Diosig, Str. Argesului, nr. 39, jud. BH
Mobil: +40 749-240.575
E-mail: avepomi@gmail.com
Felelős vezető: Pongor Éva

Borszék

535300-Borsec, Str. Forrás, nr. 6, jud. HR
Mobil: +40 747-198.354
E-mail: paula_patka@yahoo.com
Felelős vezető: Patka Paula

Búzásbesenyő

547554 Valea Izvoarelor, Str. Scolii nr. 88, jud. MS
Mobil: +40 749-257.770
E-mail: kadar_szidonia@yahoo.com
Felelős vezető: Kádár Erzsébet-Szidónia

Csikkarcfalva

537035-Cârța, Fő út 249, jud. HR
Mobil: +40 740-987.370
E-mail: laszlogyenge@yahoo.com
Felelős vezető: Gyenge Anna

Erdőhegy (Kőröskisjenő)

315100 Chișineu-Criș, Școala Gimnazială Padureni
Str. Liliacului, nr.14-16, jud. AR
Felelős vezető: Bálint Mária

Feketegyarmat

317421 Iermata Neagra, nr. 40, jud. AR
Mobil: +40 740-598.165
E-mail: tyukodipiroska61@gmail.com
Felelős vezető: Tyukodi Piroska

Gyergyóalfalu

537130-Joseni, Str. Principala nr. 515, jud. HR
Mobil: +40 741-524.518
E-mail: csencso@yahoo.com
Felelős vezető: Ferencz Juliánna

Gyergyóditró

537090-Ditrău, Str. Nicolae Balcescu nr. 80, jud. HR
Mobil: +40 745-400.104; +40 747-767.037
E-mail: juliannabiro@freemail.hu;
terka72@freemail.hu
Felelős vezető: Bíró Julianna és Kiss Teréz

Gyergyóremete

537250-Remetea, Templomtéri Iskola, 34, jud. HR
Mobil: +40 751-638.841

E-mail: agnes0324@freemail.hu
Felelős vezető: Ferencz Ágnes

Gyergyószentmiklós 1.

535500-Gheorgheni, Str. Stejarului, nr. 48, jud. HR
Mobil: +40 753-051.733
Felelős vezető: Bencze Réka-Magdolna

Gyergyószentmiklós 2.

535500-Gheorgheni, Kós Károly Általános Iskola, jud. HR
Mobil: +40 752-151.463
E-mail: annamariamazei@freemail.hu
Felelős vezető: Mezei Emese

Gyergyóújfalu

537305-Suseni, nr. 947, jud. HR
Mobil: +40 743-046.162
E-mail: pmarika12@gmail.com
Felelős vezető: Páll Mária

Hidegség

537153-Valea Rece, jud. HR
Str. Principala, nr. 1558/A

Illyésmező

545502 Ilieși, nr. 5C, jud. MS
Mobil: +40 748-497.727
E-mail: demeny.tunde@yahoo.com
Felelős vezető: Demény Tünde

Madéfalva

537295-Siculeni, nr. 330, jud. HR
Mobil: +40 751-579.566
Felelős vezető: Ferencz Ottília

Majlát

317401 Mailat, nr. 608, Com. Vinga, jud. AR
Mobil: +40 741-609.256
E-mail: ropihappy@gmail.com
Felelős vezető: Csatlós Róbert

Orotva

537091-Jolotca, nr. 163/A, jud. HR

Mobil: +40 749-194.235
E-mail: t.magdika72@freemail.hu
Felelős vezető: Tamás Mária-Magdolna

Parajdbánya

537240 Praid, nr. 467, jud. HR
Mobil: +40 749-592.547
Felelős vezető: Nagy Magdolna

Salamás (Hódos)

537260 - Sărmaș, Str. Principala nr. 823, jud. HR
Mobil: +40 748-595.102
E-mail: m.kimpian@yahoo.com
Felelős vezető: Kimpian Melinda

Simonyifalva

317216 Satu Nou, Com. Misca, Str. Principala, nr. 318, jud. AR
Mobil: +40 753-070.403
E-mail: szabo80beata@yahoo.com
Felelős vezető: Szabó Beáta

Székelyhíd Napraforgó csapat

417435 Săcueni, Str. Libertății ii, nr. 35, jud. BH
Mobil: +40 733-672.395
E-mail: tubilak@freemail.hu
Felelős vezető: Galambos Erzsébet

Szentegyháza

535800 Vlăhița, Str. Berényi Margit, nr. 6, jud. HR
Mobil: +40 741-998.352
E-mail: petermarika.elekes@gmail.com
Felelős vezető: Elekes Mária

Szentkeresztbánya

535800 Vlăhița-Nouă, Str. Republicii, nr. 51/B, jud. HR
Mobil: +40 742-029.407
E-mail: derzsicsalad@gmail.com
Felelős vezető: Derzsi Anna

Udvarfalva

547568 Curteni, Str. Principala nr. 213, jud. MS
Mobil: +40 742-789.930

E-mail: buboreek_kb@freemail.hu
Felelős vezető: Iváncson Beáta

Zerind

317420 Zerind, nr.386, Tabajdi Károly Gimnázium, jud. AR
Mobil: +40 760-286.305
E-mail: galcsilla22@freemail.hu
Felelős vezető: Kiss Csilla Annamária

MAGYARORSZÁGI OTTHONOK

Csobánka

Prohászka Ottokár Élet Háza

H - 2014 Csobánka, Fő út 44.
Telefon: +36 26 320 160,
mobil: +36 30 267 7372
E-mail: tcecilii77@gmail.com
Felelős vezető: Trepák Cecília

Polgárdi

Don Bosco Iskolaház

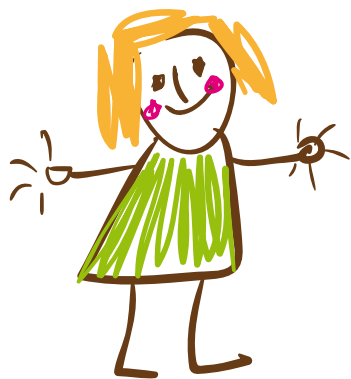
H - 8154 Polgárdi, Gyulamajor 1.
Mobil: +36 20 773 8986
E-mail: smohaykatalin@gmail.com
Felelős vezető: Némethné Smohay Katalin
www.facebook.com/DonBoscololahaz

Székesfehérvár

Szent Imre Iskolaház

H - 8000 Székesfehérvár, Szűnyog utca 9.
Mobil: +36 30 477 16.91
E-mail: nadam0919@gmail.com
Felelős vezető: Németh Ádám
www.facebook.com/fehervarigyerekek

Bethlen Gábor szülőháza,
Marosillye (Ilia)

Csíksomlyói ház

Gálospetri ház

Bükszádi ház

Hálás szívvel ajánljuk ezt a kis könyvet a fogadott keresztszülőknek, a támogatóinknak, az önkénteseknek és mindenkinek, aki figyelemmel kíséri gyermekmentő munkánkat. A Szent Ferenc Alapítvány gyermekei, nevelői írtuk közösen Csaba testvérrel, hogy bemutassuk mindennapjainkat, örömeinkkel és nehézségeinkkel teli életünket.

